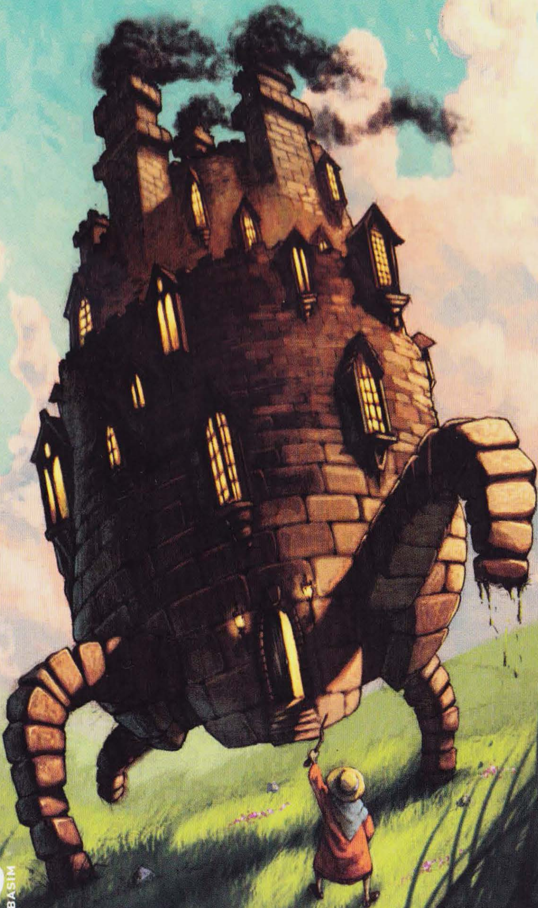
Diana Wynne Jones

YÜRÜYEN ŞATO

2. BASIM

ithaki

Diana Wynne Jones, 1934 yılında Londra'da doğdu. Otuz yılı aşkın süredir hem çocuklar hem de büyükler için fantazya romanları yazan Jones, bu türün öne çıkan yazarlarından sayılmaktadır. *The Chrestomanci Books, Yürüyen Şato, Castle in the Air, House of Many Ways* ve *The Derkholm Books* yazarın en önemli eserlerinden bazılarıdır. *Yürüyen Şato* 2004 yılında, animasyon ustası Hayao Miyazaki tarafından filme uyarlanmış ve Oscar'a aday olmuştur. Jones eşi ile birlikte Bristol'da yaşamaktadır.

Diana Wynne Jones
Yürüyen Şato
Özgün Adı: *Howl's Moving Castle*

İthaki Yayınları - 696
ISBN 978-605-375-090-1

Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Kılıç
Sertifika No: 11407
2. Baskı, İstanbul / Nisan 2013

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No:16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul
Tel: 0212 613 30 06 - Faks: 0121 613 51 97
Sertifika No 25001

DIANA WYNNE JONES

YÜRÜYEN ŞATO

Çeviren: Bülent O. Doğan

Bu kitap Stephen için...

Bana bu kitabı yazma fikrini, ziyaret ettiğim bir okulda, *Yürüyen Şato* adlı bir kitap yazmamı isteyen bir çocuk verdi. Adını not ettim ve öyle emin bir yere koydum ki, hâlâ bulabilmiş değilim.
Ona çok teşekkür etmek isterim.

1

Sophie Şapkalarla Konuşuyor

Yedi fersahlık çizme ve görünmezlik pelerini gibi şeylerin sahiden var olduğu Ingary ülkesinde üç kız kardeşin en büyüğü olarak doğmak büyük talihsizliktir. Üçünüz de kısmetinizi aramaya çıkarsanız, ilk olarak ve en kötü şekilde senin kaybedeceğini herkes bilir.

Sophie Hatter üç kardeşin en büyüğüydü. Üstelik babası yoksul bir oduncu da değildi. Belki o zaman biraz şansı olurdu! Ailesinin durumu iyiydi; zengin bir yer olan Pazar Kasabası'nda bir kadın şapkacısı işletiyorlardı. Evet, Sophie iki, kardeşi Lettie ise bir yaşındayken anneleri ölmüştü ve babaları da dükkandaki en genç tezgahtar olan Fanny adlı şirin bir sarışın kızla evlenmişti. Fanny kısa süre sonra üçüncü kızı, Martha'yı dünyaya getirmişti. Bu durum Sophie ile Lettie'yi Çirkin Kız Kardeşler yapabilirdi. ama üçü de, büyüdüklerinde çok güzel olmuşlardı, gerçi herkes en güzelinin Lettie olduğunu söylüyordu. Fanny üç kıza da aynı şefkatle davrandı ve Martha'yı hiç kayırmadı.

Bay Hatter kızlarıyla gurur duyuyordu ve hepsini de şehirdeki en iyi okula göndermişti. En çalışkanları Sophie'ydi. Çok okuyordu ve ilginç bir geleceğe sahip olma şansının ne kadar düşük olduğunu kısa sürede fark etmişti. Hayal kırıklığına uğramıştı, ama kardeşlerine bak-

mak ve zamanı gelince kısmetini araması için Martha'yı yetiştirmek onu yeterince mutlu ediyordu. Fanny sürekli dükkanla meşgul olduğundan, küçüklerin bakımıyla Sophie ilgileniyordu. İki küçük kız arasında bolca bağırış çağırış ve saç çekmece yaşanıyordu. Lettie başarısızlık sıralamasında Sophie'nin hemen ardından gelmeyi bir türlü içine sindiremiyordu.

"Bu haksızlık!" diye bağırıyordu Lettie. "Martha en küçük diye niçin en iyisini alıyormuş? Prensle ben evleneceğim işte!"

Martha ise her seferinde, sonunda korkunç derecede zengin olup kimseyle evlenmek zorunda kalmayacağını söylüyordu.

Sonra Sophie kızları ayırıp, kıyafetlerinin yırtılan yerlerini dikiyordu. İğneyle harikalar yaratıyordu. Zaman geçtikçe kız kardeşleri için elbiseler dikmeye başladı. Bu hikâyenin gerçekten başlamasından önce, Bahar Bayramı'nda Lettie için diktiği koyu gül rengi takım, Fanny'ye göre, Kingsbury'deki en pahalı dükkandan alınmış gibi duruyordu.

Bu sıralar herkes yine Çöl Cadısı'ndan bahsetmeye başlamıştı. Bu cadı, Kral'ın kızını ölümle tehdit etmişti ve Kral da özel büyücüsü Suliman'a Çöl'e gidip Cadı'nın icabına bakmasını buyurmuştu. Anlaşıldığı kadarıyla, Büyücü Suliman, Cadı'nın icabına bakmak şöyle dursun, onun tarafından öldürülmüştü.

Bu olaydan birkaç ay sonra Pazar Kasabası'nın yukarısındaki tepelerde, yüksek ve ince dört kulesinden kara dumanlar çıkan, yüksek ve kara bir şato belirince, herkes Cadı'nın Çöl'den çıktığını ve elli yıl önceki gibi ülkeye dehşet saçacağını düşündü. Çok ama çok korkmuş-

lardı. Özellikle geceleri kimse tek başına dışarı çıkamaz oldu. Şatonun bir yerde sabit kalmaması işleri daha da korkunçlaştırıyordu. Kimi zaman kuzeydoğudaki çayırlarda yüksek, kara bir leke gibi duruyor, kimi zaman doğudaki kayaların üstüne çekiliyor, kimi zaman da tepeden aşağı iniyor ve kuzeydeki son çiftliğin ötesindeki fundalıklara oturuyordu. Bazen kulelerinden pis gri dumanlar çıkararak gerçekten yürüdüğünü görebilirdiniz. İnsanlar bir ara şatonun çok geçmeden doğrudan vadiye ineceğine emin olmuş, Belediye Başkanı yardım için Kral'a başvurmaktan söz etmişti.

Ama şato tepelerde dolanmaya devam etti ve şatonun Cadı'ya değil Büyücü Howl'a ait olduğu ortaya çıktı. Büyücü Howl da epeyce kötü biriydi. Tepelerden ayrılmayı pek istemiyormuş gibi görünmesine rağmen, topladığı genç kızların ruhlarını emerek eğlenmesiyle tanınıyordu. Kimileri onun kızların kalbini yediğini söylüyordu. Son derece soğukkanlı, kalpsiz bir büyücüydü ve tek başına yakalanan hiçbir kızın ona karşı şansı olamazdı. Pazar Kasabası'ndaki bütün diğer kızlar gibi Sophie, Lettie ve Martha'nın da tek başına dışarı çıkmalarına asla izin verilmiyordu ve bu durum kızların canını sıkıyordu. Büyücü Howl'un topladığı ruhlarla ne yaptığını merak ediyorlardı.

Çok geçmeden zihinleri başka şeylerle meşgul olmaya başladı, çünkü Sophie tam okulu bitirecek yaşa geldiğinde Bay Hatter aniden öldü. Anlaşılan Bay Hatter kızlarıyla biraz fazla gurur duyuyordu. Ödediği okul ücretleri yüzünden dükkan büyük borç içindeydi. Cenazeden sonra Fanny dükkanın yanındaki evlerinin salonuna oturup durumu açıkladı.

"Korkarım hepiniz okulu bırakmak zorundasınız," dedi. "Hesap kitap yaptım, hem işin devam etmesi hem de üçünüzün hayatının sürmesi için görebildiğim tek çıkar yol sizleri iyi bir mesleğe çırak olarak vermek. Hepinizi burada çalıştırmak akıl karı değil. Bunun altından kalkamam. Bu yüzden şuna karar verdim: Önce Lettie..."

Üzüntüsünün ve siyah yas elbisesinin bile gizleyemediği sağlık ve güzellikle ışıldayan Lettie başını kaldırdı: "Öğrenimimi sürdürmek istiyorum."

"Sürdüreceksin tatlım," dedi Fanny. "Senin için Pazar Meydanı'ndaki Cesari Pastanesi'nde çıraklık ayarladım. İşi öğrenmek isteyenlere kral, kraliçe muamelesi yapmakla nam salmışlardır ve orada hem mutlu olacak hem de faydalı bir meslek öğreneceksin."

Lettie hiç memnun olmadığını gösterir şekilde güldü. "Çok sağol," dedi. "Yemek pişirmeyi sevmem büyük şans, değil mi?"

Fanny rahatlamış görünüyordu. Lettie kimi zaman acayip inatçı olabiliyordu. "Evet, Martha," dedi. "Çalışmak için henüz küçük olduğunu biliyorum, o yüzden de senin için uzun, sakin bir çıraklık ayarladım, üstelik daha sonra ne yapmak istersen iste, işine yarayacak. Eski okul arkadaşım Annabel Fairfax'ı hatırlıyor musun?"

İnce ve sarışın olan Martha kocaman badem gözlerini en az Lettie kadar inatla Fanny'nin gözlerine dikti. "Şu çok konuşan kadından bahsediyorsun," dedi. "Cadı değil miydi o?"

"Evet, çok güzel bir evi ve Kıvrımlı Vadi'nin her yerinden müşterileri olan bir cadı," dedi Fanny hevesle. "O iyi bir kadındır Martha. Sana bildiği her şeyi öğretecek ve büyük ihtimalle seni Kingsbury'de tanıdığı tüm önem-

li kişilerle tanıştıracak. Seninle işi bittiğinde hayatta çok sağlam bir yerin olacak."

"Hoş bir hanım," diye onayladı Martha. "Tamam."

Sophie bunları dinlerken, Fanny'nin her şeyi gerektiği gibi düzenlediğini hissetti. Ortanca kız Lettie hiçbir zaman bir baltaya sap olamayacaktı, bu yüzden de Fanny onu yakışıklı bir genç çırakla evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacağı bir yere yerleştirmişti. Atılım yapmaya ve zenginlik bulmaya yazgılı olan yazan Martha ise cadılığın ve zengin dostların yardımını görecekti. Sophie'ye gelince, birazdan ne duyacağından hiç şüphesi yoktu. Fanny, "Evet Sophie, tatlım, en büyük kız olduğun için ben emekli olduğumda dükkanın sana kalması doğru ve adil görünüyor. Bu yüzden, mesleği öğrenme fırsatı vermek için seni kendime çırak yapmaya karar verdim. Ne dersin buna?" dedi.

Sophie'nin şapkacılığı kabullenmek istediği pek söylenemezdi, ama yine de Fanny'ye minnettarlıkla teşekkür etti.

"O halde karar verildi!" dedi Fanny.

Ertesi gün Sophie, Martha'nın kıyafetlerini kutuya koymasına yardım etti ve sonraki günün sabahı onu atlı arabaya bindirip uğurladılar. Minik Martha dimdik duruyor ve gergin görünüyordu. Çünkü Bayan Fairfax'ın yaşadığı Yukarı Kıvrım, Büyücü Howl'un yürüyen şatosunun ilerisindeki tepelerdeydi. Martha'cık korkmayıp da ne yapacaktı?

"Ona bir şey olmaz," dedi Lettie. Toplanırken kimsenin yardımını istemedi. Atlı araba gözden kaybolduktan sonra tüm eşyalarını bir yastık kılıfına doldurdu ve komşunun uşağına altı peni verip Pazar Meydanı'ndaki Cesa-

ri Pastanesi'ne el arabasıyla taşıttı. Lettie el arabasının arkasından yürürken Sophie'nin beklediğinden çok daha neşeli görünüyordu. Hattâ şapka dükkanından kurtulduğu için sevinmiş gibi bir hali vardı.

Uşak, Lettie'den bir not getirdi. Eşyalarını kızlar yatakhanesine koyduğunu ve Cesari'nin çok eğlenceli bir yer olduğunu söylüyordu. Bir hafta sonra arabacı, Martha'dan kazasız belasız vardığına dair bir mektup getirdi. Bayan Fairfax'ın çok tatlı bir insan olduğunu, her şeye bal kattığını, ayrıca arıları olduğunu yazmıştı. Sophie bir süre kardeşlerinden başka haber alamadı, çünkü Martha ve Lettie'nin gittiği gün kendisi de çıraklığa başlamıştı. Sophie şapkacılığı zaten gayet iyi biliyordu. Şapkaların ıslatıldığı ve kalıplara sokulduğu, balmumu ve ipekten çiçeklerin, meyvelerin ve başka süslerin yapıldığı büyük atölyede ve avluda küçüklüğünden beri koşup dururdu. Orada çalışanları tanıyordu. Babası bile henüz çocukken çoğu oradaydı. Dükkandaki tek tezgahtar olan Bessie'yi tanıyordu. Şapka alan müşterileri ve atölyedeki kalıplara oturtulmak üzere kırdan ham hasır şapka getiren arabacıyı tanıyordu. Diğer hammadde satıcılarını ve kışlık şapkalar için nasıl keçe yapılacağını biliyordu. Aslında Fanny'nin ona öğretebileceği pek bir şey yoktu, belki müşterilere şapka aldırtmanın en iyi yolları hariç.

"Onlara doğru şapkayı bulmalarında rehberlik etmelisin tatlım," dedi Fanny. "Önce iyi durmayanları göster, böylece doğru şapkayı taktıklarında aradaki farkı görebilirler."

Aslında Sophie pek fazla şapka satmıyordu. Atölyede çalışanları birkaç gün seyrettikten ve bir gün de Fanny'yle birlikte kumaşçıya ve ipek tüccarına gittikten sonra Fanny

onu şapka süsleme işine verdi. Sophie dükkanın arkasındaki minik bir cumbada oturarak şapkalara güller, velurlara tüller dikiyor, sonra da hepsine ipek astarla kaplayıp mumdan meyveler ve şık kurdeleler ekliyordu. Bu işte iyiydi. Çalışmaktan da çok hoşlanıyordu. Ama kendini yalnız hissediyor ve biraz da sıkılıyordu. Atölyedekiler pek eğlenceli olamayacak kadar yaşlıydılar, üstelik ona günün birinde dükkanı devralacak ayrı biri gibi davranıyorlardı. Bessie de ona öyle davranıyordu. Zaten Bessie Bahar Bayramı'ndan hemen sonraki hafta evleneceği çiftçiden bahsedip duruyordu. Sophie canı istediği zaman ipek tüccarıyla pazarlık etmeye gidebilen Fanny'yi biraz kıskanıyordu.

Hayatındaki en ilginç şeyler müşterilerin anlattıklarıydı. Kimse dedikodu yapmadan şapka alamaz. Sophie cumbasında dikiş dikerken kulağına pek çok şey geliyordu: Belediye Başkanı hayatta yeşillik yemezmiş, Büyücü Howl'un şatosu tekrar tepelere gitmiş, gerçekten bu adam, fısır, fısır, fısır... Büyücü Howl'dan bahsedilirken herkes sesini alçaltıyordu, ama Sophie onun geçen ay vadinin aşağısında bir kızı yakaladığını duyabilmişti. "Mavi Sakal!" diye fısıldanmış, ondan sonra sesler tekrar yükseltilmiş ve Jane Farrier'in saç modelinin ne kadar rezalet olduğundan bahsedilmişti. Bırakın saygın bir erkeği, Büyücü Howl'u bile cezbetmeyecek bir modeldi bu. Ardından Çöl Cadısı hakkında kısa kısa, korku dolu fısıltılar duyulurdu. Sophie artık büyücü Howl ile Çöl Cadısı'nın birlikte olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

"Tam birbirleri için yaratılmış gibi görünüyorlar. Birileri onları buluşturmalı," dedi o anda süslemekte olduğu şapkaya.

Ama ay sonunda bütün dedikoduların konusu Lettie

oldu. Anlaşılan Cesari sabahtan akşama beyefendilerle dolup taşıyordu. Hepsi de bol bol pasta alıyor ve kendilerine Lettie'nin hizmet etmesini istiyorlardı. Belediye Başkanı'nın oğlundan tutun da sokakları süpüren oğlana kadar farklı farklı kişilerden on tane evlilik teklifi almış, ama karar vermeyecek kadar genç olduğunu söyleyerek hepsini reddetmişti.

"Bence akla uygun olanı yapmış," dedi Sophie ipekten büzgüler yaptığı şapkaya.

Fanny bu haberlere sevinmişti. "Onun iyi olacağını biliyordum!" dedi neşeyle. Sophie'ye öyle geliyordu ki, Lettie'nin artık ortalıkta olmaması Fanny'yi gayet memnun ediyordu.

"Lettie işe zarar veriyor," dedi mantar renkli ipekten süs eklediği şapkaya. "Senin gibi eski püskü bir şey bile onda güzel durur. Diğer hanımlar Lettie'ye bakınca umutsuzluğa kapılıyorlar."

Haftalar geçtikçe Sophie şapkalarla daha çok konuşur oldu. Etrafta konuşacak pek kimse de yoktu. Günün büyük kısmında Fanny dışarıda, alışverişte oluyor ya da işleri hızlandırmaya çalışıyor, Bessie ise müşterilerle ilgilenmekle ve herkese evlilik planlarını anlatmakla meşgul oluyordu. Sophie bitirdiği her şapkayı ayaklığa koyup, orada adeta bedensiz bir baş gibi duran şapkaya bakarak altındaki bedenin nasıl olması gerektiğini söyleme alışkanlığı edinmişti. Şapkaları biraz da övüyordu, çünkü müşterileri övmeniz gerekirdi.

"Gizemli bir çekiciliğin var," diyordu gizli gizli pırıldayan tüllerle çevrili olana. Geniş, kaymak gibi görünen ve kenarlarında güller olana, "Paralı biriyle evleneceksin!" diyor, kıvır kıvır yeşil tüylü, tırtıl yeşili hasır şapka-

yı ise, "Bahar dalları gibi tazesin," diye övüyordu. Pembe şapkalara gamzeli bir alımlılıkları olduğunu, kadife süslemeli dar kenarlı şapkalara ise zarif olduklarını söylüyordu. Mantar süslemeli şapkaya, "Altın gibi kalbin var ve yüksek mevkiden biri bunu görüp sana âşık olacak," diyordu. Zira, çok mızmız ve sade görünümlü olan bu şapkaya biraz üzülüyordu.

Jane Farrier ertesi gün dükkana gelip o şapkayı aldı. Gerçekten de saçı biraz tuhaf görünüyor, diye düşündü cumbadan başını çıkarıp bakan Sophie. Adeta saçlarını bir sıra ocak süngüsüne sarmış gibiydi. O şapkayı seçtiği için ona acıdı. Ama o sıralarda herkes şapka alıyordu. Bunun nedeni, belki Fanny'nin satış becerisi, belki de ilkbaharın gelişiydi, ama kesin olan şuydu ki, şapka satışında gözle görülür bir artış vardı. Fanny biraz suçluluk duygusuyla, "Martha ve Lettie'yi göndermekte o kadar acele etmeseydim keşke. Bu satışlarla idare ederdik," demeye başladı.

Nisandan mayıstaki Bahar Bayramı'na kadar o kadar çok iş oldu ki, Sophie mütevazı bir gri elbise giyip dükkana da yardım etmeye başladı. Süslü şapkalara talep iyice artınca, her akşam şapkaları alıp yandaki evde gece boyunca lamba ışığında çalışmak, ertesi gün satılacak şapkaları hazırlamak zorunda kaldı. Belediye Başkanı'nın karısınınki gibi tırtıl yeşili şapkalar çok talep görüyordu, pembe şapkalar da öyle. Bahar Bayramı'ndan önceki hafta biri gelip Jane Farrier'in Catterack Kontu'yla kaçarken taktığına benzer mantar süslemeli şapkalardan istedi.

O akşam Sophie dikiş dikerken hayatının biraz sıkıcı olduğunu kendine itiraf etti. Şapkalarla konuşmak yeri-

ne, bitirdiği her şapkayı kendi başına takıp aynada bakmaya koyuldu. Bu bir hataydı. Gri elbise Sophie'ye yakışmıyordu, özellikle de gözleri dikiş dikmekten kızarmışken. Üstelik saçları kızılımsı çilek rengine çaldığından, tırtıl yeşili ya da pembe şapkalar da yakışmıyordu. Mantar süslemeliler onu iyice kasvetli gösteriyordu. "Tıpkı yaşlı bir hizmetçi gibi!" dedi Sophie. Jane Farrier gibi kontlarla kaçmak istediğinden ya da Lettie gibi şehrin yarısından evlilik teklifi almak istediğinden değildi sıkıntısı. Ne yapmak istediğinden emin olmasa da, ama şapka süslemekten daha ilginç bir şey yapmak istediğinden emindi. Ertesi gün gidip Lettie'yle konuşmayı düşündü.

Ama gitmedi. Ya vakti olmamıştı, ya enerji bulamamıştı, ya Pazar Meydanı çok uzak görünmüştü, ya da Büyücü Howl tehlikesi aklına gelmişti –neyse ne, gidip kardeşini görmek her geçen gün ona daha da zor geliyordu. Çok tuhaf bir şeydi bu. Sophie kendisini hep Lettie kadar inatçı ve kararlı sayardı. Şimdi ise, ancak hiçbir mazeret kalmayınca yapacağı şeyler olduğunu öğreniyordu. "Bu çok saçma!" dedi Sophie. "Pazar Meydanı sadece iki sokak uzakta. Eğer koşarsam..." Sonra da, şapka dükkanı Bahar Bayramı'nda kapandığında Cesari'ye gitmeye yemin etti.

Bu arada dükkana yeni bir dedikodu ulaştı. Kral, kardeşi Prens Justin'le kavga etmiş ve Prens sürgüne gönderilmişti. Kavga sebebini kimse tam olarak bilmiyordu, ama Prens gerçekten kılık değiştirip Pazar Kasabası'nda birkaç ay kalmış ve kimsenin bundan haberi olmamıştı. Kral, Prens'i bulması için Catterack Kontu'nu görevlendirmişti. Kont da Prens yerine Jane Farrier'e rastlamıştı. Sophie dinlerken hüzünlendi. İlginç şeyler oluyordu, ama

daima başkalarına oluyordu. Yine de Lettie'yi görmek hoş olacaktı.

Bahar Bayramı geldi. Şafak söktükten sonra neşeli kalabalık sokakları doldurdu. Fanny dükkandan erken çıktı, ama Sophie'nin bitirmesi gereken birkaç şapka vardı. Sophie çalışırken şarkı söyledi. Nasıl olsa Lettie de çalışıyordu. Cesari tatillerde gece yarısına kadar açık kalıyordu. "Yaptıkları kremalı keklerden almalıyım," dedi Sophie kendi kendine. "Yıllardır bir tane bile yemedim." Türlü türlü parlak kıyafetlerle penceresinin önünden geçen kalabalığı, hatıra eşyası satanları, cambaz ayaklarıyla yürüyenleri görünce gerçekten heyecanlandı.

Ama en sonunda gri elbisesinin üstüne gri bir şal alıp dışarı çıktığında pek bir heyecan hissetmedi. Her şey üstüne geliyor gibiydi. Hızla yanından geçen, kahkahalar atan, bağıran bir sürü insan vardı, gürültü ve itiş kakış ona fazla gelmişti. Sophie oturup dikiş dikmekle geçen ayların kendisini yaşlı bir kadına ya da yarı özürlüye dönüştürdüğünü hissetti. Şalına sarılarak evlerin dibinden yürümeye başladı. İnsanların en iyi ayakkabılarının altında ezilmekten ya da bol, ipek manşetli dirseklerce dürtülmekten kaçmaya çalışıyordu. Yukarıda bir yerlerde aniden bir dizi patlama meydana gelince Sophie bayılacak gibi oldu. Başını kaldırınca Büyücü Howl'un şatosunun hemen şehrin üstündeki tepede, evlerin bacalarına oturmuş gibi görünecek kadar yakında durduğunu fark etti. Şatonun dört kulesinden koyu mavi dumanlar çıkıyor ve havada korkunç bir şekilde patlayan mavimsi ateş topları fışkırıyordu. Büyücü Howl Bahar Bayramı'na kızmış gibi görünüyordu. Ya da belki o da kendi tarzında katılıyordu bayrama. Sophie bunu düşünemeyecek ka-

dar korkmuştu. Eve dönebilirdi, ama çoktan Cesari'ye giden yolu yarılamıştı. Bu yüzden koşmaya başladı.

"Ne demeye hayatın ilginç olmasını istedim ki?" diye kendi kendine sordu koşarken. "Zaten çok korkardım. Herhalde üç kızın en büyüğü olduğum için böyle."

Pazar Meydanı'na vardığında durumun daha da kötü olduğunu gördü. Hanların çoğu Meydan'daydı. Bira kokan bol manşetli delikanlı kalabalığı pelerinlerini sürüyerek, işgünü giymeyi akıllarından bile geçirmeyecekleri tokalı çizmelerini yere vurarak volta atıyor, yüksek sesle konuşuyor ve kızlara yanaşmaya çalışıyorlardı. Kızlar da yanaşılmayı beklermiş gibi çifter çifter yürüyorlardı. Tüm bunlar Bahar Bayramı için son derece normaldi, ama Sophie bundan da korkmuştu. Mavi-gümüş renkte, şahane bir kostüm giymiş genç bir adam Sophie'yi görüp ona yanaşmaya kalktığında, Sophie bir dükkanın girişine çekilip saklanmaya çalıştı.

Genç adam şaşkınlıkla ona baktı. "Merak etme, seni minik gri fare," dedi gülerek, yüzünde ona acıyormuş gibi bir ifade vardı. "Sadece bir içki ısmarlamak istemiştim. O kadar korkmana gerek yok."

Bu acıma dolu bakış Sophie'yi utanç içinde bıraktı. Üstelik karşısındaki son derece havalı bir delikanlıydı. İnce ve zeki görünen bir yüzü vardı –aslında epey yaşlıydı, yirmilerinde görünüyordu– ayrıca sarı saçlarını özenle taramıştı. Kenarları fistolu ve sırma işlemeli manşetlerinin tülleri Meydan'daki diğerlerinden daha uzundu. "Ah, hayır, teşekkür ederim, müsaadenizle efendim," diye kekeledi Sophie. "Ben... ben kardeşimi görmeye gidiyordum."

"O halde buyrun gidin," diyerek güldü olgun, genç adam. "Ben kimim ki hoş bir hanımı kardeşini görmek-

ten alıkoyacağım? Sizinle yürümemi ister misiniz, çünkü çok korkmuş görünüyorsunuz."

Bunu iyi niyetle söylemesi Sophie'yi daha da utandırmıştı. "Yok. Hayır, teşekkür ederim efendim!" dedi telaşla ve adamı hızla geçip yola koyuldu. Adam koku da sürmüştü. Koşarken sümbül kokusu onu takip ediyordu. Cesari'nin dışındaki minik masaların arasından geçmeye çalışırken, Ne kibar biri! diye düşündü Sophie.

Masalar tıklım tıklımdı. İçerisi de en az Meydan kadar kalabalık ve gürültülüydü. Sophie tezgahın arkasına dizilmiş yardımcı kızların arasında Lettie'yi görebildi, çünkü çiftçi çocuğu oldukları açıkça belli olan bir grup delikanlı dirseklerini tezgaha koymuş, ona yüksek sesle laf atıyorlardı. Her zamankinden daha sevimli ve belki biraz incelmiş görünen Lettie pastaları torbalara olabildiğince hızlı koyuyor, sonra torbanın ağzını ustaca büzüyor ve her seferinde de şöyle bir bakıp gülümseyerek cevap veriyordu. Herkes kahkahalarla gülüyordu. Sophie tezgaha ulaşmak için insanları itmek zorunda kaldı.

Lettie onu gördü. Önce bir sarsıldı, sonraysa gözleri ve gülümseyişi büyüdü ve, "Sophie!" diye haykırdı.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye bağırdı Sophie. "Başka bir yerde," diye seslendi biraz çaresizce. O sırada iri, iyi giyimli bir dirsek onu tezgahtan uzaklaştırdı.

"Bir saniye!" diye bağırdı Lettie. Yanındaki kıza dönüp bir şeyler fısıldadı. Kız başını salladı ve sırıtarak Lettie'nin yerini almaya geldi.

"Onun yerine ben varım," diye seslendi kalabalığa. "Sıradaki kim?"

"Ama ben seninle konuşmak istiyorum Lettie!" diye haykırdı çiftçi oğullarından biri.

"Carrie'yle konuş," dedi Lettie. "Ben kardeşimle konuşmak istiyorum." Kimse bunu umursuyora benzemiyordu. Sophie'yi Lettie'nin tezgahın sonundaki bir kapağı kaldırıp işaret ettiği yere doğru itelediler ve onu bütün gün meşgul etmemesini söylediler. Sophie kapağa yaklaştığında Lettie onu bileğinden yakalayıp dükkanın arkasına çekti. Burası pasta tepsileriyle çevrili bir odaydı. Lettie iki iskemle çekti. "Otur," dedi. En yakın tepsiye elini attı ve bir kremalı pasta alıp Sophie'ye uzattı. "Buna ihtiyacın olabilir," dedi.

Sophie pastanın yoğun kokusunu içine çekerek gözleri yaşlı bir halde iskemleye çöktü. "Ah Lettie!" dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Evet, ben de oturduğuna sevindim," dedi Lettie. "Baksana, ben Lettie değilim. Martha'yım."

2

Sophie Kısmetini Aramak Zorunda Kalıyor

"Ne?" Sophie karşısındaki iskemlede oturan kıza dikkatle baktı. Tıpkı Lettie'ye benziyordu. Lettie'nin ikinci en güzel mavi elbisesini giymişti ve bu şahane renk ona çok yakışıyordu. Martha, Lettie'nin kara saçlarına ve mavi gözlerine sahipti.

"Ben Martha'yım," dedi kardeşi. "Lettie'nin çekmecesindeki ipek giysileri keserken kimi yakalamıştın? Bunu Lettie'ye hiç söylemedim. Sen söylemiş miydin?"

"Hayır," dedi Sophie şaşkına dönmüş bir halde. Karşısındakinin Martha olduğunu kavramaya başlamıştı. Lettie'nin başı Martha'nınki gibi hafifçe yana yatıyordu ve Lettie tıpkı Martha gibi ellerini dizlerinin üstünde birleştirmiş, başparmaklarını döndürüyordu. "Niçin?"

"Beni görmeye geleceksin diye ödüm kopuyordu," dedi Martha, "çünkü sana söylemek zorunda kalacağımı biliyordum. Neyse, şimdi söyleyince rahatladım. Kimseye söylemeyeceğine söz ver. Sözünü tutacağını biliyorum. Onuruna düşkünsündür."

"Söz," dedi Sophie. "Ama niçin? Nasıl?"

"Lettie ve ben ayarladık," dedi Martha başparmaklarını döndürerek, "çünkü Lettie cadılık öğrenmek istiyordu, ama ben istemiyordum. Lettie zekidir ve zekâsını kulla-

nabileceği bir gelecek arzuluyor... ama gel de bunu anneme anlat! Annem Lettie'yi öyle kıskanıyor ki zeki olduğunu bile kabul edemiyor!"

Sophie kesinlikle Fanny'nin böyle biri olduğuna inanamıyordu, ama sesini çıkarmadı. "Peki ya sen?"

"Pastanı ye," dedi Martha. "Güzeldir. Evet, ben de zekâmı kullanabilirim. Bu büyüyü bulmak için Bayan Fairfax'ın yanında iki hafta kalmam yetti. Geceleri kalkıp gizlice kitaplarını okuyordum. Aslında çok da kolay kitaplar. Ardından, ailemi ziyaret etmek istediğimi söyleyince Bayan Fairfax kabul etti. Çok tatlı biri. Evimi özlediğimi düşündü. Böylece büyüyü alıp buraya geldim ve Lettie benim yerime geçip Bayan Fairfax'a gitti. İşin en zor kısmı ilk haftaydı, bilmem gereken hiçbir şeyi bilmiyordum. Çok korkunçtu. Ama insanların beni sevdiğini fark ettim –sen onları seversen onlar da seni seviyorlar– ondan sonrası kolay oldu. Bayan Fairfax da Lettie'yi kovmadığına göre o da başarılı oldu anlaşılan."

Sophie tadını hiç almadan pastayı çiğniyordu. "İyi ama, neden bunu yapmak istedin?"

Martha iskemlenin üstünde sallanırken, Lettie'nin yüzüyle ağzı kulaklarına vararak pembe başparmaklarını hoş bir şekilde döndürdü. "Evlenip on çocuk yapmak istiyorum."

"Daha o kadar büyümedin!" dedi Sophie.

"Yok canım," diye hemfikir oldu Martha. "Ama on çocuk yapabilmek için bir an önce başlamam gerek. Üstelik bu iş sayesinde, evleneceğim kişinin beni *ben* olduğum için sevip sevmediğini anlayabileceğim. Büyü yavaş yavaş kaybolacak ve ben de giderek kendime daha çok benzeyeceğim."

Sophie o kadar şaşırmıştı ki, neli olduğunu bile anlamadan pastasını bitirdi. "Niçin on çocuk?"

"Çünkü o kadar istiyorum," dedi Martha.

"Hiç tahmin etmezdim!"

"Beni zengin etmeye uğraşan anneme arka çıkmaya kafanı takmışken bundan söz etmenin faydası yoktu," dedi Martha. "Sen annemi samimi sanıyordun. Ben de öyle sanıyordum, ama babam ölünce onun sadece bizden kurtulmak istediğini gördüm –Lettie'yi bir sürü erkekle karşılaşacağı ve evlenip gideceği bir yere koydu, beni de olabildiğince uzağa yolladı! O kadar sinirlenmiştim ki, neden olmasın? diye düşündüm. Lettie'yle konuştum; o da benim kadar sinirliydi ve aramızda anlaştık. Şimdi iyiyiz. Ama senin için üzülüyoruz. Hayatının sonuna kadar o dükkana tıkılamayacak kadar akıllı ve hoşsun. Bu konuyu konuştuk, ama ne yapacağımızı bilemedik."

"Ben iyiyim," diye karşı çıktı Sophie. "Biraz sıkılıyorum sadece."

"İyi misin?" dedi Martha şaşkınlıkla. "Evet, aylarca buraya uğramayıp sonra da korkunç bir gri elbise ve şalla çıkıp gelerek, üstelik benden bile korkuyormuş gibi görünerek iyi olduğunu kanıtladın! Annem neler etti sana?"

"Hiçbir şey," dedi Sophie huzursuzca. "Biraz meşguldük. Fanny hakkında böyle konuşmamalısın Martha. O senin annen."

"Evet, üstelik onu anlayacak kadar ona benziyorum," dedi Martha öfkeyle. "Bu yüzden beni o kadar uzağa gönderdi, daha doğrusu göndermeye çalıştı. Annem insanları sömürmek için onlara kötü davranman gerekmediğini bilir. Senin ne kadar sorumluluk sahibi olduğunu

biliyor. En büyük kız olduğun için kendini ezik hissettiğinden haberi var. Seni çok iyi idare ediyor ve kölelik yaptırıyor. Eminim sana para vermiyordur."

"Ben hâlâ çırağım," diye karşı çıktı Sophie.

"Ben de öyleyim, ama ücret alıyorum. Cesari'ler buna layık olduğumu biliyor," dedi Martha. "Şapka dükkanı bugünlerde *çok iyi* iş yapıyor, hem de tamamen senin sayende! Belediye Başkanı'nın eşini baş döndürücü bir liseli kız gibi gösteren o yeşil şapkayı sen yaptın, değil mi?"

"Tırtıl yeşili. Ben süsledim," dedi Sophie.

"O soylu adamla karşılaştığında Jane Farrier'in taktığı şapkayı da sen yaptın," diye devam etti Martha. "Şapkalar ve elbiseler konusunda tam bir dâhisin, annem de bunu biliyor! Geçen Bahar Bayramı'nda Lettie'ye o takımı diktiğinde yeteneğin ortaya çıkmıştı. Şimdi o dışarıda gezerken parayı sen kazanıyorsun..."

"Dışarıda alım işleriyle uğraşıyor," dedi Sophie.

"Ne alım işi?" dedi Martha hayretle. Başparmaklarını döndürdü. "Alım işi sabah mesaisinin yarısı kadar sürer. Onu gördüm Sophie, söylenenleri de duydum. Senin kazancınla kiraladığı araba ve yeni elbiselerle dışarı çıkıyor, vadideki bütün konakları geziyor! Söylediklerine göre Vadi Bitimi'nde büyük bir ev alıp zevkine göre döşetecekmiş. Peki bu arada sen ne yapıyorsun?"

"Şey, Fanny bizi yetiştirirken o kadar emek harcadıktan sonra biraz keyif sürmeyi hak ediyor," dedi Sophie. "Sanırım dükkan bana kalacak."

"Ne kısmet ama!" dedi Martha. "Dinle beni..."

Ama tam o sırada odanın öbür ucunda iki boş pasta tepsisi raftan çekildi ve oğlan çıraklardan biri arka taraftan başını çıkardı. "Sesini duydum gibime geldi Lettie,"

dedi son derece cana yakın ve çapkınca bir sırıtışla. "Yeni pastalar çıktı. Söyle onlara." Kıvırcık ve una bulanmış başı tekrar kayboldu. Sophie onun sevimli bir oğlan olduğunu düşündü. Martha'nın hoşlandığı çocuğun o olup olmadığını sormak istedi, ama fırsat bulamadı. Martha hemen ayağa fırladı.

"Tüm bunları dükkana taşımak için kızları çağırmam gerek," dedi. "Şunun ucundan tutsana." En yakın tepsiyi çekti ve Sophie'nin yardımıyla kapıdan geçirip uğuldayan, kalabalık dükkana çıkardı. "Kendin için bir şeyler yapmalısın Sophie," dedi Martha nefes nefese. "Etrafında bulunup kendine saygı duymanı sağlamasak, başına neler geleceğini bilemediğini söylerdi hep Lettie. Endişelenmekte haklıymış."

Dükkanda Bayan Cesari kocaman kollarıyla tepsiyi onlardan alırken çevresine talimatlar yağdırdı ve birkaç kişi diğer tepsileri getirmek için aceleyle Martha'nın yanından geçtiler. Sophie yüksek sesle Martha'ya veda edip kalabalığın içinden geçerek dışarı çıktı. Martha'yı daha fazla meşgul etmek ona doğru görünmemişti. Üstelik yalnız kalıp düşünmek istiyordu. Eve doğru koşmaya başladı. Panayırın bulunduğu nehir kıyısındaki alandan atılmaya başlayan havai fişekler Howl'un şatosundan gelen mavi patlamalarla yarışıyordu. Sophie kendini hiç olmadığı kadar gereksiz hissetti.

Sonraki haftanın çoğunu düşünerek geçirdi, ama bu kafa karışıklığını ve memnuniyetsizliğini artırmaktan başka bir işe yaramadı. İşler hiç de onun sandığı gibi değildi. Lettie ve Martha onu hayrete düşürmüştü. Demek yıllardır onları yanlış anlamıştı. Martha'nın Fanny hakkında anlattıklarının doğru olduğuna da inanamıyordu.

Düşünmek için çok zamanı vardı, zira Bessie evlenmek için izin almıştı ve Sophie genellikle dükkanda yalnız oluyordu. Fanny alım yapsa da yapmasa da çoğunlukla dışarıda oluyordu ve Bahar Bayramı'ndan sonra işler durgunlaşmıştı. Üç gün sonra Sophie cesaretini toplayıp, "Ücret alıyor olmam gerekmez mi?" diye sordu Fanny'ye.

Fanny vitrinin ön tarafındaki güllerle süslü şapkaya gözlerini dikerek, "Elbette tatlım, tabii ki gerekir!" dedi şefkatli bir sesle. "Bu akşam hesaplara bir bakayım, ondan sonra hallederiz." Ardından dışarı çıktı ve Sophie dükkanı kapayıp o günün şapkalarını süslemek üzere eve götürünceye kadar da geri gelmedi.

Sophie ilk başta Martha'nın sözünü dinlediği için kendini kötü hissetti, ama Fanny o akşam ya da haftanın geri kalanında ücretten filan söz etmeyince, aslında Martha'nın haklı olduğunu düşünmeye başladı.

"Belki de *sömürülüyorum*," dedi kırmızı ipek ve bir avuç mum kirazla süslemekte olduğu şapkaya, "ama birinin bunu yapması gerek, yoksa satacak şapkamız olmaz." Şapkayı bitirip de çok moda olan, sade görünümlü siyah beyaz bir şapkaya geçtiğinde aklına yepyeni bir şey geldi. "Satacak şapka olmazsa ne olur ki?" diye sordu kendi kendine. Bazısı ayaklıkların üstünde duran, bazısı süslenmek üzere yığının içinde bekleyen şapkalara baktı. "Ne işe yararsınız ki?" diye sordu. "Bana en ufak bir iyiliğinizin dokunmayacağına şüphem yok."

Tam evden ayrılıp kısmetini aramaya karar verecekti ki, en büyük kız olduğunu ve bunun bir işe yaramayacağını hatırladı. İçini çekerek yeni bir şapkayı eline aldı.

Ertesi sabah dükkanda tek başına mutsuzca dikilirken

son derece sade bir kadın müşteri öfkeyle içeri daldı. Mantar süslemeli bir şapkayı kurdelelerinden tutmuş sallıyordu. "Şuna bak!" dedi kadın öfkeyle. "Bana bunun Jane Farrier'in Kont'la karşılaştığında taktığı şapka olduğunu söylemiştin. Yalancı seni. Benim başıma hiçbir şey gelmedi!"

"Hiç şaşırmadım," dedi Sophie, kendini dizginlemeye fırsat bulamadan. "Seninki gibi bir yüzle o şapkayı takacak kadar budalaysan, Kral gelip yalvarsa farkına varmazsın –tabii seni görür görmez taş kesilmezse."

Müşteri küplere bindi. Şapkayı Sophie'ye doğru fırlatıp hiddetle dükkandan çıktı. Sophie şapkayı dikkatle çöp kutusuna tıktı. Kural belliydi: Soğukkanlılığını kaybedersen, müşteriyi kaybedersin. Bu kuralın doğruluğunu az önce ispatlamıştı. Ama bunu ne kadar eğlenceli bulduğunu fark etmek onu biraz endişelendirdi.

Sophie'nin toparlanmaya fırsatı olmadı. Dışarıdan tekerlek ve at nalı sesleri geldi, ardından pencereye bir arabanın gölgesi düştü. Kapıdaki çan şıngırdarken, Sophie'nin o güne kadar gördüğü en şık müşteri içeri süzüldü. Samur kürkü dirseklerinden sarkıyor, koyu siyah elbisesinin her yanında elmaslar parıldıyordu. Sophie'nin gözleri önce kadının geniş şapkasına takıldı –elmaslardan pembe, mavi, yeşil ışıltılar aksettirsin diye boyanmış, ama yine de siyah görünen gerçek devekuşu tüyüydü. Zengin işi bir şapkaydı bu. Güzel görünsün diye kadının yüzüyle özenle uğraşılmıştı sanki. Kestane rengi saçları onu genç gösteriyordu, ama... Sophie'nin gözleri kadını takip eden genç adama takıldı. Adamın biçimsizce bir ifadesi, kızılımsı saçları vardı. Çok iyi giyinmişti, ama solgun ve kederli bir ifadesi vardı. Sophie'ye gözlerini dik-

miş, yalvarır gibi, bir dehşetle bakıyordu. Kadından daha genç olduğu çok açıktı. Sophie şaşırmıştı.

"Bayan Hatter?" dedi kadın ahenkli, ama buyurgan bir tonda.

"Evet," dedi Sophie. Adamın yüzündeki dehşet ifadesi daha da artmıştı. Belki de kadın annesiydi.

"Harika şapkalar sattığınızı duydum," dedi kadın. "Gösterin bana."

Sophie o anki ruh haliyle cevap veremedi. Onun yerine gidip şapkaları çıkardı. Hiçbiri kadına uygun değildi, ama Sophie adamın gözlerinin kendisini izlediğini fark etmiş ve bundan huzursuz olmuştu. Kadın bu şapkaların ona yakışmadığını ne kadar çabuk fark ederse o kadar çabuk giderlerdi. Fanny'nin öğüdüne uyarak önce en yanlış şapkayı çıkarmıştı.

Kadın hemen şapkaları reddetmeye başladı. Pembe şapkaya, "Gamzeli,"; tırtıl yeşili olana, "Tazelik,"; parıltılı tülleri olana ise, "Gizemli çekicilik," dedi. "Ne kadar bariz. Başka neyiniz var?"

Sophie kadının uzaktan da olsa ilgilenebileceği tek şapka olan son moda siyah beyazı çıkardı.

Kadın şapkaya küçümseyerek baktı. "Bunun hiç kimseye bir faydası olamaz. Vaktimi harcıyorsunuz Bayan Hatter."

"İçeri girip şapka isteyen sizsiniz," dedi Sophie. "Burası küçük bir şehirdeki küçük bir dükkan. Ne diye..." –kadının arkasındaki adam Sophie'yi uyarmaya çalışır gibi kaşını gözünü oynatıyordu– "... gelmeye zahmet ettiniz ki?" diye sözünü bitirdi neler olup bittiğini merak eden Sophie.

"Birileri Çöl Cadısı'nın yoluna çıkmaya kalkarsa daima

zahmet ederim," dedi kadın. "Sizin adınızı duydum Bayan Hatter, üstelik ne rekabetinizi ne de tavırlarınızı umursuyorum. Buraya size bir dur demek için geldim. İşte." Avucunu açarak elini Sophie'nin yüzüne doğru savurdu.

"Yani siz Çöl Cadısı mısınız?" dedi Sophie sesi titreyerek. Korku ve hayretten sesi tuhaflaşmış gibiydi.

"Ta kendisi," dedi kadın. "Bana ait olana bulaştığın için bu da sana ders olsun."

"Bir şey yaptığımı sanmıyorum. Herhalde bir hata var," dedi Sophie boğuk bir sesle. Adam şimdi ona katıksız bir dehşetle bakıyordu, ama Sophie sebebini anlayamıyordu.

"Hata yok, Bayan Hatter," dedi Cadı. "Gel, Gaston." Geri dönüp dükkanın kapısına doğru süzüldü. Adam mütevazı bir hareketle ona kapıyı açarken dönüp Sophie'ye baktı. "Bu arada, sana büyü yapıldığını hiç kimseye söyleyemeyeceksin," dedi. Kadın çıkarken dükkanın kapısındaki çan hüzünlü hüzünlü çıngırdadı.

Sophie adamın neye baktığını merak ederek elini yüzüne götürdü. Parmakları yumuşak kırışıklara değdi. Ellerine baktı. Elleri de kırışmış, sıskalaşmış, üstünde koca damarlar belirmiş ve parmak boğumları yumru yumru olmuştu. Gri eteğini yukarı toplayıp aşağı bakınca sıska, çarpık bileklerini ve şeklinin bozukluğu ayakkabının üstünden belli olan bacaklarını gördü. Doksanlarında birinin bacaklarına benziyorlardı ve çok gerçekçi görünüyorlardı.

Sophie aynaya doğru gidince bir kamburu olduğunu fark etti. Aynadaki yüz gayet sakindi, çünkü tam da görmeyi beklediği şeyi görmüştü. Yaşlı bir kadının incecik ak saçlarıyla çevrili, yıpranmış, kararmış, sıska bir yüzdü

bu. Sararmış ve sulu gözleri aynadan acıklı acıklı ona bakıyordu.

"Meraklanma ihtiyarcık," dedi Sophie aynadaki yüze. "Gayet sağlıklı görünüyorsun. Üstelik, gerçekte de böyle bir şeye benziyordun zaten."

Gayet sakin bir halde içinde bulunduğu durumu düşündü. Sanki her şey durgun ve uzaktı artık. Çöl Cadısı'na bile pek kızgın değildi.

"Evet, fırsatını bulunca ondan hesap soracağım elbette," dedi kendi kendine, "ama şimdilik, Lettie ile Martha birbirlerinin yerine geçmeye tahammül edebiliyorlarsa, ben de böyle biri olmaya dayanabilirim. Fakat burada kalamam. Fanny kalp krizi geçirir. Bir düşünelim. Bu gri elbise gayet uygun, ama şalıma ve biraz yiyeceğe ihtiyacım olacak."

Topallayarak dükkanın kapısına gitti ve dikkatle KAPALI yazısını astı. Hareket ederken eklemleri çıtırdıyordu. Öne eğilerek ağır ağır yürümek zorunda kalıyordu. Ama gayet sağlıklı bir yaşlı kadın olduğunu keşfedince rahatlamıştı. Kendini bitkin ya da hasta değil, sadece her yanı tutulmuş gibi hissediyordu. Topallayarak gidip şalını aldı ve tıpkı yaşlı kadınlar gibi başına ve omuzlarına sardı. Sonra ayaklarını sürüyerek eve geçip içinde biraz bozuk para olan cüzdanını ve bir parça peynir ekmek aldı. Anahtarı her zamanki yerine dikkatle yerleştirerek evden çıktı ve ne kadar sakin olduğuna hâlâ şaşarak sokakta topallamaya koyuldu.

Martha'ya veda etmeyi düşündü. Ama Martha onu tanımazsa kendini kötü hissedecekti. En iyisi, alıp başını gitmekti. Sophie gittiği yere varınca her iki kardeşine de yazmaya karar verdi, sonra da panayır alanından, köprü-

den ve ilerideki şehir dışındaki toprak yollardan ayaklarını sürüyerek geçti. Ilık bir bahar günüydü. Sophie kocakarı olmanın onu akdikenden çitlerin görüntüsünün ve kokusunun tadını çıkarmaktan alıkoymadığını fark etti, gerçi manzara biraz bulanıktı. Sırtı ağrımaya başladı. Gayet güzel topallıyordu, ama bir bastona ihtiyacı vardı. Yürürken bir yandan da gevşek bir kazık filan var mı diye çitlere göz atıyordu.

Anlaşılan, gözleri eskisi kadar keskin değildi. Çünkü bir kilometre kadar gittikten sonra bir çubuk gördüğünü sandı, ama çalıların içinden çektiği zaman bunun eski bir korkuluğun alt kısmı olduğu ortaya çıktı. Sophie korkuluğu dikeltti. Korkulukta yüz yerine pörsümüş bir turp vardı. Sophie onunla kader ortağı olduğunu hissetti. Korkuluğu parçalara ayırıp çubuğu almak yerine, onu çitteki iki dalın arasına dik bir şekilde sıkıştırdı. Böylece korkuluk, akdikenlerin arasından yükseldi ve çubuk kollarını saran lime lime kumaş rüzgarda çırpınmaya başladı.

Sophie, "İşte," dedi. Çatallaşmış sesinin yaşlılara has kıkırdamaya dönüştüğünü duyunca şaşırdı. "İkimiz de pek değerli sayılmayız, değil mi dostum? İnsanların göreceği şekilde bırakırsam belki seni tekrar tarlana götürebilirler." Yeniden yola koyuldu, ama aklına bir şey gelince arkasına döndü. "Ailedeki konumum yüzünden başarısızlığa mahkum olmasaydım," dedi korkuluğa, "canlanıp kısmetimi bulmama sen yardım edebilirdin. Ama yine de sana iyi şanslar."

Bir daha kıkırdayarak yoluna devam etti. Belki de biraz deliydi, ama yaşlı kadınların çoğu öyledir.

Bir saat kadar sonra, peynir ekmek yemek ve dinlenmek için bir tümseğe oturduğunda uygun bir baston bul-

du. Arkasındaki çitte bir gürültü olmuş, hafif boğuk inlemelerin ardından bir sarsıntıyla akdiken yaprakları dökülmüştü. Sophie kemikli dizlerinin üstünde emekleyerek dalların, çiçeklerin ve dikenlerin arasından çalıların içine baktı ve orada sıska, gri bir köpekle karşılaştı. Boynuna bağlı ipe nasıl olduysa dolanmış sağlam bir değnek yüzünden köpek orada sıkışıp kalmıştı. Değnek çalının iki dalı arasına sıkıştığı için köpek neredeyse hiç kıpırdayamıyordu. Dehşet içindeki gözlerini Sophie'nin gözlerine dikmişti.

Sophie genç kızken tüm köpeklerden korkardı. Şimdi yaşlı bir kadın olmasına rağmen, hayvanın açık çenesindeki dizi dizi beyaz dişleri görünce biraz paniğe kapıldı. Ama kendi kendine, "Şu anki halimle pek endişe edilecek durumda değilim," dedi ve dikiş cebindeki makası aldı. Makasla çalının içine uzanıp köpeğin boynundaki ipi kesmeye koyuldu.

Köpek çok yabaniydi. Hemen geri çekilip hırlamaya başladı. Ama Sophie ipi cesurca kesmeyi sürdürdü. "Seni kurtarmama izin vermezsen," dedi yaşlı, çatallaşmış sesiyle, "ya açlıktan ya da boğularak öleceksin dostum. Aslında birileri zaten seni boğmaya çalışmış gibi görünüyor. Belki de o yüzden bu kadar öfkelisin." İp köpeğin boynuna sıkıca bağlanmış ve değnek özellikle ipi sıkıştıracak şekilde yerleştirilmişti. İp kopup da köpek değnekten kurtulmadan önce Sophie'nin epeyce uğraşması gerekti.

"Biraz peynir ekmek ister misin?" diye sordu Sophie. Ama köpek sadece hırladı ve çalıların içinde ters yöne doğru ilerleyerek gözden kayboldu. "Bu ne minnettarlık!" dedi Sophie çizik kollarını ovuşturarak. "Ama istemesen de bana bir hediye bıraktın." Köpeği tutsak eden

değneği çalıdan çekip çıkardığında, bunun gayet güzel, süslü ve ucu demir bir baston olduğunu gördü. Sophie peynir ekmeğini bitirdikten sonra tekrar yürümeye başladı. Patika giderek dikleştiğinden baston çok işine yarıyordu. Üstelik konuşacak bir şey de bulmuştu. Sophie azimle tırmanırken bastonuyla sohbet etti. Ne de olsa yaşlılar sık sık kendi kendilerine konuşurlar.

"İki karşılaşma oldu," dedi, "ama ikisinde de büyülü bir teşekkür görmedim. Gerçi sen iyi bir bastonsun. Şikayet etmiyorum. Fakat eminim üçüncü bir karşılaşma olacak, gerçi büyülü mü olur bilemem. Aslında, büyülü olacak gibime geliyor. Bakalım ne çıkacak karşıma."

Üçüncü karşılaşma hava kararmadan önce, Sophie tepelere doğru bir hayli yol katettikten sonra oldu. Köylünün biri ıslık çalarak patikadan aşağıya, ona doğru geliyordu. Bir çoban, diye düşündü Sophie, koyunlarını gütmüş, şimdi de evine dönüyor. Yaklaşık kırklarında iri yapılı genç bir adamdı bu. "Hayret!" dedi Sophie kendi kendine. "Bu sabah onu görsem yaşlı bir adam olduğunu düşünürdüm. İnsanın bakış açısı nasıl da değişiyor!"

Çoban, Sophie'nin kendi kendine mırıldandığını görünce önce tedirgin bir tavırla yolun karşısına seyirtti, ama sonra içtenlikle seslendi: "İyi akşamlar, Ana! Nereden geliyorsun?"

"Ana mı?" dedi Sophie. "Ben senin anan değilim delikanlı!"

Çoban karşı taraftaki çalılara yanaşıp ondan biraz daha uzaklaştı. "Lafın gelişi." dedi. "Günün sonunda tepelere doğru yürüdüğünü görünce kibarca bir soru sorayım dedim sadece. Gece bastırmadan Yukarı Kıvrım'a inemezsin, öyle değil mi?"

Sophie bunu hesaplamamıştı. Aniden durup düşünmeye başladı. "Aslında pek fark etmez," dedi biraz da kendi kendine. "İnsan kısmetini aramaya çıkınca ayrıntılarla pek ilgilenemiyor."

"Öyle mi, Ana?" dedi çoban. Şimdi daha aşağıda, Sophie'den emniyetli bir uzaklıktaydı ve bundan hoşnut görünüyordu. "Öyleyse sana iyi şanslar Ana, tabii kısmetim deyip milletin hayvanlarını alıp götürmeyeceksen." Sonra da geniş adımlarla yoldan aşağı koşarcasına devam etti.

Sophie onun ardından kızgın kızgın baktı. "Beni cadı sandı!" dedi bastonuna. Arkasından kötü şeyler söyleyerek çobanı korkutacak oldu, ama terbiyesi müsaade etmedi. Kendi kendine mırıldanarak yokuş yukarı devam etti. Kısa süre sonra çitlerin yerini boş araziler aldı. Etraf fundalıklarla kaplı dağlık araziye dönüştü ve ileride, rüzgarda savrulan sarı otlarla kaplı dik yamaçlar göründü. Sophie kederle yoluna devam etti. Yamru yumru yaşlı ayakları, sırtı ve dizleri artık acımaya başlamıştı. Kendi kendine mırıldanamayacak kadar yoruldu ve güneş ufka iyice yaklaşana kadar nefes nefese yürümeye devam etti. Sophie aniden bir adım daha atamayacağını anladı.

Yol kenarındaki bir taşın üstüne çökerek, ne yapacağını düşünmeye başladı. "Düşünebildiğim tek kısmet rahat bir koltuk!" dedi nefes nefese.

Üzerine oturduğu taş yüksekçe bir burunda olduğundan, Sophie geldiği yolun muhteşem manzarasını görebiliyordu. Günbatımında, vadinin büyük bir kısmı ayaklarının altına serilmişti: tarlalar, duvarlar, çitler, nehrin kıvrımları, ağaç kümeleri arasında parlayan zengin ve güzel konaklar, ta ileride ufku kaplayan mavi dağlar. Pazar Kasabası hemen aşağıdaydı. Sophie iyi tanıdığı so-

kakları tepeden görebiliyordu. Pazar Meydanı'nı ve Cesari Pastanesi'ni gördü. Bir taş atsa, şapka dükkanının yanındaki evin bacasından içeri sokabilirdi.

"Hâlâ ne kadar da yakın!" dedi Sophie bastonuna kederle. "O kadar yürümeme rağmen ancak kendi çatımın üstüne çıkabildim!"

Güneş batarken taşın üstü iyice soğudu. Sophie ne yana dönerse dönsün yüzüne tatsız bir rüzgar çarpıyordu. Geceyi tepelerde geçirecek olması artık o kadar da önemsizmiş gibi gelmiyordu. Rahat bir koltukta ve ocak başında olmayı düşlediğini, ayrıca karanlıktan ve vahşi hayvanlardan giderek daha çok korktuğunu fark etti. Ama tekrar Pazar Kasabası'na dönmeye kalksa, oraya gece yarısından önce varmasına imkân yoktu. En iyisi yola devam etmekti. İçini çekti ve ayağa kalkarken kemikleri çıtırdadı. Korkunç durumdaydı. Her tarafı ağrıyordu.

"Yaşlı insanların nelere katlandığını hiç düşünmemiştim!" dedi yokuş yukarı çıkmak için nefes nefese uğraşırken. "Yine de kurtların beni yiyeceğini sanmıyorum. Onlar için fazla kuru ve sertim. En azından bu konuda rahatım."

Şimdi hava hızla kararıyor ve fundalıklara kaplı dağlar mavi-gri bir renk alıyordu. Rüzgar sertleşmişti. Sophie'nin kendi nefes alıp verişi ve eklemlerinin çıtırtısı kulaklarını öyle dolduruyordu ki, bazı oflama puflamaların kendisinden gelmediğini anlaması biraz uzun sürdü. Başını kaldırıp yukarı baktı.

Büyücü Howl'un şatosu bozkırda tangır tungur ona doğru geliyordu. Kara mazgallarının arkasından kara dumanlar fışkırıyordu. Uzun, ince, ağır, çirkin ve gerçekten pek uğursuz bir görünüşü vardı. Sophie bastonuna da-

yanarak onu izledi. Pek korkmamıştı. Şatonun nasıl yürüdüğünü merak etti. Ama asıl ilgisini çeken başka bir şey vardı: Tüm o dumanlar yüksek, kara duvarların ardındaki büyük bir ocaktan geliyor olmalıydı.

"Eh, neden olmasın?" dedi bastonuna. "Büyücü Howl herhalde *benim* ruhumu da koleksiyonuna katmak istemeyecektir. Sadece genç kızları istiyor."

Bastonunu kaldırıp buyurgan bir edayla salladı.

"Dur!" diye bağırdı.

Şato on metre ileride başka gümbürtüler ve gıcırtılar çıkararak uysalca durdu. Sophie hoşnut bir şekilde şatoya doğru topalladı.

3

Sophie Şatoya Giriyor ve Anlaşma Yapıyor

Sophie'nin karşısındaki kara duvarda kocaman, kara bir kapı vardı. Çevik hareketlerle topallayarak oraya yaklaştı. Şato yakından daha da çirkin görünüyordu. Gereğinden çok daha yüksekti ve düzenli bir biçimi yoktu. Sophie'nin artan karanlıkta görebildiği kadarıyla kömür gibi kocaman kara taşlardan örülmüştü. Taşların her biri farklı biçimlerde ve boyutlardaydı. Taşlara yaklaşınca buz gibi bir soğukluk hissetti, ama hiç korkmadı. Sadece koltukları ve ocak başlarını düşünerek elini hevesle kapıya uzattı.

Eli kapıya ulaşamadı. Görünmez bir duvar kapıya on beş yirmi santim kala elini durdurmuştu. Sophie parmağıyla duvarı sinirli sinirli dürttü. Bir şey olmadığını görünce bu kez bastonuyla dürttü. Bastonunun ulaşabildiği kadarıyla yukarıda olan görünmez duvar, tüm kapıyı eşiğin altından fışkıran otlara kadar örtüyordu.

"Aç şunu!" dedi Sophie çatlak sesiyle.

Bunun duvara bir etkisi olmadı.

"Pekala," dedi Sophie. "Senin arka kapını bulayım." Hem yakın hem de biraz aşağıda olan soldaki köşeye doğru topalladı. Ama köşeyi dönemedi. Düzensiz kara köşetaşlarının hizasına gelince görünmez duvar on'u yine durdurdu. Bunun üzerine Sophie Martha'dan öğren-

diği, ne yaşlı kadınların ne de genç kızların ağzına yakışan bir laf savurdu, ardından şatonun yukarıda kalan sağ köşesine ilerledi. O tarafta duvar yoktu. Köşeyi döndü ve şatonun yan duvarının ortasındaki ikinci büyük kara kapıya hevesle yanaştı.

Bu kapıda da bir duvar vardı.

Sophie öfkeyle şatoya baktı. "Hiç konuksever değilsin!" dedi.

Burçların oradan kara duman bulutları fışkırdı. Sophie öksürdü. Şimdi sinirlenmişti işte. Yaşlı ve zayıftı; üşümüştü, her yanı ağrıyordu. Gece oluyordu ve şato öylece durmuş, ona duman püskürtüyordu. "Howl'a söyleyeceğim!" diyerek hiddetle diğer köşeye yöneldi. Burada duvar yoktu –anlaşılan şatonun çevresinde sağdan sola gitmek gerekiyordu– ama öbür taraftaki duvarın bir köşesinde üçüncü bir kapı vardı. Bu kapı çok daha küçük ve yıkık dökük haldeydi.

"Sonunda arka kapıyı buldum!" dedi Sophie.

Sophie arka kapıya yaklaştığında şato yeniden hareketlendi. Yer sarsıldı. Duvar titreyip, gıcırdayarak ondan uzaklaşmaya başladı.

"Hayır, olamaz!" diye bağırdı Sophie. Hemen koşup bütün gücüyle bastonunu kapıya vurdu. "Aç şunu!" diye bağırdı. "Aç dedim!"

Kapı içeri doğru açıldı, ama hâlâ uzaklaşıyordu. Sophie hiddetle koşarak bir ayağını eşiğe koymayı başardı. Ardından hopladı, tutundu, bir daha hopladı. Bu sırada kapının çevresindeki kara taşlar sarsılıp birbirini eziyor, şato engebeli yamaçta hızlanıyordu. Sophie şatonun bu orantısız görünümüne şaşmamıştı. Asıl mucize oracıkta dağılmamasıydı.

Kendini nefes nefese içeri atarken, "Ne budalaca bir bina yapma şekli!" dedi. Bastonunu bırakmış, tekrar dışarı fırlamamak için açık kapıya asılmak zorunda kalmıştı.

Soluğu biraz yatıştığında, birinin daha kapıyı tuttuğunu fark etti. Sophie'den bir baş uzundu, ama yaşça Martha'dan biraz daha büyük bir çocuk olduğunu görebiliyordu. Üstelik çocuk kapıyı kapamaya ve Sophie'yi ılık, aydınlık, alçak tavanlı odadan tekrar gecenin içine atmaya çalışıyordu.

"Kapıyı üstüme kapayacak kadar saygısız olma çocuk!" dedi Sophie.

"Üstüne kapamayacaktım, ama senin yüzünden kapı açık kaldı," diye karşı çıktı çocuk. "Ne istiyorsun?"

Sophie çocuğun ardındaki odada göz gezdirdi. Kirişlerden, muhtemelen büyücülere özgü olan şeyler sarkıyordu: soğan hevenkleri, ot demetleri, ipe dizili kökler. Ayrıca kesinlikle büyücülere özgü olan şeyler de vardı: deri kaplı kitaplar, dar boyunlu şişeler ve eski, kararmış, sırıtan bir insan kafatası. Çocuğun öbür tarafındaki ocakta küçük bir ateş yanıyordu. Dışarıdan gördüğü dumanları savuramayacak kadar cılız bir ateşti; belli ki burası sadece şatonun arka odalarından biriydi. Sophie'yi asıl ilgilendiren şey, ateşin pembe pembe yandığı, odunların üstünde mavi alevlerin dans ettiği ocağın hemen yanı başında, en sıcak yerde bir koltuk ve üzerinde de bir minder olmasıydı.

Sophie çocuğu yana itip o koltuğa doğru atıldı. "Ah! İşte kısmetim!" diyerek koltuğa yerleşiverdi. Çok mutlu olmuştu. Ateş ağrılarını alıyor, koltuk sırtını destekliyordu. Birileri şimdi onu dışarı atmaya kalkarsa, bunun için en sert ve şiddetli büyüleri kullanmak zorunda kalırlardı.

Çocuk kapıyı kapadı. Sonra da Sophie'nin bastonunu alıp kibarca koltuğun yanına dayadı. Sophie artık şatonun yamaçtan aşağı indiğine dair hiçbir iz olmadığını fark etti: En ufak bir gümbürtü ya da minnacık bir sarsıntı bile yoktu. Ne tuhaf! "Büyücü Howl'a söyle," dedi çocuğa, "bu şato daha fazla ilerlerse dağılıverecek."

"Şatoya dağılmaması için büyü yapıldı," dedi çocuk. "Ama korkarım Howl şu anda burada değil."

Sophie bu habere sevinmişti. "Ne zaman gelir?" diye sordu biraz tedirginlikle.

"Muhtemelen yarına kadar gelmez," dedi çocuk. "Ne istiyorsun? Ben yardım edebilir miyim? Howl'un çırağıyım, adım Michael."

Bu daha da iyi bir haberdi. "Korkarım bana ancak Büyücü'nün kendisi yardım edebilir," dedi Sophie hemen sert bir sesle. Zaten doğrusu da buydu. "Sakıncası yoksa bekleyeceğim." Michael için sakıncası olduğu belliydi. Çaresizce biraz etrafında dolandı. Sophie yeniyetme çırağa, dışarı atılmaya niyeti olmadığını açıkça göstermek için gözlerini kapadı ve uykuya dalmış gibi yaptı. "Ona adımın Sophie olduğunu söyle," diye mırıldandı. "*İhtiyar* Sophie," diye ekledi kendini güvenceye almak için.

"Herhalde tüm gece beklemen gerekecek," dedi Michael. Sophie gerçekten de bütün geceyi orada geçirmek istediği için, oğlanın son söylediğini duymamış gibi yaptı. Aslında hafiften uyuklamaya bile başlamıştı. Yürümekten çok yorulmuştu. Michael biraz sonra vazgeçti ve lambanın durduğu masadaki işine geri döndü.

Sophie'nin biraz hile yapması gerekmişti, ama bu sayede gece barınacak bir yer bulmuştu. Sophie uykulu uykulu bunları düşünüyordu. Howl o kadar kötü bir

adamsa rahatsız edilmeyi de hak etmiş demekti. Gerçi Sophie, Howl gelip de kendisini kovalamadan çok önce oradan tüymeye niyetliydi. Gözlerini aralayarak çırağa kurnazca, yan yan baktı. Onun gayet sevimli ve kibar bir çocuk olmasına biraz şaşırmıştı. Ne de olsa Michael, Sophie'nin epeyce kaba bir şekilde içeri dalmasına hiç kızmamıştı. Belki de Howl onun köle gibi itaatkar olmasını sağlamıştı. Gerçi Michael hiç köleye benzemiyordu. Uzun boylu, esmer bir çocuktu, hoş ve aydınlık bir yüzü vardı ve gayet düzgün giyinmişti. Aslında Sophie onun dar boyunlu minik bir şişeden, içinde kara bir toz olan cam bir kavanoza yeşil bir sıvı döktüğünü görmese, zengin bir çiftçinin oğlu olduğunu sanabilirdi. Ne kadar acayip!

Gerçi büyücülerin olduğu yerde her şey acayip olur, diye düşündü Sophie. Bu mutfak ya da atölye de gayet rahat ve huzurlu bir yerdi doğrusu. Sophie uykuya daldı ve horlamaya başladı. Masada bir parlama ve hafif bir patlama olup Michael dişlerinin arasından bir küfür savurduğunda uyanmadı. Yanmış parmaklarını emen Michael büyüyü o akşam için bir kenara kaldırıp dolaptan peynir ekmek çıkardığında da uyanmadı. Michael onun bastonuna çarpıp tangır tungur yere düşürdüğünde, üzerinden uzanıp ateşe bir odun attığında ruhu bile duymadı. Michael onun açık ağzına bakarak ocağa şöyle dedi: "Bütün dişleri yerinde. Çöl Cadısı olamaz herhalde, değil mi?"

"Öyle olsaydı onu içeri almazdım," diye tersledi onu ocak.

Michael omzunu silkti ve Sophie'nin bastonunu nazikçe yerden aldı. Ardından, yine aynı nazik tavırla ocağa bir odun daha koydu ve üst katlarda bir yere uyumaya gitti.

Gecenin ortasında Sophie birinin horlamasına uyandı. Horlayanın kendisi olduğunu fark edince huzursuzca ayağa dikildi. Ona sanki birkaç saniyeliğine içi geçmiş gibi gelmişti, ama bu saniyelerde Michael gözden kaybolmuş ve lambayı da yanında götürmüştü. Hiç şüphe yok ki, bir büyücü çırağı böyle şeyler yapmayı daha ilk haftasında öğreniyor olmalıydı. Ayrıca ateş de sönmek üzereydi. Sinir bozucu cızırtılar ve hışırtılar çıkarıyordu. Sophie'nin sırtında buz gibi bir yel dolaştı. Büyücünün şatosunda olduğu ve arkasındaki masada bir insan kafatası durduğu aklına geldi.

Sophie korkuyla titreyerek etrafa göz gezdirirken, boynunun eklemleri çıtırdadı. Her yer karanlıktı. "Biraz daha aydınlatsak olmaz mı?" dedi. Çatallaşmış ve kısık sesi ateşin çatırtılarından daha fazla gürültü çıkarmamış gibiydi. Sophie buna şaşırmıştı, çünkü sesinin şatonun duvarlarında yankılanacağını sanmıştı. Yanındaki sepette odunlar vardı. Bitkin bir halde uzanarak ateşe bir odun attı. Ateş bacaya doğru yeşil ve mavi kıvılcımlar püskürttü. İkinci bir odun daha atıp arkasına yaslandı, yine hafif bir tedirginlikle arkasına, ateşin çıkardığı mavi-mor ışığın kararmış kafatasının cilalı yüzeyinde dans ettiği yere baktı. Oda pek küçüktü. İçeride Sophie ve kafatasından başka kimse yoktu.

"Onun iki ayağı da çukurda, benim sadece bir ayağım," diye avuttu kendini. Yüzünü tekrar ateşe döndü. Ateş şimdi alev almış, mavi ve yeşil ışıklar saçıyordu. "Odunda tuz olmalı," diye mırıldandı Sophie. Koltuğa biraz daha yerleşti, biçimsiz ayaklarını ocağın paravanına ve başını da koltuğun köşesine koydu. Gözlerini renkli alevlere dikerek yarın sabah ne yapacağını uykulu uyku-

lu düşünmeye koyuldu. Ama alevlerin içinde bir yüz gördüğünü sanınca dikkati dağıldı. "İnce, mavi bir yüz sanki," diye mırıldandı, "çok uzun ve ince, bir de incecik, mavi burnun var. Tepedeki kıvrım kıvrım yeşil alevler de saçın olurdu herhalde. Howl dönünceye kadar gitmesem nasıl olur? Büyücüler büyüleri bozabilir herhalde. Dibe yakın yerdeki şu mor alevler de ağız olurdu –çok keskin dişlerin var dostum. Kaş yerine de iki yeşil alevcik..." Tuhaftır ki, ateşin içindeki tek turuncu alevler, ve yeşil alevden kaşların altındaydı –tıpkı göz gibi görünüyorlardı– ve her bir gözün içinde minik, morumsu bir parıltı vardı. Sophie neredeyse bu gözlerin kendisine baktığını düşünecekti. "Öte yandan," diye devam etti Sophie turuncu alevlere bakarak, "büyü bozulursa, daha arkamı dönmeden kalbimi yiyecektir."

"Kalbinin yenmesini istemiyor musun?" diye sordu ateş.

Hiç şüphe yok ki, bu konuşan ateşti. Sözcükler duyulduğunda Sophie onun mor ağzının oynadığını görmüştü. Sesi en az Sophie'nin sesi kadar çatallıydı ve yanan odunların cızırtılarına ve iniltilerine karışıyordu. "Tabii ki istemem," dedi Sophie. "Nesin sen?"

"Ben bir ateş ciniyim," diye cevap verdi mor ağız. Sesi cızırtıdan ziyade inilti gibi çıkıyordu. "Bu ocağa sözleşmeyle bağlıyım. Buradan ayrılamam." Sonra sesi canlı ve çıtırtılı bir hal aldı. "Peki *sen* nesin? Bir büyünün etkisi altında olduğunu görüyorum."

Sophie bir anda hülyalı halinden kurtuldu. "Görüyorsun!" dedi hayretle. "Büyüyü bozabilir misin?"

Cinin dalgalanan mavi yüzünde cayır cayır yanan turuncu gözler Sophie'yi baştan ayağa süzerken bir sessiz-

lik oldu. "Güçlü bir büyü," dedi sonunda. "Çöl Cadısı'nın büyülerinden biri gibi göründü bana."

"Öyle," dedi Sophie.

"Ama daha fazlası var," dedi cin çatallı sesiyle. "İki katmanlı bir büyü. Kendi başına fark etmeyenlere de söyleyemeyeceksin elbette." Sophie'yi biraz daha süzdü. "Biraz üzerinde çalışmam gerek," dedi.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Sophie.

"Biraz vakit alabilir," dedi cin. Sonra da yumuşak, ikna edici bir cızırtıyla ekledi. "Benimle bir anlaşma yapmaya ne dersin? Bağlı olduğum sözleşmeyi bozarsan ben de senin büyünü bozarım."

Sophie cinin ince, mavi yüzüne ihtiyatla baktı. Bu teklifi yaparken yüzünde kurnazca bir ifade belirmişti. Sophie'nin o güne kadar okuduğu her şey bir cinle anlaşma yapmanın son derece tehlikeli olduğunu söylüyordu. Karşısındaki de son derece kötü bir cine benziyordu. Uzun mor dişleri vardı. "Gerçekten doğruyu mu söylüyorsun?" dedi.

"Tam olarak değil," dedi cin. "Peki ya sen ölünceye kadar böyle kalmak istiyor musun? Bu işleri biraz biliyorsam, büyü yüzünden ömrünün altmış yıl kısaldığını söyleyebilirim."

Bu iğrenç bir durumdu ve Sophie şu ana kadar tam da bunu düşünmekten kaçıyordu. İşte şimdi durum değişmişti. "Şu bağlı olduğun sözleşmeyi," dedi, "Büyücü Howl'la yapmıştın, değil mi?"

"Elbette," dedi cin. Sesi yine inilti gibi çıkmaya başlamıştı. "Bu ocağa bağlıyım ve bir adım bile hareket edemiyorum. Buradaki büyü işlerinin çoğunu ben yapıyorum. Şatoyu bir arada tutmak, hareket etmesini sağla-

mak, insanları korkutup uzak tutan özel efektler yapmak ve Howl'un her istediğini gerçekleştirmek mecburiyetindeyim. Howl son derece kalpsizdir."

Sophie'ye Howl'un kalpsiz olduğunu tekrar etmeye gerek yoktu. Öte yandan, muhtemelen cin de en az onun kadar kötüydü. "Bu sözleşmede sen bir şey elde etmedin mi?" dedi.

Ateş cininde kederli bir titreşim oldu. "Etmesem sözleşme yapmazdım zaten, ama işlerin böyle olacağını bilsem baştan kabul etmezdim. Burada sömürülüyorum."

Sophie tüm ihtiyatına rağmen cine epeyce sempati duymaya başlamıştı. Fanny gezmeye giderken, onun için şapka yaptığı zamanları düşündü. "Pekala," dedi. "Sözleşmenin şartları nedir? Nasıl bozacağım?"

Cinin mavi yüzüne mor bir gülümseme yayıldı. "Anlaşmayı kabul ediyor musun?" dedi hevesle.

"Üzerimdeki büyüyü bozmayı kabul ediyorsan, evet," dedi Sophie. Çok önemli bir şey söylediği için kendini cesur hissetti.

"Anlaştık!" dedi cin. Uzun yüzü neşeyle bacaya doğru sıçradı. "Sözleşmemi bozduğun anda ben de senin büyünü bozacağım!"

"O zaman sözleşmeni nasıl bozacağımı söyle," dedi Sophie.

Turuncu gözler titreşerek başka tarafa döndü. "Söyleyemem. Sözleşmenin şartlarından birine göre ne Howl ne de ben sözleşmenin ana şartını söyleyebliriz."

Sophie oyuna geldiğini düşündü. Cine bu durumda kıyamete kadar ocakta tutsak kalacağını söylemek için ağzını açtı.

Cin onun ne diyeceğini anlamıştı. "O kadar acele et-

me!" dedi. "Dikkatle izler ve dinlersen ne olduğunu bulabilirsin. Yalvarırım bir dene. Bu sözleşmenin uzun vadede ikimize de bir faydası yok. Üstelik ben sözümü tutarım. Buraya tıkılıp kalmış olmam sözümü tuttuğumun *kanıtıdır*!"

Cin bunları söylerken canlanmış, heyecanla odunların üstünde zıplamaya başlamıştı. Sophie cine yine sempati duydu. "Ama izleyecek ve dinleyeceksem, burada, yani Howl'un şatosunda kalmam gerekecek," diye karşı çıktı.

"Sadece bir ay kadar. Unutma ki benim de senin büyün üzerinde çalışmam gerek," diye yalvardı cin.

"Ama bunun için nasıl bir mazeret uydurabilirim ki?" dedi Sophie.

"Bir şeyler düşünürüz. Howl bazı işleri hiç beceremez. Aslına bakarsan," dedi cin kin dolu bir tıslamayla, "kendi içine öyle kapanmıştır ki, çoğu zaman burnunun ucunu bile göremez. Onu kandırabiliriz... tabii sen kalmak istiyorsan."

"Pekala," dedi Sophie. "Kalacağım. Şimdi bir mazeret bul."

Cin düşüncelere dalarken Sophie de koltuğa gömüldü. Cin çıtırtılar çıkararak, titreşerek mırıldanıyordu. Sophie'nin aklına, oraya yürürken bastonuyla konuştukları geldi. Üstelik cin düşünürken öyle keyifli ve güçlü bir mırıltı çıkarıyordu ki, Sophie tekrar uyuklamaya başladı. Howl'un uzun zamandır kayıp büyük teyzesi olabileceği fikrine karşı çıkmak için başını iki yana salladığını, ayrıca tam hatırlayamadığı, ama daha da olmayacak birkaç fikre daha itiraz ettiğini anımsıyordu. En sonunda cin usulca, inişli çıkışlı bir şarkı söylemeye başladı. Sophie'nin bildiği bir dilde değildi –daha doğrusu Sophie'ye

öyle gelmişti, zira birkaç kez şarkıda 'tava' sözcüğünün geçtiğini duyar gibi olmuştu– ayrıca çok uyku getiren bir şarkıydı. Sophie derin bir uykuya dalarken, içinde büyülenmekte olduğuna, üstelik ayartıldığına dair hafif bir şüphe vardı, ama bunu çok da umursamıyordu. Yakında büyüden kurtulacaktı...

4

Sophie Bazı Tuhaf Şeyler Keşfediyor

Sophie uyandığında üstüne güneş vurmuştu. Şatoda hiç pencere gördüğünü anımsamadığı için, ilk aklına gelen şapka süslerken uyuyakalmış ve rüyasında evden ayrıldığını görmüş olduğuydu. Önündeki ocakta yanan ateşten geriye pembeleşmiş közler ve beyaz kül kalmıştı. Bu yüzden ateş cinini rüyasında gördüğünden emin oldu. Ama yaptığı ilk hareket ona bazı şeyleri rüyasında görmediğini anlatmaya yetti. Vücudundaki bütün eklemlerden şiddetli çıtırtılar yükseldi.

"Of!" dedi acıyla. "Her yanım ağrıyor!" Konuşan ses kısık, çatallı ve boru gibiydi. Yumrulu ellerini yüzüne götürdüğünde kırışıklıkları hissetti. Bir anda dünkü şoku üzerinden attı. Bunu yaptığı için Çöl Cadısı'na gerçekten çok kızgındı, fazlasıyla, korkunç derecede kızmıştı. "Dükkanlara süzülüp ve insanları yaşlandırmak ha!" diye bağırdı. "Ah, ona *neler* edeceğim!"

Bir anda öfkeyle ayağa fırladı ve eklemlerinden gelen çıtırtı ve kütürtüler arasında pencereye doğru ilerledi. Pencere çalışma masasının üstündeydi. Dışarı baktığında bir liman şehrini görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Minik, yoksul evlerin arasındaki inişli çıkışlı kaldırımsız sokakları, çatıların arkasından yükselen yelkenleri göre-

biliyordu. Yelkenlerin ötesinde deniz parıldıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Sophie, "Neredeyim ben?" diye sordu masada duran kafatasına. "Aman cevap verme dostum," diye çabucak ekledi. Bir büyücünün şatosunda olduğunu hatırlamıştı. Çevresine bakınarak odayı incelemeye koyuldu.

Burası küçük bir odaydı ve tavanda ağır, kara kirişler vardı. Oda gün ışığında inanılmaz kirli görünüyordu. Yerdeki döşemeler pis ve yağlıydı, ocağın içi kül doluydu, ve kirişlerde asılı türlü türlü eşyanın arasından örümcek ağları sarkıyordu. Kafatasının üstünde kalın bir toz tabakası vardı. Sophie bu tozu dalgın dalgın silerken gözü masanın yanındaki lavaboya kaydı. Lavabonun içindeki pembe-gri sümüğümsü şeyleri ve musluktan damlayan beyazımsı, salyaya benzeyen şeyi görünce ürperdi. Anlaşılan hizmetkarlarının nasıl bir sefalet içinde yaşadığı Howl'un umurunda değildi.

Şatonun geri kalanı, odadaki dört alçak kapıdan ya birinin ya ötekisinin ardında olmalıydı. Sophie en yakın kapıyı, masanın hemen yanındakini açtı. İçeride geniş bir banyo vardı. Aslında saraylara yaraşır bir banyoydu. İçeride bir klozet, duş tesisatı, pençe ayaklı koca bir küvet vardı ve tüm duvarlar aynayla kaplıydı. Ama diğer odadan bile daha kirliydi. Sophie klozete hiç yanaşmadı, küvetin rengini görünce irkildi, duşta yetişen yeşil yosunlardan ürktü ve aynada korku içindeki görüntüsünden kaçınmakta hiç zorlanmadı, zira aynalar ve meçhul maddelerin lekeleriyle kaplanmıştı. Bu meçhul maddeler, küvetin üstündeki kocaman bir rafa istiflenmiş kavanozlar, kutular, tüpler ve yüzlerce yıpranmış kahverengi paket ve kâğıt torbanın içinde duruyordu. En büyük ka-

vanozun bir adı vardı. Üzerine çarpık harflerle KURUTMA GÜCÜ yazılmıştı. Sophie bunun neyi kuruttuğunu pek anlayamadı. Sonra eline rasgele bir paket aldı. Üzerinde kargacık burgacık TEN yazan paketi hemen yerine koydu. Başka bir kavanozda aynı kötü yazıyla GÖZLER yazıyordu. Bir tüpün üstüne ise ÇÜRÜTÜCÜ yazılmıştı.

Ürpererek lavaboya bir göz atan Sophie, "Üstelik işe de yarıyor galiba," diye mırıldandı. Bir zamanlar pirinçten olan mavi-yeşil vanayı çevirdiğinde akan su pisliğin bir kısmını alıp götürdü. Sophie lavaboya dokunmadan ellerini ve yüzünü yıkadı, ama KURUTMA GÜCÜ yazılı kavanozu kullanmaya cesaret edemedi. Yüzünü kendi eteğine sildi ve diğer kara kapıya yöneldi.

Bu seferki kapı çürük ahşap merdivene açılıyordu. Sophie yukarıda birinin hareket ettiğini duydu ve aceleyle kapıyı kapadı. Zaten göründüğü kadarıyla merdiven bir tür ara kata çıkıyordu. Sophie diğer kapıya yöneldi. Artık çok daha rahat hareket ediyordu. Dün keşfettiği gibi, gerçekten sağlıklı bir kocakarıydı.

Üçüncü kapı yüksek tuğla duvarlı dar bir arka bahçeye açılıyordu. Avluda neredeyse duvarların tepesine kadar uzanan hurda demir, tekerlekler, kovalar, metal levhalar ve tellerden gelişigüzel yığınlar vardı. Sophie biraz şaşkın bir halde bu kapıyı da kapadı, çünkü burası şatoyla hiç uyuşmuyordu. Tuğla duvarların yukarısında şatoyu görememişti. Duvarlardan sonra gökyüzü başlıyordu. Tek bildiği şey, geceleyin onu durduran görünmez duvarın öbür tarafında olduğuydu.

Dördüncü kapıyı açtığında karşısına sadece bir süpürge dolabı çıktı. Süpürgelerin üstünde kaliteli, ama toz içinde iki kadife pelerin asılıydı. Sophie bu kapıyı da ya-

vaşça kapadı. Geriye kalan tek kapı, pencereli duvardaki kapıydı ve dün gece içeriye o kapıdan girmişti. Aksayarak kapıya yaklaştı ve dikkatle açtı.

Bir an durup, ağır ağır ilerleyen tepelerin manzarasına, kapının altından geçen otlara baktı; incelmiş saçlarını okşayan rüzgarı hissetti ve koca kara taşların şato hareket ederken çıkardığı tangırtı ve gıcırtıları dinledi. Ardından kapıyı kapayıp pencereye gitti. Karşısında yine o liman şehri vardı. Resim filan da değildi. Bir kadın karşıdaki kapıyı açıp dışarı çıkmıştı ve sokağı süpürüyordu. Evin çatısının ardında görünen yelken direğine, grimsi bezden bir yelken çekiliyordu ve bundan rahatsız olan martı sürüsü de ışıltılı denizin üstünde çemberler çiziyordu.

"Hiç anlamıyorum," dedi Sophie insan kafatasına. Ardından, neredeyse sönmüş olan ateşe birkaç odun attı ve külün birazını kenara itti.

Odunların arasından yükselen minik ve kıvrım kıvrım yeşil alevler, alevli yeşil saçları olan uzun, mavi bir yüze dönüştü. "Günaydın," dedi ateş cini. "Yaptığımız anlaşmayı unutma."

Demek hiçbiri rüya değildi. Sophie kolay kolay ağlamazdı, ama bir süre koltukta oturup yaşlı gözlerinin önünde titreşen bulanık ateş cinine baktı. Yeni uyanan Michael'ın çıkardığı gürültülere de pek aldırmadı. En sonunda onun biraz utangaç, biraz da çileden çıkmış halde yanında dikildiğini fark etti.

"Hâlâ buradasın," dedi Michael. "Bir sorun mu var?"

Sophie burnunu çekti. "Yaşlıyım," diye başladı.

Ama tıpkı Cadı'nın söylediği ve ateş cininin tahmin ettiği gibi oldu. Michael neşeyle, "Eh, hepimiz bir gün yaşlanacağız," dedi. "Kahvaltı etmek ister misin?"

Sophie gerçekten de çok sağlıklı bir kocakarı olduğunu fark etti. Dün sadece peynir ekmek yemiş olduğundan kurt gibi acıkmıştı. "Evet!" dedi ve Michael duvardaki dolaba doğru giderken o da ayağa fırlayıp yiyecek ne olduğunu görmek için etrafına bakındı.

"Korkarım sadece peynir ekmek var," dedi Michael zoraki gülümseyerek.

"Ama şurada bir sepet dolusu yumurta var!" dedi Sophie. "Şu da pastırma değil mi? Peki sıcak içecek olarak ne var? Çaydanlık nerede?"

"Çaydanlık yok," dedi Michael. "Burada sadece Howl bir şeyler pişirebilir."

"Ben de pişiririm," dedi Sophie. "Şu tavayı indir de göstereyim sana."

Michael'ın engel olmasına meydan vermeden, dolap kapağına asılı büyük siyah tavaya uzandı. "Anlamadın," dedi Michael. "Asıl sorun ateş cini Calcifer. Howl'dan başka birinin yemek pişirmesine asla boyun eğmez."

Sophie dönüp ateş cinine baktı. Cin ona doğru kötü kötü alevlerini titretti. "Sömürülmeyi reddediyorum," dedi.

Sophie, "Yani Howl burada yokken sıcak bir şeyler bile içemiyor musun?" dedi Michael'a. Michael utangaçça başını eğdi. "Öyleyse burada asıl sömürülen sensin!" dedi Sophie. "Ver bakalım şunu." Michael'ın direnen parmaklarından tavayı çekti, içine pastırma dilimlerini dizdi, yumurta sepetine bir tahta kaşık koydu ve sert adımlarla ocağa doğru ilerledi.

"Evet, Calcifer," dedi, "artık daha fazla saçmalama. Eğ bakalım boynunu."

"Eğmem!" diye çıtırdadı ateş cini.

"Eğdiririm!" diye cevap verdi Sophie. Sesinde, her iki kardeşini de kavganın ortasında durdurduğu zamankine benzer sert bir ton vardı. "Eğmezsen üstüne su dökerim. Ya da kıskacı kaptığım gibi odunlarını alırım," diye ekledi ve ocağın önünde diz çöktü. Sonra: "Ya da şu anlaşma meselesinden vazgeçerim, belki de Howl'a söylerim, ne dersin?" diye fısıldadı.

"Ah, lanet olsun!" dedi Calcifer ağzından kıvılcımlar saçarak. "Onu neden içeri aldın Michael?" Kös kös bakarak mavi yüzünü öne eğdi ve geriye sadece odunların üzerinde oynaşan kıvrım kıvrım yeşil alevlerden bir halka kaldı.

"Teşekkürler," dedi Sophie. Calcifer'in bir anda kalkmasını engellemek için ağır tavayı hemen yeşil halkanın üstüne indiriverdi.

"Umarım pastırmalar yanar," dedi Calcifer tavanın altından boğuk bir sesle.

Sophie tavadaki pastırmaları kaşıkla bastırdı. Tava gayet iyi ısınmıştı. Pastırmalar cızırdamaya başladı ve tavanın sapını tutmak için eteğini eline doladı. O sırada kapı açıldı, ama Sophie cızırtılar yüzünden duyamadı. "Budalalık etme," dedi Calcifer'e. "Ayrıca sabit dur, çünkü yumurtaları kırmam gerek."

"Hah, merhaba Howl," dedi Michael çaresizce.

Sophie aceleyle arkasına dönüp baktı. Süslü püslü, mavi-beyaz bir takım giymiş, uzun boylu, genç bir adam içeri girmiş, gitarını bir köşeye dayıyordu. Cam yeşili tuhaf gözlerinin önündeki sarı saçlarını savurarak Sophie'ye baktı. Uzun, köşeli yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Sen de kimsin?" dedi Howl. "Seni daha önce nerede gördüm?"

"Hiç tanışmadık," diye yalan söyledi Sophie sertçe. Neticede Howl onu daha önce fare diye çağıracak kadar görmüştü sadece, o yüzden, bu söylediği neredeyse doğru sayılırdı. Sophie o gece şans eseri kurtulduğu için yıldızlarına müteşekkir olmalıydı, fakat aslında aklına gelen ilk şey, Yüce Tanrım! olmuştu. Büyücü Howl, tüm kötülüğüne rağmen yirmilerinde bir çocuktu! Yaşlı olmak ne kadar da farklı, diye düşündü tavadaki pastırmayı çevirirken. Gösterişli giysiler içindeki bu delikanlıya, kendisinin Bahar Bayramı'nda acıdığı kız olduğunu söylemektense ölmeyi yeğlerdi. Demek Sophie'ye gönül gözüyle bakmamıştı. Howl bilmeyecekti.

"Adının Sophie olduğunu söylüyor," dedi Michael. "Dün gece geldi."

"Calcifer'e nasıl boyun eğdirdi?" dedi Howl.

"Beni zorladı!" dedi Calcifer cızırdayan tavanın altından perişan, boğuk bir sesle.

"Bu herkesin becereceği iş değil," dedi Howl düşünceli bir edayla. Gitarını köşeye bırakıp ocağın başına geldi. Sophie'yi sertçe yana iterken, pastırma kokusuna sümbül kokuları karıştı. "Calcifer, benden başka kimsenin kendi üzerinde bir şey pişirmesini istemez," diyerek eğildi ve tavanın sapını tutmak için uzun manşetini eline doladı. "Bana iki dilim daha pastırma ve altı yumurta ver lütfen. Sonra da buraya niçin geldiğini anlat."

Sophie onun kulağından sarkan mavi mücevhere bakarak yumurtaları tek tek verdi. "Niçin mi geldim, delikanlı?" dedi. Şatoda gördüklerinden sonra bunu sormaya bile gerek yoktu. "Buraya yeni temizlikçiniz olmaya geldim elbette."

"Gerçekten temizlikçi misin?" dedi Howl. Tek eliyle

yumurtaları kırıyor ve kabuğunu odunların arasına atıyordu. Calcifer de kabukları çatır çutur yiyordu. "Temizlikçi olduğunu kim söylüyor?"

"*Ben* söylüyorum," dedi Sophie. Ardından sofuca ekledi: "Günahlarını temizleyemesem de, buradaki pisliği temizleyebilirim delikanlı."

"Howl günahkar değildir," dedi Michael.

"Evet günahkarım," diye karşı çıktı Howl. Şu anda bile ne kadar günahkar olduğumu unutuyorsun Michael." Birden Sophie'ye döndü. "İşe yaramayı o kadar istiyorsan, çatal bıçak bul ve masayı temizle bakalım hanımcığım."

Masanın altında yüksek tabureler vardı. Michael taburelerden birini oturmak için çekmiş, masanın üstündeki her şeyi bir yana iterek çekmeceden çıkardığı çatal bıçağa yer açmaya çalışıyordu. Sophie ona yardıma gitti. Howl'un onu kabul etmesini beklemiyordu elbette, ama şimdilik kahvaltıdan sonra kalmasına bile razı değil gibiydi. Michael yardıma ihtiyacı yokmuş gibi göründüğü için Sophie gidip bastonunu aldı ve göstere göstere götürüp süpürge dolabına koydu. Bunu yapmasının Howl'un dikkatin çekmediğini görünce de, "Beni bir aylık deneme için alabilirsin istersen," dedi.

Büyücü Howl sadece, "Michael, tabaklar lütfen." diyerek üzerinde dumanlar tüten tavayı masaya götürdü. Rahatlayan Calcifer gürül gürül yanarak koca bir ateş oldu.

Sophie Büyücü'yü sıkıştırmak için yeni bir girişimde bulundu. "Önümüzdeki ay boyunca temizlikçilik yapacaksam," dedi, "şatonun geri kalanını da görmem gerek. Sadece bu odayı ve banyoyu bulabildim."

Hem Michael'ın hem de Büyücü'nün aniden kahka-

hayı kopardığını görünce çok şaşırdı.

Kahvaltı bitinceye kadar, onları güldürenin ne olduğunu çözemedi. Howl'u sıkıştırmak kolay değildi. Sorulara cevap vermekten de hiç hoşlanmıyordu. Sophie ondan vazgeçip Michael'a sormaya başladı.

"Anlat ona," dedi Howl. "Anlat da, sussun artık."

"Şatonun geri kalanı yok," dedi Michael. "Sadece gördüğün yerler ve üst katta iki yatak odası var."

"Ne?" diye şaşkınlıkla haykırdı Sophie.

Howl ve Michael yine gülmeye başladı. "Şatoyu Howl ve Calcifer yarattı," diye açıkladı Michael. "Yürümesini de Calcifer sağlıyor. İçerisi aslında sadece Howl'un Porthaven'daki eski evinden ibaret. Zaten tek gerçek kısmı da orası."

"Ama Porthaven kilometrelerce aşağıda, deniz kıyısında!" dedi Sophie. "Doğrusu çok fena bir şey! Bu kocaman, çirkin şatoyu tepelerde dolaştırıp Pazar Kasabası'ndaki herkesin ödünü kopararak ne yapmak istiyorsunuz ki?"

Howl omuz silkti. "Ne sözünü esirgemez bir kocakarısın sen! Gücüm ve kötülüğümle herkesi etkilemem gereken bir aşamaya geldim mesleğimde. Kralın benim hakkımda iyi şeyler düşünmesini istemem. Üstelik geçen sene çok güçlü birini kızdırdım ve onun yoluna çıkmamam gerek."

Birinden saklanmanın tuhaf bir yoluydu bu, ama Sophie büyücülerin normal insanlardan farklı davrandığına karar verdi. Ayrıca kısa süre sonra şatoda başka tuhaflıkların da olduğunu keşfetti. Yemeklerini bitirdikten sonra, Michael tabakları masanın yanındaki pis lavaboya yığarken, kapı gürültüyle çalındı.

Calcifer canlandı. "Kingsbury kapısı!"

Banyoya gitmekte olan Howl dönüp kapıya yöneldi. Kapının üst eşiğine kare bir tokmak yerleştirilmişti ve tokmağın etrafında da dört renkli bir çark vardı. O anda tokmağın alt tarafı yeşil renkteydi; Howl tokmağı çevirip kırmızı tarafı alta getirdi ve kapıyı açtı.

Dışarıda beyaz peruklu ve geniş şapkalı bir adam duruyordu. Kırmızı, mor ve altın sarısı bir üniforması vardı. Elinde kurdelelerle süslü minik bir kese tutuyordu. Adam eğildi. Odanın içine karanfil ve portakal çiçeği kokusu yayıldı.

"Majesteleri Kral size övgülerini sundu ve iki bin tane yedi fersahlık çizmenin ücretini gönderdi," dedi adam.

Sophie adamın arkasında bekleyen bir atlı araba, renkli kabartmaları olan gösterişli evlerle dolu bir sokak, daha ötede kuleler ve kubbeler, hayal bile edemeyeceği bir ihtişam gördü. Kapıdaki adamın uzun, ipekten, şıngırdayan keseyi uzatmasının ve Howl'un keseyi alıp eğilerek selam verdikten sonra kapıyı kapamasının çok kısa sürmesine üzülmüştü. Howl tokmağı çevirdi ve çarkın yeşil kısmını tekrar aşağıya getirdi. Sophie, Michael'ın gözlerinin keseyi endişeyle takip ettiğini fark etti.

Howl doğruca banyoya yönelirken, "Buraya sıcak su gönder Calcifer!" dedi ve uzun, hem de çok uzun süre banyodan çıkmadı.

Sophie merakını yenemedi. "Kapıdaki kimdi?" diye sordu Michael'a. "Daha doğrusu *neresiydi?*"

"O kapı Kingsbury'ye açılıyor," dedi Michael. "Kral orada yaşar. Adam da Şansölye'nin memuruydu herhalde. Bir de..." dedi Calcifer'e dönerek, "Keşke o paranın hepsini Howl'a vermeseydi."

"Howl burada kalmama izin verecek mi?" diye sordu Sophie.

"İzin verirse onu asla sıkboğaz etme," dedi Michael. "Hiçbir konuda sıkboğaz edilmeye gelemez."

5

Temizlenecek Ne Çok Şey Var

Sophie, Howl'a kendisinin kusursuz bir temizlikçi, tam bir hazine olduğunu göstermekten başka yapılacak bir şey olmadığına karar verdi. İnce, ak saçlarına eski bir paçavra bağladı, yaşlı ve sıska kollarını sıvadı, süpürge dolabında bulduğu eski bir masa örtüsünden kendine önlük yaptı. Koca bir şato yerine sadece dört odayı temizleyecek olması nispeten rahatlatıcıydı. Bir kova ve çalı süpürgesi alıp işe koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Michael ile Calcifer dehşet içinde.

"Temizlik," dedi Sophie sertçe. "Burası perişan halde."

Calcifer, "Temizliğe gerek yok," dedi, Michael da, "Howl seni kovacak!" diye mırıldandı, ama Sophie onlara kulak asmadı. Etrafta toz bulutları kalktı.

Her yer toz içindeyken yine kapı çaldı. Canlanan Calcifer, "Porthaven kapısı!" diye seslendi. Ardından toz bulutlarına doğru mor kıvılcımlar fışkırtarak hapşırdı.

Michael masanın başından ayrılıp kapıya gitti. Sophie çıkardığı tozun içinden baktığında Michael'ın bu sefer tokmağı çevirip çarkın mavi kısmını aşağı getirdiğini gördü. Ardından kapı pencereden görünen sokağa açıldı.

Kapıda küçük bir kız duruyordu. "Lütfen, Bay Fisher," dedi, "annem için bir büyü istemeye geldim."

"Babanın teknesi için emniyet büyüsü, değil mi?" dedi Michael. "Hemen dönerim." Masanın başına dönüp rafta duran kavanozdan bir parça kâğıda biraz toz döktü. Michael bununla uğraşırken küçük kız ile Sophie merakla birbirlerine bakıyorlardı. Michael kâğıdı katlayıp kapıya götürdü. "Teknenin her tarafına serpmesini söyle. Fırtına bile çıksa tekne batmadan geri dönecektir."

Kız kâğıdı aldı ve madeni bir para verdi. "Büyücü şimdi de bir cadı mı tuttu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Michael.

"Benden mi bahsediyorsun?" diye seslendi Sophie. "Evet, çocuğum. Ben Ingary'deki en iyi ve en temiz cadıyım."

Michael öfkeyle kapıyı kapadı. "Şimdi Porthaven'daki herkes bunu duyacak. Howl bu durumdan hoşlanmayabilir." Tokmağı tekrar yeşile çevirdi.

Sophie hiçbir pişmanlık duymadan biraz kıkırdadı. Büyük ihtimalle elindeki çalı süpürgesi yüzünden kız onun cadı olduğunu düşünmüştü. Ama herkes orada çalıştığını düşünürse, belki Howl da kalmasına ses çıkarmazdı. Kendi davranışları Sophie'ye tuhaf geliyordu. Genç kızken böyle davransa utançtan kıpkırmızı olurdu. Oysa yaşlı bir kadınken ne yaptığını ya da ne dediğini umursamıyordu. Doğrusu böylesi pek rahattı.

Michael ocaktaki bir taşı kaldırıp küçük kızın verdiği parayı oraya saklayınca Sophie meraklandı. "Ne yapıyorsun?"

"Calcifer'le ben biraz para biriktirmeye çalışıyoruz," dedi Michael suçlu suçlu. "Parayı saklamazsak Howl son kuruşuna kadar harcıyor."

"Sorumsuzca çarçur ediyor!" dedi Calcifer. "Kral'ın pa-

rasını, ben şu odunu yakana kadar harcamış olur. Hiç anlamı yok."

Sophie toz çöksün diye etrafa su serperken Calcifer bacaya doğru kaçtı. Sonra Sophie her yeri bir daha süpürdü. Üstündeki tokmağa bir göz atmak için, yerleri süpüre süpüre kapıya yaklaştı. Henüz kimsenin kullandığını görmediği dördüncü kısım siyah renkteydi. Sophie o kapının nereye açıldığını düşünürken kirişlerdeki örümcek ağlarını hızlı hareketlerle almaya başladı. Michael sızlanırken Calcifer bir daha hapşırdı.

Tam o sırada banyo kapısı açıldı ve Howl güzel kokulu buharın içinde belirdi. Olağanüstü şık ve zarif görünüyordu. Takım elbisesindeki gümüş işlemeler ve süslemeler bile daha pırıltılı görünüyordu. İçeri şöyle bir baktıktan sonra mavi-beyaz manşetiyle başını koruyarak tekrar içeri kaçtı.

"Kes şunu be kadın!" dedi. "Zavallı örümcekleri rahat bırak!"

"Bu ağlar tam rezillik!" dedi Sophie onları süpürgeyle toplarken.

"Öyleyse ağları indir ve örümcekleri bırak," dedi Howl.

Herhalde örümceklerle şeytani bir bağı var, diye düşündü Sophie. "Ama yine ağ örerler," dedi.

"Ve sinekleri yakalarlar, bu da faydalı bir şey," dedi Howl. "Odama geçene kadar süpürmeyi bırak lütfen."

Sophie süpürgesine dayanarak, Howl'un odasına geçip gitarını alışını izledi. Howl tam kapıyı açacakken Sophie, "Kırmızı Kingsbury'ye, mavi de Porthaven'e gidiyorsa, siyah nereye gidiyor?" diye sordu.

"Sen ne kadar da meraklı bir kocakarıymışsın öyle!"

dedi Howl. "Benim özel kaçış yerime gidiyor ve sana nerede olduğunu söyleyecek değilim." Sonra kapıyı kayıp giden engin çayırlara ve tepelere doğru kapıyı açtı.

"Ne zaman geleceksin Howl?" diye sordu Michael biraz ümitsizce.

Howl duymazdan geldi. "Ben yokken tek bir örümcek bile öldürmeyeceksin," dedi Sophie'ye. Sonra kapıyı çarpıp çıktı. Michael manidar bir ifadeyle Calcifer'e bakarak içini çekti. Calcifer şeytani bir kahkaha attı.

Howl'un nereye gittiğini kimse söylemeyince, Sophie onun yine genç kızları avlamaya gittiği sonucuna vardı ve öncekinden daha gayretli bir şekilde işe koyuldu. Howl'un söylediklerinden sonra örümceklere zarar vermeye cesareti yoktu. Bu yüzden süpürgesini kirişlere vurarak, "Çıkın örümcekler! Çekilin yolumdan!" diye bağırdı. Örümcekler canlarını kurtarmak için dört yana dağılırken ağlar tek tek yere indi. Ondan sonra Sophie yerleri tekrar süpürmek zorunda kaldı. Sonra da diz çöküp silmeye koyuldu.

"Keşke bıraksan artık!" dedi Michael ayak altında durmamak için oturduğu merdivenden.

Calcifer paravanın arkasına doğru çekilirken, "Keşke seninle hiç anlaşma yapmasaydım!" diye mırıldandı.

Sophie gayretle yerleri ovuyordu. "Her yer tertemiz olunca çok daha mutlu olacaksınız," dedi.

"Ama şu anda perişan haldeyim!" diye karşı çıktı Michael.

Howl geç saate kadar dönmedi. Sophie o zamana kadar öyle çok süpürme ve ovma işi yapmıştı ki kolunu kaldıracak hali kalmamıştı. Tüm bedeni ağrılar içinde, kamburunu çıkarmış, koltukta oturuyordu. Michael, Howl'u

yerde sürünen manşetinden yakalayıp banyoya çekti. Sophie onun hararetli bir şekilde şikayet ettiğini duyabiliyordu. Calcifer, "Howl, durdur onu! İkimizi de öldürüyor!" diye kükremesine rağmen, Sophie banyodan gelen 'korkunç kocakarı' ve 'hiç söz dinlemiyor!' gibi sözcükleri duyabilmişti.

Michael yakasını bıraktıktan sonra Howl'un tek söylediği, "Hiç örümcek öldürdün mü?" oldu.

"Tabii ki öldürmedim!" diye tersledi Sophie onu. Yorgunluk ve ağrılar onu sinirlendirmişti. "Beni görür görmez can havliyle kaçıyorlar. Nedir onlar? Kalbini yediğin kızlar mı yoksa?"

Howl güldü. "Hayır, sadece örümcek," dedi ve uykulu uykulu merdivenden yukarı çıktı.

Michael bir of çekti. Süpürge dolabına gidip bir süre arandıktan sonra eski bir katlanır karyola, saman dolu bir yatak ve bazı paçavralar bulup merdivenin altındaki boşluğa yerleştirdi. "Gece burada uyuyabilirsin," dedi Sophie'ye.

"Yani Howl kalmama izin verdi mi?" diye sordu Sophie.

"Bilmiyorum!" dedi Michael somurtarak. "Howl asla söz vermez. Burada yaşadığımı fark edip beni çırak yapması altı ay sürdü. Sadece yatağın koltuktan daha rahat olacağını düşündüm."

"O halde çok teşekkür ederim," dedi Sophie minnettarlıkla. Yatak gerçekten de koltuktan daha rahattı ve Calcifer geceleyin acıktığını söyleyince Sophie'nin aksayarak gidip ona bir odun vermesi kolay oluyordu.

Sonraki günlerde Sophie şatoyu amansızca temizledi. Hayatından gayet memnundu. Kendi kendine ipucu ara-

dığını söyleyerek pencereleri sildi, pislik içindeki lavaboyu kazıdı, Michael'a her şeyi kaldırtıp masayı ve rafları ovalaya ovalaya temizledi. Dolapların içindekileri ve kirişlerden sarkanları tek tek temizledi. İnsan kafatası da en az Michael kadar ızdırap içinde gibiydi. Sophie sık sık onun yerini değiştiriyordu. Ardından ocağın hemen yanındaki kirişlere eski bir çarşaf tutturup Calcifer'e boyun eğdirterek bacayı süpürdü. Calcifer bundan hiç hoşlanmadı. Sophie odanın her tarafının kurumla kaplandığını ve her şeyi yeniden temizlemesi gerektiğini fark edince ateş cini şeytani bir kahkaha attı. Sophie'nin sorunu buydu. Amansızca temizliyordu, ama belli bir yöntemi yoktu. Gerçi amansızlığında yine de bir yöntem vardı: Her yeri dip köşe temizlerse eninde sonunda Howl'un kız ruhu ya da çiğnenmiş kalp koleksiyonuna rastlayacağını –veya Calcifer'in sözleşmesini ortaya çıkaracak bir şey bulacağını– hesaplamıştı. Calcifer'in bekçilik ettiği bacanın üst kısımları ona iyi bir saklama yeri gibi görünmüştü. Ama bacanın içinden bol miktarda kurum çıktı sadece. Sophie kurumu torbalara doldurup avluya koydu. Avlu da saklama yerleri listesinin ilk sıralarındaydı.

Howl eve her geldiğinde Michael ve Calcifer bir ağızdan Sophie'yi şikayet ediyordu. Ama Howl hiç kulak asmıyor gibiydi. Ne etrafın temizliğini fark etti, ne de yemek dolabının pastalar, reçeller ve zaman zaman çeşitli salatalarla dolduğunu.

Michael'ın tahmin ettiği gibi, Porthaven'da söylentiler yayılmıştı. İnsanlar Sophie'yi görmek için kapıya geliyorlardı. Porthaven'da ona Bayan Cadı, Kingsbury'de ise Madam Büyücü diyorlardı. Mesele başkentte de duyulmuştu. Kingsbury kapısına gelenler Porthaven'dakilerden da-

ha iyi giyimli olsa da, her iki şehirde de hiç kimse bir mazereti olmaksızın böylesine güçlü birini görmeye gelmiyordu. Bu yüzden Sophie sık sık başıyla selam verip gülümsemek, verilen bir hediyeyi almak ya da Michael'dan birilerine çabucak büyü hazırlamasını istemek için işine ara vermek zorunda kalıyordu. Hediyelerden bazıları hoş şeylerdi –resimler, deniz kabuğundan kolyeler ve kullanışlı önlükler. Sophie günlük işlerinde önlükleri kullanıyordu ve deniz kabukları ile resimleri merdiven altındaki boşluğun orasına burasına asıyordu. Merdiven altı kısa sürede epeyce eve benzemişti.

Howl onu işten çıkarınca bunları özleyeceğini biliyordu Sophie. İşten çıkarılma korkusu giderek artıyordu. Howl'un onu sonsuza kadar görmezden gelmeyeceğini biliyordu.

Sonra banyoyu temizlemeye girişti. Banyonun işi günlerce sürdü, çünkü Howl her gün evden çıkmadan önce uzun süre banyoda kalıyordu. Howl ardında bolca buhar ve sihirli kokular bırakarak çıktıktan sonra, Sophie içeri girdi. Banyoda, "Şimdi görelim bakalım şu sözleşmeyi!" diye mırıldandı, ama asıl hedefi paketlerin, kavanozların ve tüplerin bulunduğu raftı elbette. Rafı temizleme bahanesiyle hepsini tek tek indirdi ve günün büyük bir kısmını TEN, GÖZLER ve SAÇ yazanların içinde acaba kız parçaları var mıdır diye bakmakla geçirdi. Görebildiği kadarıyla hepsi krem, pudra ve boyayla doluydu. Bunlar bir zamanlar kızların bedenlerine aitse de, muhtemelen Howl onların üzerinde ÇÜRÜTÜCÜ yazan tüpü kullanmış ve lavaboda tanınmayacak hale gelinceye kadar çürütmüştü. Gerçi gördüğü şeylerin sadece kişisel bakım ürünleri olduğunu umuyordu.

Her şeyi rafa geri yerleştirip temizliğe devam etti. Akşam olduğunda ağrılar içinde koltukta otururken, Calcifer onun yüzünden büyük bir sıcak su kaynağını kuruttuğundan şikayet etti.

"Sıcak su kaynakları nerede?" diye sordu Sophie. Bugünlerde her şeyi merak etmeye başlamıştı.

"Genellikle Porthaven Bataklıkları'nın altında," dedi Calcifer. "Ama böyle giderse Çöl'den sıcak su bulmak zorunda kalacağım. Ne zaman temizliği bırakıp da, sözleşmemi nasıl bozacağını araştıracaksın?"

"Zamanı gelince," dedi Sophie. "Hiç eve gelmezse Howl'dan şartları nasıl öğrenebilirim? Her zaman bu kadar kalır mı dışarıda?"

"Sadece bir kadının peşinde olduğunda," dedi Calcifer.

Banyo temizlenip ışıl ışıl olduktan sonra Sophie merdiveni ve yukarıdaki sahanlığı temizledi. Ardından Michael'ın ön taraftaki küçük odasına geçti. O zamana kadar Sophie'yi bir nevi doğal felaket olarak ümitsizce kabul etmiş görünen Michael dehşetle çığlık atarak en değerli eşyalarını kurtarmak üzere yukarı koştu. Eşyaları kurt yenikleriyle dolu karyolasının altındaki eski bir kutudaydı. Michael kutuyu aceleyle bir yere kaldırırken, Sophie mektuba benzer kâğıtların üstünde mavi bir kurdele ve şekerden bir gül gördü.

Pencereyi sonuna dek açarken, "Demek Michael'ın bir kız arkadaşı var!" dedi kendi kendine. Bu pencere de Porthaven'a açılıyordu. Ardından yatağı havalandırmak için pencereye çıkardı. Son zamanlarda bir türlü merakını yenememesine rağmen, Sophie bu kızın kim olduğunu ve onu Howl'dan nasıl koruyabildiğini Michael'a sormamış olmasına şaşırmıştı.

Michael'ın odasından o kadar çok toz ve çer çöp çıkardı ki, onları yakmaya çalışırken Calcifer'i neredeyse boğuyordu.

"Öldüreceksin beni! Sen de en az Howl kadar kalpsizsin!" dedi Calcifer öksürükler arasında. Sadece yeşil saçları ve uzun, mavi alnının bir kısmı görünüyordu.

Michael kıymetli kutusunu masanın çekmecelerinden birine koyup kilitledi. "Ah, şu Howl biraz söz dinlese!" dedi. "O kız neden bu kadar çok vaktini alıyor?"

Ertesi gün Sophie avluya girişecek oldu. Ama Porthaven yağmurluydu. Damlalar pencereye vuruyor ve bacadan içeri düşerek Calcifer'in endişeyle tıslamasına yol açıyordu. Avlu da Porthaven'daki evin bir parçasıydı ve bu yüzden Sophie kapıyı açtığında her yer su içindeydi. Önlüğüyle başını örterek biraz ortalığı araştırdı ve iyice ıslanmadan önce bir kova badana ile koca bir fırça buldu. Bunları içeri taşıyıp duvarları badana etmeye koyuldu. Süpürge odasında eski bir merdiven buldu ve kirişler arasında kalan tavanı da badana etti. Porthaven'da yağmur iki gün daha sürdü. Ama Howl çarkın yeşil kısmını aşağı getirip dışarı çıktığında hava güneşliydi ve çayırların üstündeki koca bulutlar şatodan daha hızlı ilerliyorlardı. Sophie yatağının bulunduğu merdiven altını, merdiveni, sahanlığı ve Michael'ın odasını da badana etmişti.

Howl üçüncü gün içeri girdiğinde, "Neler oldu burada?" diye sordu. "Etraf çok daha aydınlık görünüyor."

Michael kaderine boyun eğmiş bir halde, "Sophie," dedi.

Howl, "Tahmin etmeliydim," diyerek banyoya girdi.

Michael, "*Fark etti!*" diye fısıldadı Calcifer'e. "Demek ki kız nihayet razı oldu!"

Ertesi gün Porthaven'da yağmur çiseliyordu. Sophie başını bağladı, kollarını sıvadı ve önlüğünü taktı. Çalı süpürgesini, kovasını ve sabununu aldı ve Howl kapıdan çıkar çıkmaz, yaşlı bir intikam meleği gibi Howl'un yatak odasını temizlemek için harekete geçti.

Bulabileceği şeylerden korktuğu için orayı en sona saklamıştı. Hattâ içeriye göz atmaya dahi cesaret edememişti. Merdiveni aksayarak çıkarken bunun aptalca olduğunu düşündü. Şatodaki tüm güçlü büyüleri Calcifer'in yaptığı, tüm gündelik işleri Michael'ın hallettiği, Howl'un ise kızların peşinde koştuğu ve, tıpkı Fanny'nin onu sömürdüğü gibi, diğer ikisini sömürdüğü artık ayan beyan ortadaydı. Sophie hiçbir zaman Howl'u korkutucu bulmamıştı. Şimdi ise küçümsemeden başka bir şey hissetmiyordu.

Sahanlığa ulaşınca Howl'u yatak odasının kapısında dikilirken buldu. Bir elini miskin miskin kapıya dayamış, onun yolunu tıkamıştı.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi hoş bir sesle. "Kirli kalsın istiyorum, teşekkürler."

Sophie ağzı açık bakakaldı. "Sen nereden geldin? Çıktığını gözlerimle gördüm."

"Öyle görmeni istedim," dedi Howl. "Zavallı Calcifer ve Michael'a elinden geldiğince ızdırap verdin. Bugün benim başıma çörekleneceğin belliydi. Calcifer sana ne demiş olursa olsun, *ben* bir büyücüyüm. İstesem büyü yapabileceğimi düşünmedin mi?"

Sophie'nin tüm tahminlerini boşa çıkmıştı demek. Bunu kabul etmektense ölürdü. "Herkes büyücü olduğunu biliyor delikanlı," dedi ciddiyetle. "Ama bu, şatonun hayatımda gördüğüm en kirli yer olduğu gerçeğini değiştir-

miyor." Howl'un mavi-beyaz manşetinin ardındaki odaya baktı. Yerdeki halı kuş yuvası gibi tiftik tiftik olmuştu. Boyası dökülen duvarlar ve bazıları çok acayip görünen kitaplarla dolu bir raf gördü. Etrafta çiğnenmiş kalplerden oluşan bir yığın yoktu, ama muhtemelen bunlar kocaman karyolanın arkasında ya da altındaydı. Karyolanın toz yüzünden kirli beyaza dönmüş örtüleri arkadaki pencerenin nereye açıldığını görmesini engelliyordu.

Howl manşetini onun yüzüne yaklaştırdı. "Of. O kadar meraklı olma."

"Meraklı değilim!" diye karşı çıktı Sophie. "Bu oda!.."

"Evet, *meraklısın*," dedi Howl. "Korkunç meraklı, dehşet verecek kadar otoriter ve hayret edilecek kadar temiz bir kocakarısın. Kendine hakim ol. Hepimiz senin kurbanların olduk."

"Ama burası ahır gibi," dedi Sophie. "Başka türlü olmak gelmez elimden!"

"Evet, gelir," dedi Howl. "Ben odamın böyle kalmasını istiyorum. Canım isterse bir ahırda yaşamaya hakkım olduğunu kabul etmelisin. Şimdi in aşağı ve yapacak başka bir şeyler bul kendine. Lütfen. İnsanlarla tartışmaktan hoşlanmam."

Sophie'nin kovasını sağa sola vura vura aşağı inmekten başka çaresi kalmamıştı. Biraz sarsılmıştı ve Howl onu hemen kapı dışarı etmediği için çok şaşırmıştı. Ama kovulmadığına göre, kafasına koyduğu bir sonraki işe geçebilirdi. Merdivenin yanındaki kapıyı açtığında yağmurun neredeyse kesilmiş olduğunu gördü ve avluya doğru hücuma geçip, ıslak çer çöp yığınlarını düzenlemeye koyuldu.

Metalik bir çarpma sesi duyuldu ve Howl yine ortaya

çıktı. Sophie'nin biraz sonra kaldırmayı düşündüğü büyük, paslı bir demir levhanın üstünde hafifçe sendeliyordu.

"Burası da olmaz," dedi. "Terör estiriyorsun doğrusu. Avluyu rahat bırak. Her şeyin yerini biliyorum ve ortalığı düzenlersen nakil büyülerim için gerekenleri bulamam."

Demek ki buralarda bir yerde ruh yığınları ya da bir kutu çiğnenmiş kalp var, diye düşündü Sophie. Engellenmekten bıkmıştı. "Ama ben etrafı tertipli tutmak için *buradayım*," diye Howl'a bağırdı.

"Öyleyse hayatına anlam verecek yeni bir şey bulmalısın," dedi Howl. Bir an o da öfkelenecek gibi oldu. Tuhaf, solgun gözleri kızgınca Sophie'ye baktı. Ama kendini kontrol ederek, "Şimdi içeri gir, aşırı gayretli ihtiyar. Beni kızdırmadan içeride kendine oynayacak başka bir şey bul. Kızmaktan nefret ederim," dedi.

Sophie sıska kollarını kavuşturdu. Howl'un cam bilyelere benzeyen gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Tabii kızmaktan nefret edersin!" dedi. "Hoş olmayan hiçbir şey istemiyorsun, değil mi? Sen ödleğin tekisin! Hoşuna gitmeyen her şeyden kaçıyorsun!"

Howl zoraki gülümsedi. "Pekala," dedi. "Şimdi ikimiz de birbirimizin kötü yanlarını biliyoruz. Haydi artık içeri gir. Yürü. Geriye." Eliyle kapıyı göstererek Sophie'ye doğru ilerledi. Kaldırdığı elinin manşeti paslı demirin kenarına takılıp yırtılıverdi. "Lanet olsun!" dedi Howl mavi-beyaz süslemeleri tutarak. "Bak, senin yüzünden ne oldu!"

"Dikebilirim," dedi Sophie.

Howl yine cam gibi gözleriyle ona baktı. "İşte yine başladık," dedi. "Kulluk etmekten ne de hoşlanıyorsun!" Yırtılan manşetini yavaşça sağ elinin parmakları arasına

aldı ve biraz ovaladı. Parmaklarını mavi-beyaz kumaştan çektiğinde yırtıktan eser kalmamıştı. "İşte," dedi. "Anladın mı?"

Aklı başına gelen Sophie içeri girdi. Büyücünün sıradan işlerle uğraşmasına gerek yoktu. Howl gerçekten de dikkate değer bir büyücü olduğunu göstermişti. "Neden beni kapı dışarı etmedi," dedi hem kendine hem de Michael'a.

"Ben de anlamadım," dedi Michael. "Ama galiba Calcifer'le ilgili bir şey. Buraya gelenlerin çoğu ya Calcifer'in farkına bile varmaz ya da ondan ödleri kopar."

6

Howl Hislerini Sümükle Açığa Vuruyor

Howl o gün dışarı çıkmadı, sonraki birkaç gün de çıkmadı. Sophie ocağın başındaki koltukta sessizce oturuyor, hem onun gözüne gözükmemeye çalışıyor hem de düşünüyordu. Çöl Cadısı'na gerçekten kızgın olduğu bir sırada şatoya dair hislerini açığa vurmuştu, gerçi Howl da bunu hak etmişti. Ayrıca şatoda bulunma sebebi konusunda yanıldığı için üzülüyordu. Howl onu Calcifer'in ondan hoşlandığını düşünerek kovmuyor olabilirdi, ama Sophie, Calcifer'in sadece onunla anlaşma yapma şansını değerlendirdiğini biliyordu. Calcifer'i hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

Bu ruh hali çok uzun sürmedi. Sophie Michael'ın yırtık ve söküklerle dolu bir sürü giysisini buldu. Dikiş kutusundan yüksük, makas ve ip çıkarıp işe koyuldu. Akşam olduğunda Calcifer'in tavalarla ilgili saçma şarkısına eşlik edecek kadar neşelenmişti.

"İşinden memnun musun?" dedi Howl biraz alaycı bir edayla.

"Yapacak daha çok şey bulmam gerek," dedi Sophie.

"İlla meşgul olmak istiyorsan eski takım elbisemin elden geçirilmeye ihtiyacı var," dedi Howl.

Demek ki Howl artık kızgın değildi. Sophie rahatladı.

Oysa neredeyse korkmaya başlamıştı.

Howl'un peşine düştüğü kızı henüz yakalayamadığı belliydi. Michael bu konuda bariz sorular sorarken ve Howl da cevap vermemek için ustaca manevralar yaparken Sophie onları dinledi. "Ödlek," diye fısıldadı Michael'ın bir çift çorabına. "Kendi kötülüğüyle bile yüzleşemiyor." Keyifsizliğini saklamaya çalışan Howl'un sürekli bir şeylerle meşgul olmasını izledi. Kendisi de benzer bir ruh halinde olan Sophie'nin bunu anlaması hiç zor değildi.

Howl masanın başında Michael'dan çok daha yoğun ve hızlı çalışıyor, ustaca ama baştan savma büyüler hazırlıyordu. Michael'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, büyülerin çoğu hem olağandışı hem de hazırlanması zor şeylerdi. Ama Howl zaman zaman bir büyüyü yarıda bırakıp, gizli –ve hiç şüphe yok ki uğursuz– bir şeye bakmak için yatak odasına koşuyor, ardından çabucak avluya çıkıp büyük bir büyüyle uğraşmaya başlıyordu. Sophie kapıyı hafifçe aralayıp baktığında, çamura diz çökmüş ve uzun manşetlerini kendisine engel olmasınlar diye birbirine bağlayıp boynunun arkasına atmış olan şık büyücünün, yağlı metal yongalarını dikkatle özel bir kalıba döktüğünü gördü.

Büyü Kral içindi. Gösterişli kıyafetler ve kokular içindeki bir ulak bir mektup getirmiş ve çok çok uzun bir söylev çekerek Howl'un, şüphesiz çok değerli başka işleri olmasına rağmen, birazcık vaktini ayırıp Yüce Majesteleri'nin yaşadığı minik problemi çözmek için güçlü ve hünerli zihnini kullanmasını rica etmişti: Bir ordu bataklıktan ve engebeli topraklardan ağır araçları nasıl geçirebilirdi? Howl da son derece kibar bir şekilde ve lafı uza-

tarak yanıt vermişti. Yanıt kısaca 'hayır'dı. Buna rağmen ulak yarım saat daha konuştu ve en nihayetinde ikisi karşılıklı eğilerek birbirlerine selam verdiler. Howl işi kabul etmişti.

Ulak gidince Howl, "Bu işte bir uğursuzluk var," dedi Michael'a. "Suliman ne için Çöl'de kaybolup gitti? Galiba Kral bu işi onun yerine benim yapacağımı düşünüyor."

"Suliman kesinlikle senin kadar hünerli değildi," dedi Michael.

"Ben fazla sabırlı ve fazla kibarım," dedi Howl kederle. "Onlardan daha fazla ücret istemeliydim."

Howl Porthaven'daki müşterilere karşı da aynı ölçüde sabırlı ve kibardı, ama Michael'ın endişeyle söylediği gibi, asıl mesele Howl'un bu insanlardan yeterince ücret almamasıydı. Howl bir saat boyunca bir denizci eşinin bir peniyi neden veremeyeceğini dinledikten ve bir kaptana neredeyse bedavaya rüzgar büyüsü söz verdikten sonra Michael yakınmaya başlamıştı. Howl onun çenesinden kurtulmak için bir büyü dersi vermeye başladı.

Sophie bir yandan Michael'ın gömleklerine düğme dikerken bir yandan da Howl'un verdiği dersi dinliyordu. "Baştan savma çalıştığımı kabul ediyorum," diyordu Howl, "ama senin beni örnek almana gerek yok. Öncelikle, daima eksiksiz ve dikkatli okumalısın. Aldığı şekil sana çok şey söyler: Kendi başına yeterli mi, yoksa yeni şeyler mi keşfetmen gerek; basit bir tılsım mı, yoksa hareketlerle sözlerin karışımı mı?.. Buna karar verdiğin zaman tekrar üzerinden geçip hangi kısımlarının ne kastediyorsa onu söylediğini, hangi kısımlarının bilmeceli olduğunu anlamaya çalış. Artık daha güçlüleriyle uğraşma-

ya başladın. Her güç büyüsünün içinde en az bir kasıtlı hata ya da gizem olduğunu, kazaların böyle önlendiğini göreceksin. Bunları görebilmen gerek. Şimdi şu büyüyü ele alalım..."

Howl'un sorularına Michael'ın verdiği tereddütlü yanıtları dinleyen ve Howl'un tuhaf, hiç bitmeyen bir tüy kalemle kâğıda bir şeyler yazmasını izleyen Sophie kendisinin de pek çok şey öğrenebileceğini fark etti. Martha nasıl Bayan Fairfax'ın evinde Lettie'yle yer değiştirme büyüsünü keşfettiyse, kendisinin de burada aynı şeyi yapabileceği aklına geldi. Şansı da yaver giderse Calcifer'in yardımına ihtiyaç duymayacaktı.

Michael'ın Porthaven'daki insanlardan aldıkları ücretin azlığı ya da çokluğuyla ilgili her şeyi unuttuğundan iyice emin olan Howl onu Kral'ın büyüsüne yardım etmesi için avluya çıkardı. Sophie eklemleri çıtırdayarak ayağa kalktı ve aksayarak masanın başına gitti. Büyü gayet açık seçikti, ama Howl'un kargacık burgacık yazısını okuyamıyordu. "Hiç böyle yazı görmemiştim!" diye homurdandı kafatasına doğru. "Kalem mi kullanıyor, demir çubuk mu?" Masanın üstündeki her kâğıt parçasını hevesle okudu, kavanozlardaki tozları ve sıvıları inceledi. "Evet, kabul edelim," dedi kafatasına. "Her şeye burnumu sokuyorum. Ama ödülümü de aldım işte. Kuş hastalıklarını, öksürüğü tedavi edebilir, rüzgar çıkarabilir ve insanların yüzündeki kılları yok edebilirim. Martha bunları keşfetseydi hâlâ Bayan Fairfax'ın yanında olurdu."

Howl avludan dönünce, yeri değiştirilen her şeyi dikkatle incelemiş gibi geldi Sophie'ye. Ama bu sadece kuruntuydu herhalde. Howl işini bitirdikten sonra ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Sophie onun gece boyunca

odanın içinde volta attığını duydu. Ertesi gün banyoda sadece bir saat kadar kaldı. Michael en iyi erik kızılı kadife takımını giyip Kingsbury Sarayı'na gitmeye hazırlanırken ve kocaman büyüyü altın renkli kâğıda sararlarken Howl sabırsızlıktan çatlıyor gibiydi. Büyü, boyutuna kıyasla bir hayli hafif olmalıydı. Michael iki koluyla tuttuğu büyüyü tek başına kolayca taşıyabiliyordu. Howl kapının üstündeki tokmağı çevirip kırmızıyı aşağıya getirdi ve Michael'ı renkli evlerin olduğu sokağa gönderdi.

"Seni bekliyor olacaklar," dedi Howl. "Öğlene kadar işin bitmiş olur. Onlara bir çocuğun bile bunu kullanabileceğini söyle. Nasıl yapıldığını göstermeyi de unutma. Geri geldiğinde üzerinde çalışman için sana bir güç büyüsü hazırlayacağım. Hadi uğurlar ola."

Kapıyı kapayıp yine odanın içinde volta atmaya başladı. "Ayaklarım kaşınıyor," dedi aniden. "Tepelerde yürüyüşe çıkacağım. Michael'a söyle ona söz verdiğim büyü masanın üstünde. Al sana da oyalanacak bir şey vereyim."

Mavi-beyaz elbise kadar gösterişli gri-kırmızı bir elbise Sophie'nin kucağına düşüverdi. Howl bu arada gitarını köşeden almış, tokmağı çevirip kırmızıyı alta getirmiş ve Pazar Kasabası'nın yukarısında rüzgarın dalgalandırdığı çayıra çıkmıştı.

"Ayağı kaşınıyormuş!" diye homurdandı Calcifer. Porthaven'ın üstüne sis çökmüştü. Calcifer odunların altına saklanmış, bacadan damlayan sular değmesin diye bir o tarafa bir bu tarafa kaçıyordu. "Bu nemli ocakta kendimi nasıl hissettiğimi sanıyor acaba?"

"O halde sözleşmeyi nasıl bozacağıma dair bir ipucu ver en azından," dedi Sophie. Gri-kırmızı takım elbiseyi

şöyle bir silkeledi. "Aman Tanrım, biraz yıpranmış olsan da çok güzel bir takımsın sen! Kızları etkilemek için yapıldın, değil mi?"

"Sana ipucu verdim!" diye cızırdadı Calcifer.

"O halde tekrar vermen gerekecek. Anladığımı sanmıyorum," dedi Sophie. Elbiseyi yere koyup kapıya doğru ilerledi.

"Sana bir ipucu verip sonra da ipucu olduğunu söylersem, o zaman bilgi vermiş olurum, ki bunu yapmama izin yok," dedi Calcifer. "Nereye gidiyorsun?"

"O ikisi çıkana kadar yapmaya cesaret edemediğim bir şeyi yapmaya," dedi Sophie. Kapının üstündeki tokmağı çevirip siyah kısmı alta getirdi. Sonra da kapıyı açtı.

Dışarıda hiçbir şey yoktu. Ne siyah, ne gri, ne beyazdı. Ne katı, ne şeffaftı. Hareket etmiyordu. Kokusu ya da uyandırdığı bir his yoktu. Sophie dikkatle parmağını içine sokunca ne sıcak ne soğuk olduğunu fark etti. Hiçbir şey hissetmemişti. Dışarıda kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Bu da ne?" diye sordu Calcifer'e.

Calcifer de en az Sophie kadar ilgilenmiş görünüyordu. Kapıyı görmek için mavi başını ocak paravanının üstünden bir o yana bir bu yana uzatıyordu. Sisi tamamen unutmuştu. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Sadece çalışmasını sağlıyorum. Tek bildiğim şey, kimselerin gezinmediği tarafta olduğu. Çok uzak bir yermiş gibime geliyor."

"Ayın ötesindeymiş gibi görünüyor!" dedi Sophie. Kapıyı kapayıp tokmağı yeşile çevirdi. Bir an tereddüt ettikten sonra merdivene doğru ilerledi.

"Kilitli," dedi Calcifer. "Tekrar burnunu sokmaya kalkarsan sana söylememi istedi."

"Ah," dedi Sophie. "Orada ne saklıyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Calcifer. "Merdivenin yukarısındakiler hakkında bir şey bilmiyorum. Bunun ne kadar üzücü olduğunu tahmin edemezsin! Şatonun dışını bile tam olarak göremiyorum. Sadece gittiğim yönü görebiliyorum."

Sophie de aynı ölçüde üzüntüyle oturup gri-kırmızı takımı elden geçirmeye başladı. Kısa süre sonra Michael içeri girdi.

"Kral beni hemen kabul etti," dedi. "O..." Çevresine bakındı. Gözleri genellikle gitarın durduğu boş köşeye takıldı. "Ah, hayır!" dedi. "Yine o hanım arkadaş! Ona âşık olduğunu ve meselenin günler önce bittiğini sanmıştım. Onu durduran ne?"

Calcifer şeytanca cızırdadı. "İşaretleri yanlış yorumlamışsın. Kalpsiz Howl bu kadının çetin ceviz olduğunu düşünüyor. Onu birkaç gün rahat bırakmasının işe yarayıp yaramayacağını anlamaya çalışıyordu. Hepsi bu."

"Hay Allah!" dedi Michael. "Bu başımıza beladan başka şey getirmeyecek. Ben de Howl'un en sonunda aklını başına topladığını sanmıştım!"

Sophie takımı öfkeyle dizine vurdu. "Siz var ya!" dedi. "Nasıl oluyor da böyle korkunç bir şeytanlık hakkında bu kadar rahat konuşabiliyorsunuz! Tamam, Calcifer'i suçlayamam, sonuçta o kötü bir cin. Ya sana ne demeli Michael?.."

"Ben kötü olduğumu düşünmüyorum," diye itiraz etti Calcifer.

"Sen öyle san; bu konuda sakinliğimi kesinlikle koruyamıyorum!" dedi Michael. "Howl sürekli böyle âşık olup durduğu için başımıza gelen belaları bir bilseydin! Davalar açıldı, eli kılıçlı rakipler ortaya çıktı, oklavalı an-

neler geldi, sopalarıyla babalar ve amcalar kapıya dayandı. Hele teyzeler. Teyzeler çok fena. Şapka iğneleriyle peşine düşüyorlar. Ama en kötüsü de bir kızın Howl'un nerede yaşadığını bulması ve perişan bir halde, ağlayarak kapıyı çalması. Howl arka kapıdan çıkıyor ve hepsiyle Calcifer ile ben uğraşmak zorunda kalıyoruz."

"Mutsuz olanlardan nefret ediyorum," dedi Calcifer. "Gözyaşlarını üzerime damlatıyorlar. Sinirli olmalarını tercih ederim."

"Şu meseleyi bir açıklığa kavuşturalım," dedi Sophie. Kırmızı sateni parmaklarının arasında öfkeyle sıkıyordu. "Howl bu zavallı kızlara ne yapıyor? Onların kalbini yediğini ve ruhunu aldığını duydum."

Michael sinirli bir kahkaha attı. "O halde sen Pazar Kasabası'ndan geliyorsun. Şatoyu ilk kurduğumuzda Howl adını kötüye çıkarmam için beni oraya yolladı. Ben... şey... o dediklerini ben uydurmuş olabilirim. Genellikle teyzeler böyle şeyler söyler. Fakat bu bir benzetmeden ibaret."

"Howl çok vefasızdır," dedi Calcifer. "Sadece kızlar ona âşık olana kadar onlarla ilgilenir. Sonra umurunda olmaz."

"Ama onları kendine âşık edene kadar da rahat edemez," dedi Michael sabırsızca. "Kızı kendine âşık edinceye kadar akıllıca bir şey bekleme ondan. Daima kızın ona âşık olmasını dört gözle beklerim. Ancak ondan sonra işler yoluna girer."

"Tabii kız ya da diğerleri onu takip edip buraya gelinceye kadar," dedi Calcifer.

"Onlara kendini sahte isimle tanıtacak kadar aklı çalışmıyor mu?" dedi Sophie küçümseyici bir tonla. Bu küçüm-

seme kendini biraz budala gibi hissettiğini gizlemek içindi.

"Ah, her zaman sahte isim kullanır tabii ki," dedi Michael. "Sahte isim kullanmayı ve olduğundan farklı görünmeyi pek sever. Kızlara kur yapmadığı zamanlarda da sahte isim kullanır. Ona Porthaven'da Sihirbaz Jenkin, Kingsbury'de Büyücü Pendragon, şatoda ise Korkunç Howl dendiğini fark etmedin mi?"

Sophie fark etmemişti ve kendisini daha da budala hissetti. Bu his onu sinirlendirdi. "Yine de etraftaki zavallı kızları mutsuz ettiği için onun kötü biri olduğunu düşünüyorum," dedi. "Bu kalpsizlik, üstelik anlamsız."

"Howl böyledir," dedi Calcifer.

Michael üç ayaklı bir tabureyi ateşin önüne çekip oturdu ve Sophie takımı dikerken ona Howl'un bazı zaferlerinden ve sonrasında başlarına gelen belalardan söz etti. Sophie güzel takıma mırıldanıp duruyordu. Hâlâ kendini fena halde budala hissediyordu. "Demek kalpleri yiyorsun, takım? Niçin teyzeler yeğenleri hakkında konuşurken böyle tuhaf şeyler söylerler? Herhalde seni hayal etmişlerdir, güzel takım. Arkanda intikam isteyen bir teyze olsa kendini nasıl hissederdin, ha?" Michael sözünü ettiği teyzenin hikâyesini anlatınca, Sophie Howl hakkındaki söylentilerin Pazar Kasabası'na muhtemelen bu sözler sayesinde yayıldığını anladı. Aksi takdirde Lettie gibi azimli kızlar onun cazibesine kapılacak, belki de ömür boyu mutsuz olacaklardı.

Tam Michael öğle yemeği hazırlamayı teklif etmiş ve Calcifer de her zamanki gibi homurdanmaya başlamıştı ki, Howl her zamankinden daha mutsuz bir halde kapıyı sertçe açıp içeri daldı.

"Yemek ister misin?" diye sordu Sophie.

"Hayır," dedi Howl. "Banyoya sıcak su gönder Calcifer." Banyo kapısında bir an duraladı. "Sophie, buradaki büyü rafını düzenlemiş olabilir misin acaba?"

Sophie kendini her zamankinden daha budala hissetti. Kızların bedenlerinden parçalar bulmak için tüm paketleri ve kavanozları elden geçirdiğini dünya üzerinde hiçbir güç ona itiraf ettiremezdi. "Hiçbir şeye dokunmadım," dedi usul usul tava almaya giderken.

Banyo kapısı sertçe kapanırken, "Umarım dokunmamışsındır," dedi Michael.

Sophie yemek pişirirken banyodan foşur foşur su sesleri geliyordu. "Çok fazla sıcak su kullanıyor," dedi Calcifer tavanın altından. "Herhalde saçını boyuyor. Umarım saç büyülerine dokunmamışsındır. Çünkü çamur renkli saçlarına rağmen görünüşüne inanılmaz derecede düşkündür."

"Ah, kes sesini!" dedi Sophie. "Her şeyi nereden aldıysam oraya koydum!" O kadar kızmıştı ki, bir tava yumurta ve pastırmayı Calcifer'in üzerine boca etti.

Calcifer büyük bir coşkuyla kıvılcımlar ve cızırtılar saçarak hepsini yutuverdi elbette. Sophie kıvılcımlar saçan ateşin üstüne tekrar tavayı koydu. Michael'la birlikte yemeklerini yediler. Onlar masayı temizlerken Calcifer de mavi dilini mor dudaklarının çevresinde dolaştırarak yalanıyordu. Tam o anda banyo kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Howl umutsuzca haykırarak dışarı fırladı.

"*Şuna bak*!" diye bağırdı. "Şu halime bak! Tek kişilik kaos ordusu büyülerime neler yapmış!"

Sophie ve Michael aynı anda dönüp Howl'a baktılar. Saçları ıslaktı, ama bunun dışında olağandışı hiçbir şey göremediler.

"Beni kastediyorsan..." diyecek oldu Sophie.

"Tabii seni kastediyorum! Baksana!" diye bağırdı Howl. Üç ayaklı taburenin üstüne çöktü ve parmaklarını ıslak saçlarının arasına soktu. "Şuraya bak. İyice incele. Saçım mahvoldu! Bir tava pastırmalı yumurtaya benzedim!"

Michael ve Sophie telaşla Howl'un başının üstüne eğildiler. Saçları sarı renk görünüyordu. Herhalde tek fark, çok, ama çok hafif bir şekilde kızıla çalmasıydı. Sophie bunun makul olduğunu düşündü. Kendi saçının eski rengi gelmişti aklına.

"Bence çok hoş," dedi.

"*Hoş mu*?!" diye haykırdı Howl. "Sen yaptın. Kasten yaptın. Beni de perişan etmeden huzur bulamadın, değil mi? Şuraya bak! Saçım *kızıla* döndü! Uzayıncaya kadar saklanmam gerekecek!" Izdırap içinde kollarını iki yana açtı. "Umutsuzluk!" diye bağırdı. "Izdırap! Dehşet!"

Oda karardı. Her köşeden devasa, bulutsu, insana benzer şekiller çıkıp Sophie ile Michael'a doğru uluyarak ilerlemeye başladılar. Ulumaları önce acı içinde bir inlemeye benziyordu, sonra umutsuz haykırışlar başladı, ardından acı ve dehşet çığlıkları yükseldi. Sophie elleriyle kulaklarını kapadı, ama çığlıklar avuçlarını aşıyor, giderek yükseliyor ve her saniye daha da korkunçlaşıyordu. Calcifer hemen ızgaranın içine kaçtı ve en alttaki odunun altına saklandı. Michael Sophie'yi bileğinden tutup kapıya doğru sürükledi. Tokmağı çevirip mavi kısmı alta getirdi. Sonra ikisi birden hızla Porthaven'daki sokağa fırladılar.

Ses dışarıda da aynı korkunçlukta duyuluyordu. Yoldaki bütün kapılar açılıyor ve insanlar kulaklarını kapayarak dışarı fırlıyorlardı.

"Onu bu haldeyken yalnız bırakmamız doğru mu?" dedi Sophie titreyerek.

"Evet," dedi Michael. "Özellikle de senin suçun olduğunu düşünüyorsa."

Alçalıp yükselen çığlıklardan kaçmak için koşarak şehrin içinde ilerlediler. Büyükçe bir kalabalık da onlarla birlikte koşuyordu. Sisin yerini artık hafif bir deniz serpintisi almış olmasına rağmen, herkes sesin daha katlanılır olduğu limana ya da kumsala ulaşmaya çalışıyordu. Denizin gri enginliği sesi biraz olsun azaltıyordu. İnsanlar küme küme durmuş, puslu, beyaz ufka ve demirlemiş gemilerin ıslak halatlarına bakarken sesler şiddetli, hüzün dolu hüngürtülere dönüştü. Sophie hayatında ilk defa denizi yakından gördüğünü düşündü. O anda tadını çıkaramıyor olması talihsizlikti doğrusu.

Hıçkırıklar azalarak muazzam, perişan iç çekmelere dönüştü ve en sonunda da yerini sessizliğe bıraktı. İnsanlar ihtiyatla şehre geri dönmeye başladılar. Bazıları ürkekçe Sophie'nin yanına yaklaşıyordu.

"Zavallı Sihirbaz'ın başına bir şey mi geldi, Bayan Cadı?"

"Bugün biraz mutsuz," dedi Michael. "Hadi gel. Artık geri dönme tehlikesini göze alabiliriz herhalde."

Taş döşeli rıhtım boyunca yürürlerken, limana demir atmış gemilerden birkaç endişeli gemici seslenerek bu gürültünün fırtına ya da kötü şans işareti olup olmadığını sordu.

"Hiç alakası yok," diye seslendi Sophie. "Her şey sona erdi."

Ama hiçbir şey sona ermemişti. Büyücü'nün evine geri döndüler. Michael yanında olmasa Sophie'nin sıradan,

küçük ve çarpık bir bina gibi görünen şatoyu tanımasına imkân yoktu. Michael eski, küçük kapıyı dikkatle açtı. Howl hâlâ taburede oturuyordu. Üzerinde tam bir umutsuzluk hali vardı. Üstelik her tarafı koyu yeşil sümükle kaplıydı.

Evin içinde korkunç, aşırı miktarda yeşil sümük vardı —etraf batmıştı. Sümük Howl'u tamamen kaplamıştı. Başından ve omuzlarından sarkıp düşüyor, dizlerinin ve ellerinin üstünde birikiyordu. Vıcık vıcık büyük damlalar halinde ayaklarından akıyor ve tabureden aşağı süzülüyordu. Yerde oluşan ve giderek genişleyen minik gölcükler zeminin büyük kısmını kaplamıştı. Sümüğün uzun parmakları ocağın içine de sızmıştı. Çok iğrenç kokuyordu.

"Kurtarın beni!" diye bağırdı Calcifer kısılmış sesiyle. Küçüldükçe küçülmüş, umutsuzca titreşen iki minik alev haline gelmişti. "Bu şey yüzünden söneceğim!"

Sophie eteğini yukarı sıyırıp Howl'un yanına yaklaştı. "Dur artık!" dedi. "Hemen dur! Tıpkı bir bebek gibi davranıyorsun!"

Howl ne hareket etti ne de cevap verdi. Sümüğün ardındaki yüzü bembeyaz, hüzünlü ve dehşet içindeydi.

"Ne yapmamız gerek? Ölmüş mü?" diye sordu kapının orada titreyerek dikilen Michael.

Michael sevimli bir oğlan, diye düşündü Sophie, ama kriz anlarında donup kalıyor. "Hayır, tabii ki ölmedi," dedi. "Calcifer tehlikede olmasa, bütün gün denizanası gibi ağlayıp durması umurumda bile olmazdı! Banyo kapısını aç."

Michael sümük göletlerinin arasından güçlükle ilerleyerek banyoya doğru giderken, Sophie sümüğün Calcifer'e daha fazla yaklaşmasını önlemek için önlüğünü set

yaptıktan sonra küreği kaptı. Kürekle ocaktan aldığı külleri en büyük sümük gölcüklerinin üstüne döktü. Gölcüklerden müthiş bir tıslama çıkıyordu. Oda buharla doldu ve koku daha da kötüleşti. Sophie kollarını sıvadı, eğilip Büyücü'nün kaygan dizlerini sağlam bir şekilde tuttu ve Howl'u taburesiyle birlikte banyoya doğru itmeye başladı. Sümüğün içinde ayakları kayıyordu, ama yerdeki sümük taburenin hareket etmesini de kolaylaştırmıştı. Michael da gelip Howl'un sümük içindeki manşetlerini çekmeye girişti. İkisi birden onu banyoya doğru sürüklediler. Howl banyoda da hareket etmeyi reddedince onu duşun altına ittiler.

Nefes nefese kalan Sophie, "Sıcak su Calcifer!" dedi sertçe. "Çok sıcak."

Howl'un sümüğünü yıkamak bir saat sürdü. Michael'ın onu tabureden kalkıp kuru şeyler giymeye ikna etmesi de bir o kadar uzun sürdü. Neyse ki Sophie'nin elden geçirdiği gri-kırmızı takım elbise koltuğun arkasına serili olduğundan üzerine sümük bulaşmamıştı. Mavi-beyaz elbise ise mahvolmuştu. Sophie Michael'a elbiseyi küvette ıslatmasını söyledi. Kendisi de kah mırıldanarak kah homurdanarak biraz daha sıcak su getirdi. Kapının tokmağını yeşile çevirerek bütün sümüğü çayırlara süpürdü. Şato otların üzerinde ilerlerken tıpkı bir salyangoz gibi iz bırakıyordu, ama sümükten kurtulmak için iyi bir yoldu bu. Yürüyen bir şatoda yaşamanın bazı avantajları var, diye düşündü Sophie yerleri yıkarken. Howl'un çıkardığı seslerin şatodan da duyulup duyulmadığını merak etti. Eğer duyulduysa Pazar Kasabası halkına yazık olmuştu.

Sophie çok yorulmuş ve öfkelenmişti. Howl'un yeşil

sümükle ondan öç aldığını biliyordu ve Michael en sonunda Howl'u gri-kırmızı takım elbisesini giymiş olarak banyodan çıkarıp ocağın başındaki koltuğa nazikçe oturttuğunda kesinlikle sempati duyacak hali yoktu.

"Bu son derece aptalcaydı!" diye cızırdadı Calcifer. "Büyülerinin en iyi kısmından kurtulmaya mı çalışıyordun yoksa?"

Howl cevap vermedi. Sadece hüzünlü bir halde, titreyerek oturuyordu.

"Onu *konuşturamıyorum!*" diye mutsuzca fısıldadı Michael.

"Sadece öfke nöbeti," dedi Sophie. Martha ve Lettie de pek güzel öfke nöbetleri geçirirdi. Sophie bu nöbetlerle nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Öte yandan, saçı yüzünden öfke nöbeti geçiriyor diye bir büyücüye tokat atmak pek iyi bir fikir olmayabilirdi. Her halükarda, Sophie öfke nöbetlerinin sık sık görünürdekinden farklı bir sebebe bağlı olduğunu yaşayarak öğrenmişti. Odunların üstüne bir süt kabı yerleştirmek için Calcifer'i biraz yana itti. Süt ısınınca Howl'un eline koca bir fincan tutuşturdu. "İç şunu," dedi. "Şimdi, nedir bütün bu patırtının sebebi? Sürekli görmeye gittiğin genç hanım yüzünden mi?"

Howl kederle sütten bir yudum aldı. "Evet," dedi. "Beni sevgiyle hatırlayacak mı diye onu yalnız bıraktım, ama işe yaramadı. Onu en son gördüğümde daha kararını vermemişti. Şimdi de başka bir adamdan bahsediyor."

Sesi o kadar perişan çıkıyordu ki, Sophie onun için üzülmeye başladı. Artık kurumuş olan saçının neredeyse pembeye dönmüş olduğunu görünce Sophie kendini suçlu hissetti.

"Bu yöredeki gelmiş geçmiş en güzel kız," diye kederle devam etti Howl. "Onu yürekten seviyorum, ama bağlılığımı hiçe sayıyor ve başka bir adam için üzülüyor. Ben onunla bu kadar ilgilenirken başka birini nasıl düşünebilir ki? Genellikle ben ortaya çıkınca başka erkekleri sepetlerler."

Sophie'nin hissettiği sempati bir anda azaldı. Howl'un, kendini kolayca yeşil sümükle kaplayabildiğine göre, saçına da kolayca istediği rengi verebileceğini düşündü. "Öyleyse neden kıza bir aşk iksiri içirip meseleyi halletmiyorsun?" diye sordu.

"Hayır, olmaz," dedi Howl. "O zaman oyunun kurallarını ihlal etmiş olurum. İşin hiç eğlencesi kalmaz."

Sophie'nin sempatisi daha da azaldı. Demek bir oyundu bu? "Zavallı kızın halini hiç düşünmüyor musun?" dedi sertçe.

Howl sütünü bitirdi ve içli içli gülümseyerek gözlerini fincana dikti. "Sürekli onu düşünüyorum," dedi. "Tatlı, tatlı Lettie Hatter."

Sophie'nin sempatisi bir anda bam diye dibe vurmuştu. Onun yerini derin bir endişe aldı. Ah, Martha! diye düşündü. Demek bununla meşguldün! Demek Cesari'deki birinden bahsetmiyordun!

7

Sophie'nin Şatodan Ayrılmasını Bir Korkuluk Önlüyor

Sophie'nin hemen o akşam Pazar Kasabası'na doğru yola çıkmasını engelleyen tek şey çok fena bir ağrı ve sızı nöbetiydi. Porthaven'daki nem iliklerine kadar işlemişti. Yatağında ağrılar içinde kıvranırken bir yandan da Martha için endişelenip durdu. Belki işleri yoluna koymak mümkün olur, diye düşündü. Tek yapması gereken, o talibin Büyücü Howl'dan başkası olmadığını Martha'ya söylemekti. Martha'nın korkup kaçması için bu yeterliydi. Ayrıca Howl'dan kurtulmanın tek yolunun ona aşkını ilan etmek ya da onu teyzeleriyle tehdit etmek olduğunu söyleyecekti.

Sophie sabah uyandığında hâlâ her yanı sızlıyordu. "Lanet Çöl Cadısı!" diye mırıldanarak bastonunu aldı ve dışarı çıkmaya hazırlandı. Howl'un sanki hayatında hiç öfke nöbeti geçirmemiş gibi banyoda şarkı söylediğini duyabiliyordu. Parmak uçlarına basa basa, olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru ilerledi.

Sophie kapıya ulaşamadan Howl banyodan çıktı elbette. Sophie yüzünü ekşiterek ona baktı. Son derece zarif ve gösterişli görünüyordu, ayrıca çevresine hafif bir elma çiçeği kokusu yayıyordu. Pencereden gelen gün ışığı gri-kırmızı takım elbisesini ışıldatıyor ve saçında pembemsi bir hale yaratıyordu.

"Saçımın rengi gayet iyi oldu," dedi.

"Gerçekten mi?" diye homurdandı Sophie.

"Takımıma uydu," dedi Howl. "İğne iplik işlerinde çok beceriklisin, değil mi? Takımı daha da şık yapmışsın."

"Haa!" dedi Sophie.

Howl elini kapının üstündeki tokmağa atarken duraladı. "Ağrın, sızın mı var?" dedi. "Yoksa bir şeye mi kızdın?"

"Kızmak mı?" dedi Sophie. "Niye kızacakmışım ki? Birisi şatoyu çürük jöleyle doldurdu ve Porthaven'daki herkesi sağır etti, Calcifer korkudan kül oldu ve birkaç yüz kalp kırıldı. Bunlar beni niye kızdırsın ki?"

Howl bir kahkaha attı. "Kusura bakma," dedi kapı tokmağının kırmızısını alta getirirken. "Kral bugün beni görmek istemiş. Muhtemelen akşama kadar Saray'da etrafı selamlayacağım, ama geri geldiğimde romatizman için bir şeyler yapabilirim. Michael'a onun için masaya bir büyü koyduğumu söylemeyi unutma." Sophie'ye neşeyle gülümseyerek kapıdan çıktı ve Kingsbury'nin kulelerine doğru yola koyuldu.

Kapı kapanırken, "Böylece her şeyi yoluna koyacağını sanıyorsun demek!" dedi Sophie dişlerinin arasından. Ama Howl'un gülümsemesi onu biraz yumuşatmıştı. "Eğer gülümsemesi bana işliyorsa, zavallı Martha'nın aklını başından alacağına hiç şüphe yok!" diye mırıldandı.

"Gitmeden önce bir odun daha ver," dedi Calcifer.

Sophie aksayarak ocağın başına gitti ve ızgaranın üstüne bir odun koydu. Ardından tekrar kapıya yöneldi. Ama bu sefer de Michael koşarak merdivenden indi, masanın üstündeki yarım ekmek dilimini kapıp kapıya doğru fırladı. "Sakıncası yok, değil mi?" dedi telaşlı bir sesle.

"Döndüğümde taze ekmek getireceğim. Bugün halletmem gereken çok acil bir işim var, ama akşama dönmüş olurum. Kaptan uğrarsa, rüzgar büyüsü masanın öbür ucunda, üstünde yazıyor." Tokmağı çevirip yeşili alta getirdi, ekmek dilimini kamına bastırarak kapıyı açtı ve rüzgarlı tepeye atladı. Şato uzaklaşırken, "Görüşürüz!" diye bağırdı ve kapı arkasından sertçe kapandı.

"Hay Allah!" dedi Sophie. "Calcifer, şatonun içinde kimse olmayınca kapı nasıl açılacak?"

"Sana ve Michael'a kapıyı ben açarım. Howl da zaten kendisi açıyor," dedi Calcifer.

O halde, Sophie çıkınca kimse dışarıda kalmayacaktı. Geri dönüp dönmeyeceğinden bile emin değildi, ama bunu Calcifer'e söylemeye niyeti yoktu. Michael her nereye gidiyorsa o tarafa doğru iyice uzaklaşmasını bekledi, sonra tekrar kapıya yöneldi. Bu sefer Calcifer onu durdurdu.

"Eğer uzun süreliğine çıkıyorsan," dedi. "Uzanabileceğim bir yere odun bırak."

"Odunları kendin alabiliyor musun?" dedi Sophie sabırsızlığına rağmen merakına yenilerek.

Calcifer cevap vermek yerine, yeşil parmaklı, mavi alevden bir kol çıkardı. Çok uzun değildi, çok güçlü de görünmüyordu. "Gördün mü? Neredeyse ocağın ucuna kadar ulaşıyorum," dedi gururla.

Sophie paravanın önüne biraz odun dizdi. Calcifer en azından tepedeki oduna ulaşabilecekti. "Izgaranın üstüne çekmeden önce yakma sakın," diye onu uyardı ve yine kapıya doğru yöneldi.

Bu sefer de kapı çalındı.

Tam gününe denk gelmişim, diye düşündü Sophie.

Herhalde kaptan gelmişti. Tokmağı maviye getirmek için elini uzattı.

"Hayır, şato kapısı çalıyor," dedi Calcifer. "Ama çok da emin değilim..."

Demek ki Michael geri döndü, diye düşündü Sophie kapıyı açarken.

Turptan bir surat yan yan ona baktı. Sophie'nin burnuna küf kokusu çarptı. Bir değneğin ucuna tutturulmuş, paçavralar içindeki bir kol hızla Sophie'nin yüzüne doğru savruldu. Gelen bir korkuluktu. Sadece değneklerden ve paçavralardan yapılmıştı, ama canlıydı ve içeri girmeye çalışıyordu.

"Calcifer!" diye bağırdı Sophie. "Şatoyu hızlandır!"

Kapının çevresindeki taşlardan takırtılar ve gıcırtılar çıkmaya başladı. Yeşil-kahverengi çayırlar şimdi daha hızlı geçiyordu. Korkuluğun kolu kapıya çarptı, sonra şatonun duvarına sürtünerek geride kaldı. Diğer kolunu çevirip şatonun taşlarına tutunmaya çalıştı. Korkuluk şatoya girmeye kararlıydı.

Sophie kapıyı hızla kapadı. En büyük çocuğun kısmetini aramaya kalkmasının ne kadar budalaca olduğu buradan anlaşılıyor işte! diye düşündü. Şatoya giderken çitten çıkardığı korkuluktu bu. Sophie ona şakalar yapmıştı. Sanki şakaları korkuluğa uğursuz bir şekilde hayat vermişti ve o da buraya kadar Sophie'nin peşinden gelip yüzünü tırmalamaya kalkmıştı. Pencereye koştu ve yaratık hâlâ şatoya girmeye çabalıyor mu diye baktı.

Elbette tek görebildiği Porthaven'da günlük güneşlik bir gün, karşıdaki çatıların ardındaki on, on beş tane yelken ve mavi gökte daireler çizen martılar oldu.

"Aynı anda birkaç yerde olmanın zorluğu da bu!" de-

di Sophie masanın üstünde duran kafatasına.

Sonra aniden, yaşlı bir kadın olmanın asıl kötü yanını keşfetti. Kalbi önce hopladı, sonra durdu, ardından göğsünden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Canı yanıyordu. Bütün vücudu sarsılıyor, dizleri titriyordu. Adeta can veriyor gibiydi. Tek yapabildiği şey ocağın başındaki koltuğa çökmek oldu. Nefes nefese, göğsünü ovuşturmaya başladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Calcifer.

"Evet. Kalbim. Kapıda bir korkuluk vardı!" dedi Sophie.

"Korkuluğun kalbinle ne alakası var?" dedi Calcifer.

"İçeri girmeye çalışıyordu. Ödümü kopardı. Sonra da kalbim... ama sen ne anlarsın aptal, küçük cin!" dedi Sophie. "Senin bir kalbin yok."

"Evet var," dedi Calcifer kolunu uzattığı zamanki gibi gururla. "Şurada, odunların altında kor halinde duruyor. Ayrıca bana küçük diyemezsin. Senden milyon yıl daha yaşlıyım! Artık şatonun hızını düşürebilir miyim?"

"Eğer korkuluk gitmişse düşürebilirsin," dedi Sophie. "Gitmiş mi?"

"Bilmiyorum," dedi Calcifer. "Etten ve kemikten yapılmamış. Dışarıyı tam olarak göremediğimi sana söylemiştim."

Sophie ayağa kalktı ve kendini kötü hissetmesine rağmen ayaklarını sürüyerek kapıya gitti. Kapıyı yavaş ve tedirgin bir şekilde açtı. Yeşil yamaçlar, kayalar, mor bayırlar hızla kayıp geçiyor, başını döndürüyordu, ama yine de kapının pervazına sıkıca tutunup geride bıraktıkları çayırlara baktı. Korkuluk elli metre kadar gerideydi. Şeytani bir cesaretle ot kümesinden ot kümesine zıplı-

yor, rüzgarda savrulan paçavralara sarılı kollarını düz tutarak yamaçta dengesini korumaya çalışıyordu. Sophie bakarken, şato korkuluğu daha da geride bıraktı. Korkuluk yetişemiyor, ama yine de takip ediyordu. Sophie kapıyı kapadı.

"Hâlâ orada," dedi. "Zıplaya zıplaya ardımız sıra geliyor. Daha hızlı git."

"Ama o zaman tüm hesaplarım bozulur," dedi Calcifer. "Tepelerin etrafında bir daire çizmek ve Michael akşam döndüğünde aynı yere varmak istiyordum."

"O halde iki kat hızlı git ve tepeleri iki kez dolaş. Şu korkunç şeyi geride bırakmak şartıyla istediğini yap!" dedi Sophie.

"Ne yaygara!" diye homurdandı Calcifer. Ama yine de şatonun hızını artırdı. Sophie koltuğuna oturmuş ölüp ölmeyeceğini düşünürken, şatonun gümbürdeyerek hareket edişini gerçek anlamda ilk defa hissetti. Henüz ölmek istemiyordu, en azından Martha'yla konuşmadan ölmemeliydi.

Gün ilerlerken şatodaki her şey hızdan dolayı sarsılıyordu. Şişeler şangırdıyordu. Masanın üstündeki kafatası takırdıyordu. Sophie banyodaki raftan bir şeylerin devrilip, Howl'un mavi-beyaz takımını suya bastırdığı küvete düştüğünü duyabiliyordu. Kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Güçlükle de olsa gidip yeniden kapıyı açtı ve dışarı baktı; saçları rüzgardan uçuşuyordu. Zemin altından hızla geçip gidiyordu. Şato süratle ilerlerken tepeler yavaşça dönüyormuş gibi görünüyorlardı. Dışarıdaki takırtılar ve gümbürtüler kulakları sağır edecek düzeydeydi ve duman koca bulutlar halinde göğe yükseliyordu. Ancak korkuluk uzaktaki bayırda minik, kara bir noktaya dönüşmüş-

tü. Tekrar baktığında ise tamamen kaybolduğunu gördü.

"Güzel. O halde gece biraz dinleneyim," dedi Calcifer. "Çok yorucu bir gün oldu."

Gümbürtüler giderek azaldı. İçerideki eşyalar sarsılmayı kesti. Calcifer tıpkı diğer ateşler gibi uykuya daldı; odunların arasına sindi ve geriye beyaz külle kaplı turuncu silindirler kaldı. En altta belli belirsiz bir mavi-yeşil renk görünüyordu.

Sophie artık kendini hayli dinç hissediyordu. Gidip sümükle kaplı küvetten altı tane paket ve bir şişe kurtardı. Paketler ıslanmıştı. Dünkü olaydan sonra onları ıslak bırakmaya cesaret edemedi, bu yüzden hepsini yere dizip büyük bir dikkatle KURUTMA GÜCÜ etiketli tozu üzerlerine döktü. Neredeyse anında kurıyuverdiler. Bu cesaret vericiydi. Sophie küvetteki suyu boşaltıp GÜÇ'ü bu kez Howl'un takımı üzerinde kullandı. Takım da hemen kurudu. Hâlâ üzerinde yeşil lekeler vardı ve biraz küçülmüş gibiydi, ama Sophie en sonunda bir şeyleri yoluna koyduğu için yine de neşelenmişti.

Akşam yemeği yapma işini üstlenecek kadar keyifli hissediyordu kendini. Masanın üstündekileri bir tarafa itip kafatasının çevresine topladı ve diğer uçta soğan doğramaya koyuldu. "En azından senin gözlerin sulanmıyor dostum," dedi kafatasına. "Bunu kâr saymalısın."

Kapı birden ardına kadar açıldı.

Gelenin korkuluk olduğunu sanan Sophie neredeyse korkudan parmağını kesecekti. Ama kapıdaki Michael'dı. Büyük bir sevinçle içeri daldı. Soğanların üstüne bir ekmek, bir parça börek ve pembe-beyaz şeritli bir kutu koydu. Ardından Sophie'yi sıska belinden yakalayıp odanın içinde onunla dans etmeye başladı.

"Hiç sorun yokmuş! Hiç sorun yokmuş!" diye neşeyle bağırıyordu.

Sophie onun çizmelerinden uzak durmaya çalışırken kah zıplıyor kah tökezliyordu. "Yavaş ol, yavaş ol!" dedi nefes nefese. Bu sırada ikisinin de bir yeri kesilmesin diye bıçağı uzakta tutmaya çabalıyordu. "Neyle ilgili sorun yokmuş?"

"Lettie beni seviyor!" diye bağırdı Michael. Dans ederken onu önce banyonun oraya, sonra da neredeyse ocağın içine kadar götürdü. "Howl'un yüzünü bile görmemiş! Hepsi bir hataymış!" Odanın ortasında dönüyorlardı.

"Şu bıçak bir yerimizi kesmeden beni bırakır mısın!" diye ciyakladı Sophie. "Ayrıca mümkünse dediklerini biraz açıkla."

"Hooppa!" dedi Michael neşeyle. Sophie'yi döndüre döndüre koltuğuna götürüp oturttu. Sophie nefes nefese kalmıştı. "Dün gece, keşke onun saçlarını *maviye* boyasaydın diyordum! Şimdiyse umurumda bile değil. Howl 'Lettie Hatter' deyince bizzat gidip saçını mavi yapmayı bile düşündüm. Neler söylediğini sen de duydun. Tıpkı diğerleri gibi, bu kızı da kendine âşık eder etmez bırakacağını biliyordum. Ama bahsettiği kızın benim Lettie'm olduğunu düşününce... ben... hani bir de başka bir erkek varmış diyordu ya, onu da kendim sanmıştım! Bu yüzden koşa koşa Pazar Kasabası'na gittim. Her şey yolundaydı! Howl aynı isme sahip başka bir kızın peşinde olmalı. Lettie onu görmemiş bile."

Hâlâ başı dönen Sophie, "Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Cesari Pastanesi'nde çalışan Lettie Hatter'dan söz ediyoruz değil mi?"

"Elbette öyle!" dedi Michael sevinçle. "Orada çalışma-

ya başladığından beri onu seviyorum ve beni sevdiğini söylediğinde kulaklarıma inanamamıştım. Yüzlerce hayranı var. Howl da bunlardan biri olsa hiç şaşırmazdım. Çok rahatladım! Kutlamak için sana Cesari'den bir pasta getirdim. Nereye koymuştum? Hah, işte burada."

Pembe-beyaz kutuyu Sophie'nin önüne koydu. Kutunun altına yapışmış bir parça soğan Sophie'nin kucağına düştü.

"Sen kaç yaşındasın yavrum?" diye sordu Sophie.

"Geçen Bahar Bayramı on beşime girdim," dedi Michael. "Calcifer şatodan havai fişekler attı. Öyle değil mi Calcifer? Ah, uyumuş. Herhalde sözlenmek için çok küçük olduğumu düşünüyorsun... çıraklığım daha üç yıl devam edecek ve Lettie'nin önünde de daha uzun bir süre var... ama birbirimize söz verdik ve beklemek bizim için sorun değil."

O halde Michael'ın yaşı Martha'ya uygun, diye düşündü Sophie. Ayrıca onun büyücülükte gelecek vaat eden hoş ve sağlam bir çocuk olduğunu biliyordu. Martha'nın yüreği saadetle dolacaktı! O şaşırtıcı Bahar Bayramı'nı düşününce, Martha'nın önündeki tezgaha dayanmış bağırıp duran grubun içinde Michael'ın da olduğunu anladı. Ama Howl dışarıda, Pazar Meydanı'ndaydı.

"Lettie'nin Howl hakkında doğruyu söylediğinden emin misin?" diye sordu endişeyle.

"Kesinlikle," dedi Michael. "Yalan söylediğinde anlıyorum. Başparmaklarını oynatmayı kesiyor."

"Çok doğru!" diye kıkırdadı Sophie.

"Sen nereden biliyorsun?" dedi Michael şaşkınlıkla.

"Çünkü o benim kardeşim... ee... kardeşimin torunu," dedi Sophie, "üstelik küçük bir kızken doğrudan hiç şaş-

madığını da söyleyemem. Ama daha çok genç ve... ee... Herhalde büyüyünce değişecektir. Bir yıl sonra filan aynı şekilde görünmeyebilir."

"Ben de görünmeyeceğim," dedi Michael. "Bizim yaşımızdakiler sürekli değişir. Bu umurumuzda değil. O yine aynı Lettie olacak."

Bir bakıma öyle, diye düşündü Sophie. "Hadi doğruyu söylediğini varsayalım," dedi yine endişeyle, "belki de Howl'u sahte bir isimle tanıyordur, olamaz mı?"

"Meraklanma, onu da düşündüm!" dedi Michael. "Howl'u tarif ettim. Takdir edersin ki, onu ayırt etmek hiç de zor değil. Ne onu ne de uyduruk gitarını görmüş. Aslında gitar çalmayı bilmediğini söylemem bile gerekmedi. Onu hiç görmemiş, üstelik görmediğini söylerken sürekli başparmaklarını oynatıyordu."

"Şimdi oldu işte!" dedi Sophie arkasına yaslanarak. O halde Martha konusunda endişe etmesine gerek yoktu. Ama yine de endişeleri ortadan kalkmamıştı, çünkü yöredeki diğer Lettie Hatter'ın gerçek Lettie Hatter olduğundan şüphesi yoktu. Başka bir tane daha olsa, birileri şapka dükkanına onun hakkındaki dedikoduları getirirdi. Howl'a bir türlü teslim olmayan bu kız inatçı Lettie'den başkası olamazdı. Sophie'yi asıl endişelendiren, Lettie'nin ona gerçek adını söylemiş olmasıydı. Howl'a âşık olmayabilirdi, ama böyle önemli bir sırrı paylaştığına göre ondan hoşlanıyor olmalıydı.

"Bu kadar endişeli görünme!" diye güldü koltuğun arkasına dirseklerini dayayan Michael. "Sana getirdiğim pastaya baksana."

Sophie kutuyu açarken, Michael'ın artık onu doğal bir felaket olarak görmediğini, aslında sevmeye başladığını

fark etti. O kadar mutlu ve minnettar oldu ki, Lettie, Martha ve kendisi hakkındaki tüm gerçeği Michael'a anlatmaya karar verdi. Nasıl bir ailenin kızıyla evleneceğini bilmeye hakkı vardı. Kutu açıldı. İçinden Cesari'nin en lezzetli pastası çıktı. Her tarafı kremayla, vişne parçalarıyla ve rendelenmiş çikolatayla kaplıydı. "Ah!" dedi Sophie.

Kapının üstündeki tokmak kendiliğinden döndü, kırmızı kısım aşağı geldi ve Howl içeri girdi. "Ne muhteşem bir pasta! En sevdiğimden," dedi. "Nereden aldın?"

"Ben... şey... Cesari'ye uğramıştım," dedi Michael uysal ve utangaç bir sesle. Sophie başını kaldırıp Howl'a baktı. Büyülenmiş olduğunu söylemeye her karar verdiğinde bir şey onu durduracaktı. Bu şey bir büyücü bile olabilirdi.

"Ayaklarına sağlık," dedi Howl pastayı dikkatle incelerken. "Cesari'nin Kingsbury'deki bütün pastanelerden daha iyi olduğunu duymuştum. Ne aptalım ki, bir kez olsun oraya gitmedim. Peki ya şu masada gördüğüm şey börek mi?" Gidip yakından baktı. "Çiğ soğana yatırılmış börek. Kafatası kendini kullanılmış hissediyor galiba." Kafatasını alıp göz boşluğundan bir soğan halkası çıkardı. "Anlaşılan Sophie yine işbaşındaymış. Onu durduramadın mı dostum?"

Kafatası hafifçe ağzını açtı. Howl irkilerek hemen onu masanın üstüne geri bıraktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Michael. Howl'un verdiği işaretleri okumayı biliyor gibiydi.

"Evet, var," dedi Howl. "Birinin beni Kral'a kötülemesi gerekiyor."

"Arabalarla ilgili büyüde ters giden bir şeyler mi oldu?" dedi Michael.

"Hayır. Kusursuz işliyor. Zaten sorun da bu." Howl bunları söylerken bir soğan halkasını huzursuzca parmağında çeviriyordu. "Kral şimdi başka bir şey yapmam için beni sıkboğaz ediyor. Calcifer, eğer çok dikkatli olmazsak beni Saray Büyücüsü yapacak." Calcifer cevap vermedi. Howl tekrar ocağın başına gittiğinde onun uyuduğunu gördü. "Şunu uyandırsana Michael," dedi. "Bir şey danışmam gerek."

Michael Calcifer'in üstüne iki odun atıp seslendi. Ama sadece incecik bir duman çıktı.

"Calcifer!" diye bağırdı Howl. Bu da bir işe yaramadı. Howl hayret dolu bir ifadeyle Michael'a bakarak ocak demirini aldı. Sophie onun daha önce bunu yaptığını hiç görmemişti. "Affedersin Calcifer," dedi yanmamış odunların altını demirle dürterken. "Uyan artık!"

Odunların altından yoğun, kara bir duman çıktı, sonra kesildi. "Gidin," diye homurdandı Calcifer. "Çok yorgunum."

Bunun üzerine Howl iyice paniğe kapıldı. "Nesi var? Daha önce onu hiç bu halde görmemiştim!"

"Herhalde korkuluk yüzünden," dedi Sophie.

Howl topuklarının üstünde hızla dönüp cam gibi gözleriyle Sophie'ye baktı. "Bu sefer ne yaptın?" O gözlerini dikmiş bakarken Sophie açıklamaya çalıştı. "Korkuluk, ha?" dedi Howl. "Calcifer sırf bir korkuluk yüzünden mi şatoyu hızlandırmayı kabul etti? Sevgili Sophie, lütfen bir ateş cinine nasıl boyun eğdirdiğini bana açıklar mısın? Gerçekten bilmeyi çok istiyorum."

"Onu zorlamadım," dedi Sophie. "Ben çok korkunca üzüldü."

"Korkmuş ve Calcifer de üzülmüş," diye tekrarladı

Howl. "Sevgili Sophie, Calcifer asla kimse için üzülmez. Umarım akşam yemeğinde çiğ soğan ve soğuk börek yemenin sakıncası yoktur, çünkü Calcifer'i neredeyse söndürmüşsün."

"Pasta var," dedi Michael ortamı sakinleştirmek için.

Yemekler Howl'un öfkesini yatıştırmış gibiydi. Yine de, yemek yerken ocaktaki yanmayan odunlara sürekli endişeli bakışlar fırlatıyordu. Börek soğuk da güzeldi ve Sophie sirkeye bastırınca soğanlar da çok lezzetli olmuştu. Hele pasta muhteşemdi. Michael yemekte Howl'a Kral'ın ne istediğini sorma riskine girdi.

"Henüz belli bir şey istemiyor," dedi Howl tasayla. "Ama kardeşi konusunda tekinsiz bir edayla ağzımı aradı. Anlaşılan Prens Justin çekip gitmeden önce iyi bir kavgaya tutuşmuşlar ve bazı söylentiler çıkmış. Kral'ın kardeşini bulmaya gönüllü olmamı istediği açık. Ben de aptal gibi, Büyücü Suliman'ın ölmediğini düşündüğümü söyledim ona, işte o zaman işler daha da kötüleşti."

"Niçin Prens'i aramaktan kaçınıyorsun ki?" diye sordu Sophie. "Onu bulamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Zorba olduğun kadar kabasın da, değil mi?" dedi Howl. Calcifer konusunda onu hâlâ affetmemişti. "İlla bilmek istiyorsan, bu işten sıyrılmak istiyorum, çünkü onu bulabileceğimden eminim. Justin ile Suliman'ın arasından su sızmıyordu ve Justin Kral'a Suliman'ı aramak istediğini söyleyince de kavga kopmuş. Zaten daha baştan beri Kral'ın Suliman'ı Çöl'e göndermesini yanlış buluyormuş. Çöl'de epeyce kötü şöhretli bir hanımın yaşadığını sen bile biliyorsundur herhalde. Geçen sene beni canlı canlı kızartacağına yemin etti. Ayrıca beni lanetledi ve ancak ona sahte isim verecek kadar akıllı olduğum

için bugüne kadar lanetten kaçabildim."

Sophie'nin ağzı açık kalmıştı. "Yani sen Çöl Cadısı'nı terk mi ettin?"

Howl kendisine bir dilim daha pasta keserken hüzünlü ve gururlu görünüyordu. "Ben olsam öyle demezdim. Bir süre için ondan hoşlandığımı kabul ediyorum. Bazı açılardan çok kederli bir hanım, hiç sevgi görmemiş. Ingary'deki her erkeğin ondan ödü kopuyor. Eminim sen de bu duyguyu biliyorsundur Sophie'ciğim."

Sophie tam ağzını açıp gözünü yumacaktı ki, Michael hemen araya girdi: "Sence şatoyu taşımalı mıyız? Sonuçta onu yapma nedenin buydu, öyle değil mi?"

"Bu da Calcifer'e bağlı." Howl tekrar dönüp odunların arasındaki cılız dumana baktı. "Hem Kral hem de Cadı peşime düştüğünde, şatoyu bin kilometre ötede hoş ve sarp bir kayanın üstüne yerleştirmeyi düşünebilirim."

Michael ağzını açtığına pişman olmuşa benziyordu. Onun için bin kilometrenin Martha'dan uzaklaşmak anlamına geleceğini biliyordu Sophie. "Peki taşınman gerekirse o zaman senin şu Lettie Hatter'a ne olacak?" dedi Howl'a.

"O zamana kadar bu mesele hallolur herhalde," dedi Howl dalgın dalgın. "Fakat Kral'ı sırtımdan atmanın bir yolunu bulmam gerek... Buldum!" Krema ve pasta bulaşmış çatalını kaldırdı ve Sophie'ye doğru uzattı. "Sen beni Kral'a kötüleyebilirsin. Benim yaşlı annem olduğunu söyleyip mavi gözlü çocuğunu rahat bırakmasını isteyebilirsin." Şüphesiz Çöl Cadısı'nı ve muhtemelen Lettie'yi büyüleyen gülümsemesiyle Sophie'ye bakıyordu. Çatal boyunca uzanan ve kremanın üstünden Sophie'nin gözlerine saplanan bu gülümseme göz kamaştırıcıydı. "Cal-

cifer'e zorla bir şey yaptırabildiğine göre, Kral sana hiç sorun çıkarmayacaktır."

Sophie gözlerini bu göz kamaştırıcı gülümsemeye dikti ve hiçbir şey söylemedi. Artık bu kadarı yeter, diye düşündü. Gidecekti. Calcifer'in sözleşmesini bozamaması çok kötüydü. Ama Howl'un yaptıkları canına tak etmişti artık. Önce yeşil sümük, sonra Calcifer'in kendi iradesiyle yaptığı bir şey için Sophie'ye kızması, şimdi de bu! Yarın usulca kaçıp Yukarı Kıvrım'a gidecek ve Lettie'ye her şeyi anlatacaktı.

8

Sophie Şatodan Aynı Anda Birkaç Yöne Gidiyor

Ertesi sabah Calcifer neşeyle, gürül gürül yanmaya başlayınca Sophie rahatladı. Yaptıkları canına tak etmiş olmasa, Howl'un Calcifer'i görünce duyduğu memnuniyet yüreğini sızlatacaktı. Manşetlerinin küle bulanmasına aldırmadan ocağın başına diz çökerek, "Sophie'nin senin işini bitirdiğini sandım, seni eski gaz torbası," dedi Howl.

"Sadece yorulmuştum," dedi Calcifer. "Bir şey şatoyu çekiyordu sanki. Üstelik hiç bu kadar hızlı yürütmemiştim."

"Bir daha sana bunu yapmasına izin verme," dedi Howl. Gri-kırmızı takımının kollarındaki külü zarifçe silkeleyerek ayağa kalktı. "Şu büyüyü bugün bitir Michael. Kral birini gönderirse, özel ve acil bir iş için yarına kadar dışarıdayım. Lettie'yi görmeye gideceğim, ama bunu ona söylemene gerek yok." Gitarını alıp kapıya yöneldi, tokmağı çevirdi ve yeşili alta getirdi, sonra da engin, bulutlu tepelere doğru kapıyı açtı.

Korkuluk yine oradaydı. Howl kapıyı açınca yan taraftan içeri daldı ve turp suratıyla onu göğsünden itti. Gitardan feci bir tangırtı çıktı. Sophie cılız bir çığlık atarak koltuğa korkuyla sıkı sıkı tutundu. Korkuluğun kollarından biri daire çizerek kapıyı yakalamaya çalıştı. Howl'un bacakları titriyordu, anlaşılan epeyce sert bir darbe ye-

mişti. Bu şeyin şatodan içeri girmeye kararlı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Calcifer'in mavi yüzü ızgaradan dışarı uzandı. Michael olduğu yere mıhlanmış gibi kıpırtısız duruyordu. "Gerçekten de bir korkuluk var!" dedi ikisi birden.

"Öyle mi? Yok canım!" dedi Howl nefes nefese. Bir ayağını kapının pervazına dayayarak onu itti. Korkuluk hantalca geriye doğru uçup birkaç metre ileride otların üstüne düşünce hafif bir hışırtı oldu. Hemen ayağa fırlayıp zıplaya zıplaya tekrar şatoya yaklaştı. Howl aceleyle gitarını kapıya dayayıp aşağı atlayarak önüne geçti. "Hayır, içeri girmiyorsun dostum," dedi elini kaldırarak. "Nereden geldiysen oraya geri git." Elini indirmeden ağır ağır ilerlemeye başladı. Korkuluk ürkmüş gibi yavaş yavaş geriye doğru hopluyordu. Howl durunca korkuluk da durdu. Ayağını otların arasına sağlamca yerleştirmiş, bir açık ararmış gibi paçavraya sarılı kollarını oraya buraya savuruyordu. Rüzgarda dalgalanan paçavralar Howl'un manşetlerinin çılgın bir taklidi gibi duruyordu.

"Demek gitmeyeceksin?" dedi Howl. Turptan surat yavaşça iki yana sallandı. Hayır. "Korkarım gitmek zorunda kalacaksın," dedi Howl. "Sophie'yi korkuttun ve korktuğu zaman ne yapacağı hiç belli olmuyor. Aslında biraz düşününce, beni de korkuttun." Howl kollarını ağır bir yük kaldırıyormuşçasına yavaş yavaş başının üstüne kaldırdı. Gürlemelere karışan tek bir kelime söyledi. Korkuluk uçarak uzaklaştı. Rüzgarda çırpınan paçavraların içindeki kolları itiraz edercesine döne döne gidiyordu. Korkuluk gökyüzünde yükselen bir benek oluncaya kadar uçtu, bulutların arasında minik bir nokta oldu ve ardından tamamen gözden kayboldu.

Howl kollarını indirip kapıdan içeri girdi ve elinin tersiyle yüzünü sildi. "Sana söylediğim sözleri geri alıyorum Sophie," dedi nefes nefese. "Gerçekten korkutucu bir şeydi. Dün de akşama kadar şatoyu çekmiş olmalı. Bugüne dek gördüğüm en güçlü büyünün etkisi altındaydı. Neydi acaba... temizlikçilik yaptığın son kişinin kalıntıları olmasın?"

Sophie cılız bir kahkahayla karşılık verdi. Kalbi yine hızla çarpmaya başlamıştı.

Howl onun durumunun kötü olduğunu fark etti. Gitarının üstünden atlayıp içeri girdi, onu dirseğinden yakalayıp koltuğa oturttu. "Biraz rahatla!" O anda Howl ile Calcifer arasında bir şey oldu. Sophie bunu hissetti, çünkü Howl onu tutuyordu ve Calcifer hâlâ ızgaradan dışarı uzanmış durumdaydı. Yaptıkları her neyse, bir anda kalbinin atışı normale döndü. Howl dönüp Calcifer'e bakarak omuz silkti ve günün geri kalanında Sophie'yi rahat ettirmesi için Michael'a bir sürü talimat verdi. Sonra da gitarını alıp şatodan ayrıldı.

Sophie oturduğu yerde, olduğundan en az iki kat daha hastaymış gibi görünmeye çalıştı. Howl'un tamamen gözden kaybolmasını beklemek zorundaydı. Aksi gibi onun da Yukarı Kıvrım'a gideceği tutmuştu, ama Sophie çok daha yavaş yürüyeceği için, Howl geriye dönerken oraya ancak ulaşabilirdi. Asıl önemli mesele yolda ona rastlamamaktı. Önündeki büyüye başını kaşıyarak bakan Michael'ı kurnazca gözetliyordu. Michael raflardan deri kaplı kocaman kitaplar indirip, morali bozuk bir şekilde deli gibi notlar almaya başlayana kadar bekledi. Michael'ı yeterince işe gömülmüş görünce Sophie birkaç kez, "Burada daraldım," diye mırıldandı.

Michael farkına bile varmadı. Sophie, "Ay, çok fena daraldım," diyerek kalktı ve ayaklarını sürüyerek kapıya doğru yürüdü. "Temiz hava." Kapıyı açıp dışarı çıktı. O bunu yaparken Calcifer şatoyu yardımsever bir şekilde durdurmuştu. Sophie otların üzerine indi ve nerede olduğunu anlamak için etrafa bakındı. Yukarı Kıvrım'a giden tepelerin üzerindeki yol, şatonun hemen aşağısında kumlu bir çizgi gibi görünüyordu. Tabii ya. Calcifer Howl'un işini kolaylaştırmak için duracağı yere özen göstermişti. Sophie yola doğru ilerlemeye başladı. Biraz hüzünlenmişti. Michael ve Calcifer'i özleyecekti.

Tam yola inmişti ki, arkasından biri seslendi. Michael bayırdan aşağı koşarak ona doğru geliyordu ve yüksek, kara şato da dört bacasından birden kapkara, endişeli dumanlar saçarak onu takip ediyordu.

"Ne yapıyorsun böyle?" dedi Michael ona yetişince. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Sophie'nin korkuluk yüzünden aklını kaçırdığını zannetmişti.

"Gayet iyiyim," dedi Sophie hiddetle. "Sadece diğer kız kardeşimin torununu görmeye gidiyorum. Onun adı da Lettie Hatter. Anladın mı şimdi beni?"

"Nerede oturuyor?" diye sordu Michael. Sophie'nin bunu bilemeyeceğini sanıyor gibiydi.

"Yukarı Kıvrım'da," dedi Sophie.

"İyi ama orası on beş kilometre uzakta!" dedi Michael. "Howl'a seni rahat ettireceğime söz verdim. Gitmene izin veremem. Seni gözümün önünden ayırmayacağımı söyledim ona."

Sophie bunun ardındaki niyetin pek de iyi olmadığını düşündü. Howl artık onun faydalı olduğunu düşünüyordu, çünkü Kral'ı görmeye gitmesini istiyordu. Şatoyu

terk etmesini istemeyecekti elbette. "Pöh!" dedi.

"Üstelik," dedi yavaş yavaş durumu kavramaya başlayan Michael, "Howl da Yukarı Kıvrım'a gitmiş olmalı."

"Ona ne şüphe," dedi Sophie.

"O halde yeğeninin kızı olan Lettie için endişeleniyorsun," dedi Michael en sonunda meseleyi anlayarak. "Şimdi anladım! Ama gitmene izin veremem."

"Gidiyorum," dedi Sophie.

"Fakat Howl seni orada görürse öfkeden deliye döner," dedi Michael endişeyle. "Ben de ona söz verdiğim için ikimize de çok kızar. Dinlenmen gerek." Sonra, Sophie tam ona bir tane patlatmaya niyetlenmişken bağırdı: "Dur! Süpürge dolabında bir çift yedi fersahlık çizme var!"

Sophie'yi yaşlı sıska bileğinden tutup yukarıya, onları bekleyen şatoya doğru koştu. Sophie otlara takılmamak için hoplaya zıplaya onu takip etmek zorunda kaldı. "Ama," dedi nefes nefese, "yedi fersah otuz kilometre eder! Bir kerede kendimi Porthaven yolunun yarısında bulurum!"

"Hayır, bir adım on beş kilometre," dedi Michael. "Bizi tam olarak Yukarı Kıvrım'a götürür. Birer çizme giyip beraber gideriz. Böylece ben seni gözümün önünden ayırmamış olurum, sen de gereğinden fazla yorulmamış olursun. Üstelik oraya Howl'dan önce varırız ve gidip geldiğimizin farkına bile varmaz. Böylece tüm sorunlarımız gayet güzel bir şekilde çözülmüş olur!"

Michael bulduğu bu çözümden o kadar memnundu ki, Sophie ona karşı çıkacak cesareti bulamadı. Yapacak bir şey yoktu. İki Lettie görünüşlerini tekrar değiştirmeden önce Michael'ın onlar hakkındaki gerçekleri öğren-

mesinin iyi olacağını düşündü. Böylesi daha doğru olacaktı. Ama Michael süpürge dolabındaki çizmeleri getirince Sophie bu işi başaracaklarından şüphe etmeye başladı. O ana kadar bunların kulpları kopmuş ve biraz ezilmiş, deri kovalar olduğunu sanıyordu.

Michael iki ağır, kova biçimli şeyi kapıya doğru taşırken, "Ayağını bunların içine koyman gerekiyor, ayakkabınla birlikte," diye açıkladı. "Howl'un Kral'ın ordusu için yaptığı çizmelerin ilk örnekleri bunlar. Diğerlerini daha hafif ve çizmeye benzer şekilde yapmayı becerdik." Sophie'yle birlikte kapının eşiğine oturdular ve ayaklarına birer çizme geçirdiler. "Çizmeyle yere basmadan önce yönünü Yukarı Kıvrım'a çevir," diye uyardı Michael. Normal ayakkabılarını giydikleri ayakları üzerinde doğruldular ve dikkatle Yukarı Kıvrım'a doğru döndüler. "Şimdi bas," dedi Michael.

Vın! Manzara bir anda çevrelerinde öyle hızlı ilerlemeye başladı ki, etraftaki her şey bulanıklaştı; toprak gri-yeşil bir bulanıklık, gökyüzü ise mavi-gri bir bulanıklık gibi görünüyordu. O kadar hızlanmışlardı ki, Sophie'nin saçları çekiliyor, yüzündeki her kırışıklık geriye doğru gidiyordu, yanakları adeta kulaklarının ardında kalmıştı.

Yolculuk başladığı gibi bitiverdi. Her şey sakin ve hava güneşliydi. Yukarı Kıvrım köyünün kırlarında, dizlerine kadar düğünçiçekleri içindeydiler. Yakındaki bir inek onlara baktı. İneğin ilerisindeki ağaçların altında saman damlı kulübeler görülüyordu. Kovaya benzer çizme o kadar ağırdı ki, Sophie sendeledi.

"O ayağını sakın yere basma!" diye bağırdı Michael. Ama çok geç kalmıştı.

Yeni bir vınlama, bulanıklık ve şiddetli rüzgar. Dur-

duğunda Sophie kendisini Kıvrımlı Vadi'nin aşağısında, neredeyse Bataklık Kıvrımı'nda buldu. "Hay Allah'ın cezası!" dedi ve dikkatle ters yöne dönüp tekrar denedi.

Vın! Bulanıklık. Tekrar Yukarı Kıvrım yeşilliklerindeydi ve çizmenin ağırlığıyla öne doğru sendeliyordu. Michael'ın onu yakalamak için atıldığını görür gibi oldu...

Vın! Bulanıklık. "Hay lanet!" diye bağırdı Sophie. Yine tepelerdeydi. Şatonun çarpık, kara şekli ileride sakince ilerliyordu. Calcifer bacalardan birinden kara duman halkaları çıkararak eğleniyordu. Sophie bunları gördükten sonra otlara takıldı ve yine öne doğru sendeledi.

Vın! Vın! Bu kez Sophie art arda çabucak Pazar Kasabası'nın Pazar Meydanı'nı ve büyük bir malikanenin ön bahçesini ziyaret etti. "Hay senin!" dedi. "Allah'ın cezası!" Her vınlamada birer lanet okudu. Sonra hızını alamadı ve bir vınlama daha. Vadinin sonuna kadar ulaşmış, bu kez kendini bir tarlada bulmuştu. Kocaman, kızıl bir boğa halkalı burnunu otlardan kaldırdı ve endişeyle boynuzlarını indirdi.

"Gidiyorum sevgili hayvan!" diye bağıran Sophie bütün gayretiyle ters yöne döndü.

Vın! Tekrar malikane. Vın! Pazar Meydanı. Vın! İşte yine şato. Bu kez kendini toplamaya başlamıştı galiba. Vın! Yukarı Kıvrım'a gelmişti... ama nasıl duracaktı? Vın!

"Aaa, yeter artık!" diye bağırdı Sophie. Yine Bataklık Kıvrımı'nın yakınına gelmişti.

Bu kez büyük bir dikkatle ters yöne döndü ve ihtiyatla adım attı. Vın! Neyse ki bu sefer çizme bir inek pisliğine bastığından Sophie geriye düştü ve daha parmağını kıpırdatamadan Michael yetişip çizmeyi ayağından çıkardı. "Çok sağol!" dedi Sophie nefes nefese. "Durmanın imkân-

sız olduğunu düşünmeye başlamıştım!"

Bayan Fairfax'ın evine doğru yürürlerken Sophie'nin kalbi hızla çarpmaya devam etti, ama bu sadece bir şeyleri çok hızlı yaptığınızda olan bir kalp çarpıntısıydı. Howl ile Calcifer her ne yaptıysa Sophie minnettar olmuştu.

Çizmeleri Bayan Fairfax'ın çalı çitinin altına saklarken, "Güzel yermiş," dedi Michael.

Sophie de aynı fikirdeydi. Burası köyün en büyük eviydi. Çatısı samandandı, kara direkler arasında beyaz duvarlar vardı. Sophie'nin çocukken geldiği zamanlardan hatırladığı kadarıyla, çiçeklerle ve vızıldayan arılarla dolu bir bahçeden geçilerek verandaya çıkılıyordu. Verandanın üstünde bir hanımeli ile beyaz sarmaşık gülü arıları en çok kim besleyecek diye yarışıyorlardı. Yukarı Kıvrım'da mükemmel, sıcak bir yaz sabahıydı.

Kapıya Bayan Fairfax çıktı. Tombul ve huzur dolu bir kadındı. Tereyağı rengi saçlarını örüp kafasına tokalamış bu kadına bakmak bile insanı hayatla barışık hale getiriyordu. Sophie birazcık da olsa Lettie'yi kıskandı. Bayan Fairfax önce Sophie'ye sonra Michael'a baktı.

Sophie'yi geçen sene on yedi yaşındaki genç bir kız olarak görmüştü ve şimdi doksan yaşında bir kadınken onu tanımasına imkân yoktu. "İkinize de günaydın," dedi kibarca.

Sophie içini çekti. "Bu Lettie Hatter'ın büyük teyzesi," dedi Michael. "Lettie'yi görmesi için getirdim."

"Hah, ben de yüzü neden tanıdık geliyor diyordum!" dedi Bayan Fairfax hayretle. "Kesinlikle bir benzerlik var. İçeri gelin. Lettie şu anda biraz meşgul, ama beklerken biraz sütlü börek ve bal yiyebilirsiniz."

Kapıyı ardına kadar açtı. Aniden uzun tüylü, kocaman bir çoban köpeği Bayan Fairfax'ın eteğinin altından fırlayıp Sophie ile Michael'ın arasından geçti ve en yakın tarhtaki çiçekleri paraladıktan sonra kaçtı.

Hemen köpeğin peşine takılan Bayan Fairfax, "Ay, durdurun onu!" dedi telaşla. "Şu anda dışarı çıkmasını istemiyorum!"

Huzursuzca inleyerek sağa sola koşturan köpeği kovalayan Bayan Fairfax ve Sophie tarhların üzerinden atlıyor, birbirlerine çarpıyorlardı. Michael da, "Dur! Yoksa daha beter hasta olacaksın!" diye bağırarak Sophie'nin peşinden koşuyordu. Bu kovalamaca bir dakika kadar sürdü. Sonra köpek evin öbür tarafına doğru koşmaya başladı. Michael artık Sophie'yi durdurmanın tek yolunun köpeği durdurmak olduğunu anlamıştı. Tarhların üzerinden atlayarak köpeğin peşinden evin öbür tarafına doğru atıldı. Köpek tam arkadaki meyve bahçesine ulaşmak üzereyken uzun tüylerini iki eliyle birden yakaladı.

Sophie oraya vardığında, Michael'ın köpeği geriye doğru çekerken kendisine tuhaf kaş göz işaretleri yaptığını görünce onun hasta olduğunu sandı. Ama Michael başını sık sık meyve bahçesine doğru salladığından kendisine bir şey söylemeye çalıştığını anladı. Koca bir arı sürüsü görme beklentisiyle başını köşeden çıkardı.

Howl bahçede Lettie'yle birlikteydi. Gövdeleri yosun kaplı, çiçek açmış elma ağaçlarının arasındaydılar, az ileride de bir dizi arı kovanı görünüyordu. Lettie beyaz bir bahçe sırasına oturmuş, Howl da onun ayaklarının dibinde, çimlerin üzerine diz çökmüştü. Lettie elini tutmuştu, gayet soylu ve tutkulu görünüyordu. Lettie ona sevgiyle gülümsüyordu. Ama en kötüsü de Lettie'nin hiç de Mart-

ha'ya benzemiyor olmasıydı. Olağanüstü güzelliğiyle Lettie'nin ta kendisiydi orada oturan. Tepelerindeki elma çiçekleriyle aynı tonlarda olan pembe-beyaz bir elbise giymişti. Kıvır kıvır, parlak siyah saçları omzundan aşağı dökülüyordu ve Howl'a duyduğu bağlılık gözlerindeki ışıltıdan anlaşılıyordu.

Sophie başını geri çekti ve inleyen çoban köpeğini tutan Michael'a dehşetle baktı. "Herhalde yanında bir hız büyüsü vardı," diye fısıldadı aynı ölçüde dehşete kapılmış olan Michael.

Nefes nefese kalmış olan ve tereyağı rengi saçının çözülmüş bir örgüsünü başına tokalamaya çalışan Bayan Fairfax onlara yetişti. Sesini alçaltarak, "Kötü köpek!" dedi hiddetle. "Bir daha böyle kaçarsan sana büyü yaparım!" Köpek gözlerini kırpıştırarak sindi. Bayan Fairfax parmağını köpeğe doğru sert sert salladı. "Eve gir bakalım! İçeride kal!" Köpek kendini Michael'ın ellerinden kurtardı ve evin ön tarafına doğru sine sine ilerledi. Hep beraber köpeğin peşinden ilerlerlerken Bayan Fairfax, "Çok teşekkürler," dedi Michael'a. "Lettie'nin ziyaretçisini ısırmaya çalışmaktan hiç vazgeçmiyor." Ön tarafa geldiklerinde, köpeğin evin öbür tarafından dönüp tekrar meyve bahçesine dalmaya niyetlendiğini fark edince, "*İçeri dedim*!" diye sertçe emretti. Köpek dönüp ona acıklı acıklı baktıktan sonra verandaya çıkıp gönülsüzce içeri girdi.

"Köpek haksız olmayabilir," dedi Sophie. "Bayan Fairfax, Lettie'nin şu ziyaretçisinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bayan Fairfax kıkırdadı. "Büyücü Pendragon, Howl, ya da artık kendine ne ad veriyorsa o," dedi. "Ama Let-

tie ve ben gerçeği bildiğimizi hissettirmiyoruz. İlk kez ortaya çıkıp da kendisini Sylvester Oak diye tanıtınca çok eğlendim, çünkü beni unutmuş olduğunu anlamıştım. Halbuki öğrencilik yıllarında saçı siyah olmasına rağmen ben onu hatırlıyordum." Bayan Fairfax artık kollarını kavuşturmuş, dimdik duruyordu. Sophie'nin daha önce pek çok kez şahit olduğu üzere, bütün gün konuşmaya hazırdı. "Eski hocamın emekli olmadan önceki son öğrencisiydi. Bay Fairfax hayattayken bazen gösterileri izlemek için kendisini Kingsbury'ye götürmemi isterdi. Eğer bütün dikkatimi verirsem iki kişiyi rahatça götürebiliyorum. Oraya gittiğimde muhakkak bizim Bayan Pentstemmon'a da uğrardım. Eski öğrencilerinin arayıp sormasından çok hoşlanır. Bir keresinde şu genç Howl'u bizimle tanıştırmıştı. Ah, onunla gurur duyuyordu. Büyücü Suliman'ı da eğitmişti ve Howl'un en az iki kat daha iyi olduğunu söylüyordu..."

"Howl'un ününden haberiniz yok mu?" diye sözünü kesti Michael.

Bayan Fairfax'a bir şey söylemek tıpkı ip atlama oyununda ipe girmek gibi bir şeydi. Doğru anı seçmeniz gerekiyordu, ama bir girdiniz mi de artık içeride kalıyordunuz. Bayan Fairfax hafifçe Michael'a doğru döndü.

"Büyük bir çoğunluğu dedikodudan ibaret, bana sorarsan," dedi. Michael bunun doğru olmadığını söylemek için ağzını açacak oldu, ama artık ipe girmişti ve ip çevrilmeye devam ediyordu. "Ayrıca Lettie'ye, 'İşte sana büyük bir fırsat tatlım,' dedim. Howl'un ona benim öğreteceğimden yirmi kat daha fazla şey öğretebileceğini biliyordum... çünkü... size söylememde sakınca yok, Lettie'nin zekâsı beni aşıyor ve günün birinde Çöl Cadısı'yla

aynı kulvarda yarışabilir, tabii *iyilerin saflarında.* Lettie iyi bir kız ve onu çok seviyorum. Bayan Pentstemmon hâlâ hocalık yapıyor olsaydı, Lettie'yi hemen ona gönderirdim. Ama söylediğim gibi, artık emekliye ayrıldı. Bu yüzden, 'Lettie, bak Büyücü Howl sana kur yapıyor ve sen de ona âşık olmaktan daha beterini yapıp hocan olmasını sağlayabilirsin. İkiniz büyük işler başarabilirsiniz,' dedim. Lettie'nin ilk başta bu fikre sıcak baktığını sanmıyorum, ama son zamanlarda yumuşamaya başladı ve bugün de işler gayet iyi gidiyor gibi."

Bayan Fairfax bunu söyledikten sonra durup, Michael'a sevecenlikle gülümsedi. Sophie bunu fırsat bilip hemen ipe girdi. "Ama birileri bana Lettie'nin başkasından hoşlandığını söyledi," dedi.

"Hoşlanmak değil, acımak," dedi Bayan Fairfax. Sesini alçalttı. "Bu işte korkunç bir sakatlık var," diye fısıldadı. "Üstelik bir kızdan o kadar çok şey istenemez. Bunu ona söyledim. Ben de onun için üzülüyorum..."

Sophie'nin ağzından hayret dolu bir, "Ha?" çıktı.

"... ama korkunç derecede güçlü bir büyü. Çok üzücü," diye ipi çevirmeye devam etti Bayan Fairfax. "Çöl Cadısı tarafından yapılan bir büyüyü bozmaya benim yeteneklerimin yetmeyeceğini söylemek zorunda kaldım ona. Howl bozabilir belki, ama ondan bunu isteyemez, öyle değil mi?"

Howl bir anda ortaya çıkıp onları görebilir diye endişeyle evin köşesine bakan Michael, çevrilen ipin üstüne atlayıp, "Artık gitsek iyi olacak," diyerek onu durdurmayı başardı.

"Kalıp biraz bal yemek istemediğinizden emin misiniz?" dedi Bayan Fairfax. "Hemen hemen bütün büyüle-

rimde bal kullanırım." İpi yine çevirmeye başladı ve bu kez balın sihirli özelliklerini sıralamaya koyuldu. Michael ve Sophie kapıya doğru yürürken Bayan Fairfax peşlerinden geliyor, hem konuşuyor hem de köpeğin bozduğu bitkileri kederle düzeltiyordu. Bu arada Sophie Bayan Fairfax'ın nasıl olup da Lettie'nin Lettie olduğunu anladığını Michael'ı üzmeden sormanın bir yolunu arıyordu. Bayan Fairfax koca bir acıbaklayı düzeltmek için bir anlığına sustu.

Sophie fırsatı kaçırmadı. "Bayan Fairfax, sizin yanınıza gelmesi gereken yeğenim Martha değil miydi?"

Bayan Fairfax acıbaklanın arkasından çıkarken gülümsedi ve başını iki yana sallayarak, "Yaramaz kızlar!" dedi. "Sanki ben ballı büyülerimi tanımayacağım! Olan biteni anlayınca ona, 'Kimseyi zorla yanımda tutacak değilim ve öğrenmek isteyen birine hocalık yapmayı her zaman tercih ederim. Fakat burada hileye izin veremem. Ya olduğun gibi kalacaksın ya da hiç kalmayacaksın,' dedim. Gördüğünüz gibi her şey gayet güzel gidiyor. Gerçekten kalıp onunla konuşmak istemediğinizden emin misiniz?"

"Sanırım gitsek daha iyi olacak," dedi Sophie.

Meyve bahçesine doğru tedirgin bir bakış fırlatan Michael, "Geri dönmemiz gerek," diye ekledi. Yedi fersahlık çizmeleri çitin altından çıkardı ve bir tanesini Sophie için kapının dışına koydu. "Bu sefer seni tutacağım," dedi.

Sophie ayağını çizmenin içine sokarken Bayan Fairfax kapının üstünden eğildi. "Yedi fersahlıklar," dedi. "İnanır mısınız, yıllardır bunlardan görmemiştim. Sizin yaşınızda biri için çok faydalı Bayan... şey... aslında bugünlerde

ben de bir çift edinsem iyi olur. Demek Lettie büyücü yanını sizden almış, öyle mi? Aslında illa ki insana ailesinden geçmesi gerekmiyor, ama çoğunlukla..."

Michael Sophie'nin kolundan tutup çekti. İki çizme birden yere bastı ve Bayan Fairfax'ın sözlerinin geri kalanı bir vınlama ile rüzgarda kaybolup gitti. Bir an sonra Michael şatoya çarpmamak için çekilmek zorunda kaldı. Kapı açıktı. Calcifer içeriden kükrüyordu: "Porthaven kapısı! Gittiğinizden beri birisi kapıya vurup duruyor."

9

Michael Bir Büyüde Sorun Yaşıyor

Kapıya vuran, rüzgar büyüsü için gelmiş olan kaptandı ve bekletildiği için çok sinirliydi. "Şayet gelgiti kaçırırsam evlat," dedi Michael'a, "seni Sihirbaz'a şikayet edeceğim. Tembel oğlanları hiç sevmem."

Sophie'ye göre Michael ona fazlasıyla kibar davranmıştı, ama kendini müdahale edemeyecek kadar üzgün hissediyordu. Kaptan gidince Michael masanın başına geçip kaşlarını çatarak tekrar büyüsüyle uğraşmaya başladı ve Sophie de sessizce çoraplarını dikmeye koyuldu. Sadece bir çift çorabı vardı ve nasırlı ayakları çoraplarda büyük delikler açmıştı. Gri elbisesi de artık yıpranmış ve kirlenmişti. Howl'un mahvolmuş mavi-beyaz elbisesinin temiz yerlerini keserek kendine yeni bir etek dikmeye cüret etmek geçti aklından. Ama o kadar cesareti yoktu.

Michael notlarının on birinci sayfasından başını kaldırıp, "Sophie, senin kaç yeğenin var?" diye sordu.

Sophie onun sorular sormaya başlamasından korkuyordu. "Benim yaşıma gelince yavrum," dedi, "artık saymayı bırakıyorsun. Hepsi birbirine benziyor. Şu iki Lettie de ikiz diye kalmış aklımda."

Michael, "Ah, hiç de değil," diyerek onu şaşırttı. "Yukarı Kıvrım'daki yeğenin kesinlikle benim Lettie'm kadar güzel değil." On birinci sayfayı yırtıp on ikinciye geçti.

"Howl'un benim Lettie'mi görmediğine seviniyorum," dedi. On üçüncü sayfaya geçti ve sonra onu da yırttı. "Bayan Fairfax Howl'un kim olduğunu bildiğini söyleyince içimden gülmek geldi, sana da aynı şey olmadı mı?"

"Hayır," dedi Sophie. Gerçeği bilmek Lettie'nin hislerini değiştirmemişe benziyordu. Elma çiçeklerinin altındaki Lettie'nin aydınlık, sevgi dolu yüzünü düşündü. "Howl'un bu sefer gerçekten âşık olması ihtimali var mıdır acaba?" diye sordu umutsuzca.

Calcifer bacaya doğru yeşil kıvılcımlar fışkırttı.

"Bunu düşünmeye başlayacağından korkuyordum," dedi Michael. "Ama sadece kendini kandırmış olursun, tıpkı Bayan Fairfax gibi."

"Nereden biliyorsun?" dedi Sophie.

Calcifer ile Michael birbirlerine baktılar. "Bu sabah banyoda en az bir saat harcamayı unuttu mu?" diye sordu Michael.

"Banyoda iki saat kaldı," dedi Calcifer. "Yüzüne büyüler yapıp durdu. Kendini beğenmiş budala!"

"İşte, gördün mü," dedi Michael. "Howl bunu yapmayı unuttuğu gün onun gerçekten âşık olduğuna inanırım."

Howl'un meyve bahçesinde nasıl tek dizi üzerine çöktüğünü ve olabildiğince yakışıklı görünmeye çalıştığını hatırlayan Sophie, haklı olduklarını biliyordu. Banyoya gidip Howl'un bütün güzellik büyülerini tuvalete dökmek geçti içinden. Ama buna kesinlikle cesaret edemezdi. Onun yerine, sendeleyerek kalktı ve mavi-beyaz takım elbiseyi alıp, yamalardan bir etek yapmak üzere, günün geri kalanında minik mavi üçgenler kesmekle uğraştı.

Michael on yedi sayfa notu Calcifer'e atmak üzere geldiğinde elini içtenlikle Sophie'nin omzuna koydu. "Her işin bir sonu vardır," dedi.

Michael'ın yapmakta olduğu büyü konusunda sorun yaşadığı ortadaydı. Notları bir yana bırakıp bacadan biraz is topladı. Calcifer yana çekilmiş merakla onu izliyordu. Michael kirişlere asılı torbaların birinden çürümüş bir kök alıp isin içine koydu. Sonra uzun uzun düşündü ve nihayet kapı tokmağını maviye getirip yirmi dakika kadar Porthaven'da kaldı. Kocaman, sarmal bir deniz kabuğuyla döndü ve onu da kök ile isin üstüne koydu. Sonra bir sürü sayfayı koparıp yırttı ve kâğıt parçalarını da ekledi. Hepsini kafatasının önüne yerleştirip üfleyince, is ve kâğıt parçaları masanın üstünde uçuşmaya başladı.

Calcifer, "Sence ne yapıyor?" diye sordu Sophie'ye.

Michael üflemeyi bırakıp kâğıtlar da dahil her şeyi bir havana doldurdu ve ezmeye başladı. Bu arada zaman zaman başını kaldırıp beklenti içinde kafatasına bakıyordu. Hiçbir şey olmayınca karışıma torba ve kavanozlardan farklı şeyler de ekledi.

Karışıma bir kez daha bir şeyler boca ederken, "Howl'u gözetlediğim için kendimi kötü hissediyorum," dedi. "Kızlara karşı vefasız olabilir, ama bana hep iyi davranır. Porthaven'da kapısının eşiğinde oturan zavallı bir yetimdim beni yanına aldığında."

Sophie yeni bir üçgen keserken, "Peki bu nasıl oldu?" diye sordu.

"Annem öldü ve babam bir fırtınada boğuldu," dedi Michael. "Başına böyle şeyler gelince insanı kimse istemiyor. Kirayı ödeyemediğim için evden çıkmak zorunda kaldım ve sokakta yaşamaya çalıştım. Ama insanlar beni

kapılarının önünden ve teknelerinden kovdukları için aklıma gelen son çare kimsenin yaklaşmaya cesaret edemediği bir yere gitmek oldu. Howl o sırada Sihirbaz Jenkin olarak çalışmaya başlamıştı. Ama herkes onun evinde şeytanlar olduğunu söylüyordu. Bu yüzden birkaç gece onun kapısının önünde uyudum. En sonunda Howl bir sabah ekmek almaya çıkmak için kapıyı açtığında içeri düşüverdim. Kendisi yiyecek bir şeyler almaya giderken içeride bekleyebileceğimi söyledi. İçeri girdiğim zaman karşıma Calcifer çıktı. Onunla konuşmaya başladım, çünkü daha önce hiç cin görmemiştim."

Calcifer'in ondan da sözleşmesini bozmasını isteyip istemediğini merak eden Sophie, "Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu.

"Bana dertlerinden bahsetti ve üzerime ağladı. Öyle değil mi?" dedi Calcifer. "Benim de dertlerim olabileceği aklına bile gelmedi."

"Senin bir derdin olduğunu sanmıyorum. Sadece çok söyleniyorsun," dedi Michael. "O sabah bana çok iyi davrandın ve galiba Howl bundan etkilendi. Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Bana kalabileceğimi söylemedi. Sadece beni kapı dışarı etmemekle yetindi. Bu yüzden elimden geldiğince faydalı olmaya çalıştım. Mesela eline geçer geçmez harcamasın diye parasını sakladım ve işler böyle devam etti."

Büyü tuhaf bir *vuff* sesi çıkardıktan sonra usulca patladı. Michael içini çekerek kafatasının üstündeki isi temizledi ve yeni malzemelerle tekrar denedi. Sophie yerdeki üçgen yamalardan bir etek yapmaya başlamıştı.

"İlk başlarda bir sürü budalaca hata yaptım," diye devam etti Michael. "Howl hatalarıma rağmen bana inanıl-

maz iyi davrandı. Artık pek hata yapmıyorum sanırım. Ayrıca para konusunda da faydam oluyor. Howl çok pahalı elbiseler alıyor. Yaptığı işten para kazanamıyormuş gibi görünen bir büyücüye kimsenin iş vermeyeceğini söylüyor."

"Asıl sebebi elbiseleri seviyor olması," dedi Calcifer. Sophie'ye turuncu gözleriyle manalı manalı baktı.

"Bu takım elbisenin giyilecek hali kalmamıştı," dedi Sophie.

"Keşke sadece elbise olsa," dedi Michael. "Geçen kış neredeyse hiç odunumuz kalmamışken Howl çıkıp şu kafatasını ve o aptal gitarı almıştı, hatırlıyor musun? Ona gerçekten çok kızmıştım. Güzel göründükleri için aldığını söylemişti."

"Odun sorununu nasıl hallettiniz?" diye sordu Sophie.

"Howl bir kısmını ona borcu olan birinden aldı," dedi Michael. "En azından öyle yaptığını söyledi ve ben de doğruyu söylemiş olmasını umuyordum. Deniz yosunu yiyorduk. Howl sana iyi geldiğini söylüyor Calcifer.."

"Çok lezzetli," diye mırıldandı Calcifer. "Kuru ve kıtır kıtır."

Ezilmiş şeylerle dolu havana dalgın dalgın bakarak, "Bundan nefret ediyorum," dedi Michael. "Bilemiyorum... yani yedi işlem değilse bile, yedi malzeme olması gerekiyor. Bir de yıldızı deneyelim." Havanı yere koyup çevresine tebeşirle beş köşeli bir yıldız çizdi.

Havandaki toz öyle bir patladı ki, Sophie'nin kestiği üçgenler ocağa doğru uçuştu. Michael lanet okuyarak, tebeşir izlerini aceleyle sildi.

"Sophie," dedi. "Bu büyüyü bir türlü beceremiyorum. Acaba bana yardım etmen mümkün olabilir mi, ne dersin?"

Tıpkı ev ödevini büyükannesine getiren bir çocuk gibi, diye düşündü Sophie. Üçgenlerini sabırla toplayıp tekrar dizdi. "Hadi bir bakalım," dedi çekingence. "Fakat büyüden hiç anlamadığımı biliyorsun."

Michael onun eline tuhaf, parlakça bir kâğıt tutuşturdu hevesle. Bir büyü tarifi için bile tuhaf görünüyordu. Kalın harflerle basılmıştı, ama hafifçe gri ve bulanıktı, ayrıca kenarlarında, uzaklaşan yağmur bulutlarına benzeyen gri lekeler vardı. "Fikrin ne olacak bakalım," dedi Michael.

Sophie okudu:

"Tut bir kayan yıldızı,
Adamotu kökünden olan bir çocuk getir,
Söyle tüm o geçen yıllar nerede kaldı,
Şeytanın toynağını kim yardı?
Öğret bana denizkızlarının şarkısını
dinlemeyi,
Kıskançlığın iğnesinden uzak durmayı,
Ve bul
Hangi rüzgarla
Belirir dürüst bir zihin.

Bunun neyle ilgili olduğuna karar verin
İkinci bir kıta da siz yazın."

Sophie'nin kafası karmakarışık olmuştu. Daha önce göz attığı hiçbir büyü tarifine benzemiyordu bu. Büyüyü ikinci kez okurken, Michael hevesle açıklamalar yaparak dikkatini dağıtıyordu. "Howl bana ileri büyülerin içinde bilmeceler olduğunu söylemişti, biliyor musun? İlk başta her mısranın aslında bir bilmece olduğunu düşündüm.

Kayan yıldız için kıvılcımlı is topladım, şarkı söyleyen denizkızları yerine bir kabuk kullandım. Çocuk ben olabilirim, diye düşündüm, bu yüzden adamotu kökünü indirdim; sonra da yıllıklara bakarak geçmiş yıllarda olanların listesini yaptım, ama bundan emin değildim... belki de hata buradadır. Sokulmayı önleyen şey karabuğday yaprağı olabilir mi acaba? Bunu daha önce düşünmemiştim... neyse, hiçbiri *işe yaramıyor!*"

"Hiç şaşırmadım," dedi Sophie. "Bunlar bana yapılması imkânsız şeyler gibi göründü."

Ama Michael bunu kabul etmedi. Eğer yapılması imkânsızsa hiç kimsenin bu büyüyü beceremeyeceğini hatırlattı haklı olarak. "Ayrıca," diye ekledi, "Howl'u gizlice gözetlediğim için o kadar utanıyorum ki, bu büyüyü doğru yaparak hatamı telafi etmek istiyorum."

"Pekala," dedi Sophie. "'Bunun neyle ilgili olduğuna karar verin' ile başlayalım. Karar vermek büyünün bir parçasıysa buradan yola çıkabiliriz."

Ama Michael bunu da kabul etmedi. "Hayır," dedi. "Sen onu yaparken kendini açığa vuran büyülerden biri bu. Son mısra o anlama geliyor."

Sophie mavi üçgenlerini tekrar bir araya topladı. "Hadi Calcifer'e soralım," diye bir öneride bulundu. "Calcifer, sence..."

Ama Michael bunu yapmasına da izin veremezdi. "Hayır, sus. Galiba Calcifer de büyünün bir parçası. 'Söyle' ve 'Öğret' diyor burada. İlk başta kafatasına öğretmekten bahsedildiğini sanmıştım, ama bir işe yaramadı, demek ki Calcifer'e öğretmem gerekiyor."

"Söylediğim her şeyi reddedeceksen büyünü kendi başına yapabilirsin!" dedi Sophie. "Üstelik Calcifer kendi

toynağını kimin yardığını biliyor olmalı!"

Calcifer bunun üzerine biraz canlandı. "Benim toynağım filan yok. Şeytan değil, cinim ben." Bunu söyledikten sonra odunlarının altına çekildi, orada tıngırtılar çıkarmaya başladı ve Sophie ile Michael büyü üzerine tartışırken, "Bir sürü saçmalık!" diye sürekli mırıldanıp durdu. Bu sırada bilmeceler Sophie'yi iyice sarmıştı. Mavi üçgenlerini kaldırdı, bir kalem kâğıt aldı ve Michael gibi bol bol not almaya başladı. Günün geri kalanında Michael'la birlikte gözlerini uzaklara dikerek tüy kalemleriyle bir şeyler yazdılar ve birbirlerine önerilerde bulundular.

Sophie'nin kâğıdında şunlar yazıyordu:

Sarımsak kıskançlığı önler mi? Kâğıttan bir yıldız kesip içine atsam mı? Acaba Howl'a sorsak olur mu? Herhalde Howl denizkızlarını Calcifer'den daha çok seviyordur. Howl'un dürüst bir zihni olduğunu sanma. Peki Calcifer'inki dürüst mü? Zaten şu geçen yıllar ne ki? Kuru köklerden birinin meyve vermesi gerektiği anlamına mı geliyor? Toprağa mı diksek? Karabuğdayın yanına mı diksek? Peki ya deniz kabuğu? Yarık toynak, attan başka bir şey olamaz. Atın toynağının altında sarımsak mı ezmeli? Rüzgar? Koku? Yedi fersahlık çizmelerin rüzgarı? Howl şeytan mı? Yedi fersahlık çizmelerin yarık toynakları mı? Çizmeli denizkızları mı?

Sophie bunları yazarken Michael da bir o kadar ümitsizce soruyordu: "Acaba 'rüzgar' bir tür makara mı? Asılmış dürüst bir adamı mı kastediyor? Gerçi o zaman *kara* büyü oluyor."

"Hadi yemek yiyelim," dedi Sophie.

Yine gözlerini uzaklara dikerek peynir ekmek yediler. En sonunda Sophie şöyle dedi: "Michael, Tanrı aşkına artık tahminde bulunmayı bırakalım da tam olarak ne yazıyorsa onu yapmaya çalışalım. Kayan yıldız tutmak için en iyi yer neresidir? Tepeler olur mu?"

"Porthaven Bataklıkları daha düzdür," dedi Michael. "Tutabilir miyiz ki? Kayan yıldızlar çok hızlıdır."

"Yedi fersahlık çizmelerle neden tutamayalım," diye hatırlattı Sophie.

Michael ferahlamış ve neşelenmiş bir halde ayağa fırladı. Çizmeleri almaya giderken, "Sanırım sorunu çözdün!" dedi. "Hadi gidip deneyelim."

Sophie bu sefer ihtiyatlı davranarak bastonunu ve şalını aldı, çünkü hava iyice kararmıştı. Michael kapı tokmağını çevirip maviyi alta getirirken iki tuhaf şey oldu. Masanın üstüde kafatasının dişleri birbirine çarpmaya başladı. Ardından Calcifer ani bir parlamayla bacaya doğru yükseldi. "Gitmenizi istemiyorum!" dedi.

"Kısa sürede döneceğiz," dedi Michael avutucu bir sesle.

Porthaven'daki sokağa çıktılar. Aydınlık, sakin bir geceydi. Ama daha sokağın sonuna yeni varmışlardı ki, Michael'ın aklına Sophie'nin sabah hasta olduğu geldi ve gece havasının sağlığına kötü geleceğinden endişe etmeye başladı. Sophie ona aptallık etmemesini söyledi. Bastonunu neşeyle yere vura vura ilerledi ve aydınlık pen-

cereleri geride bıraktılar. Artık her yer karanlık, nemli ve dondurucuydu. Bataklık tuz ve toprak kokuyordu. Işıltılı deniz ileride usulca hışırtılar çıkarıyordu. Sophie önlerinde kilometrelerce düzlük olduğunu göremese de hissediyordu. O karanlıkta gözüne mavimsi, alçak sis bulutları çarptı, bataklıktaki gölcükler solgun bir ışıltı yayıyor ve ufukta, gökyüzünün başladığı yerde sönük bir çizgi oluşturuyorlardı. Geriye kalan her yer, daha da enginleşmiş gibi görünen gökyüzüyle kaplıydı. Samanyolu bataklıktan yükselmiş bir sis şeridini andırıyordu ve içinde heyecanlı yıldızlar kırpışıp duruyordu.

Michael ve Sophie önlerinde giyilmeye hazır birer çizmeyle durmuş, yıldızlardan birinin hareket etmesini bekliyorlardı.

Bir saat kadar sonra Sophie, Michael kaygılanmasın diye soğuktan titrediğini belli etmemeye çalışıyordu.

Yarım saat daha geçtikten sonra Michael, "Mayıs ayı yılın en doğru zamanı değil. Ağustos ya da kasım daha iyi olur," dedi.

Yine yarım saat sonra endişeyle şöyle dedi: "Peki ya adamotu kökü konusunda ne yapacağız?"

Sophie, "O konuda kaygılanmaya başlamadan önce bu kısmı halledelim," dedi takırdamasından korktuğu için dişlerini sıkarken.

Biraz daha zaman geçince Michael, "Sen eve git Sophie," dedi. "Ne de olsa benim büyüm bu."

Sophie bunun çok iyi bir fikir olduğunu söylemek için ağzını açıyordu ki, yıldızlardan biri gökteki yerinden çıktı ve ardında beyaz bir iz bırakarak kaymaya başladı. "İşte bir yıldız!" diye çığlık attı Sophie.

Michael ayağını çizmenin içine sokar sokmaz gözden

kayboldu. Sophie de önce kendini bastonla sağlama alıp bir saniye sonra onu takip etti. Vın! Şlop. Epeyce uzağa, bataklığın ortasına ulaşmıştı; etrafta sis, boşluk ve donuk donuk parıldayan gölcüklerden başka bir şey yoktu. Sophie bastonunu hemen yere saplayarak olduğu yerde durmayı başardı. Michael'ın çizmesi onun çizmesinin hemen yanında kara bir leke gibi duruyordu. Michael ise şapırtılar çıkarak ileride bir yere doğru çılgınca koşmaktaydı.

Kayan yıldız da yaklaşıyordu. Karanlıkta hızla ilerleyen Michael'ın birkaç metre ötesinde alçalan beyaz alevli, minik bir şekilden ibaretti. Parlak şeklin hızı azalmıştı ve Michael onu yakalayabilecekmiş gibi görünüyordu.

Sophie ayakkabısını çizmenin içinden çıkardı. "Hadi bakalım baston!" dedi neşeyle. "Beni oraya götür!" Sonra çalı öbeklerinin üstünden atlayıp gölcükleri şapır şupur geçerek, gözlerini o minik beyaz ışıktan ayırmadan bütün hızıyla topallamaya koyuldu.

Sophie yetiştiğinde Michael iki kolunu birden açmış, usulca yıldıza yaklaşmaya çalışıyordu. Sophie onun yıldız ışığıyla aydınlandığını görebiliyordu. Yıldız neredeyse bir iki adım ötede, Michael'ın elleriyle aynı yükseklikte süzülüyordu. Arada bir dönüp huzursuzca ona bakıyordu. Ne tuhaf! diye düşündü Sophie. Işıktan yapılmıştı, beyaz bir halka halinde otları, sazlıkları ve Michael'ın etrafındaki kara gölcükleri aydınlatıyordu; kocaman, endişeli gözleriyle Michael'a bakıyordu ve minik, köşeli bir yüzü vardı.

Sophie gelince yıldız korktu. Aniden yana doğru kayıp ince, cızırtılı bir sesle feryat etti: "Ne var? Ne istiyorsunuz?"

Sophie, "Dur... çok korktu!" diye Michael'a seslenme-

ye çalıştı. Ama nefesi kesildiği için ses çıkaramadı.

"Seni yakalamak istiyorum sadece," dedi Michael. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Hayır! Hayır!" dedi yıldız ümitsizce çıtırtılar çıkararak. "Bu yanlış! Benim ölmem gerek!"

"Ama yakalamama izin verirsen seni kurtarabilirim," dedi Michael usulca.

"Hayır!" diye haykırdı yıldız. "Ölmeyi tercih ederim!" Michael'ın parmaklarından uzaklaştı. Michael hemen atıldı, ama yıldız fazlasıyla hızlıydı. En yakındaki bataklık gölcüğüne daldı ve karanlık sular bir anlığına bembeyaz kesildi. Ardından hafif bir cızırtı duyuldu. Sophie oraya vardığında Michael karanlık suyun altında minik bir lekenin sönmesini izliyordu.

"Çok üzücüydü," dedi Sophie.

Michael içini çekti. "Evet. Haline acıdım doğrusu. Hadi eve gidelim. Bu büyüden bıktım artık."

Çizmeleri bulmaları yaklaşık yirmi dakika sürdü. Aslında Sophie'ye göre onları bulmaları bile mucizeydi.

Porthaven'ın karanlık sokaklarından üzüntüyle geçerlerken, "Bu büyüyü yapmayı hiçbir zaman beceremeyeceğim," dedi Michael. "Howl'a sormam gerek. Vazgeçmekten nefret ederim, ama şu Lettie Hatter ona gönlünü kaptırdığına göre Howl'dan yardım istemenin sakıncası yok."

Sophie bunu duyunca hiç de neşelenmedi.

10

Calcifer Sophie'ye Bir İpucu Sözü Veriyor

Sophie ile Michael dışarıdayken Howl şatoya dönmüş olmalıydı. Sophie Calcifer'in üstünde kahvaltı pişirirken Howl banyodan çıktı; gayet bakımlı, ışıltılar saçarak ve hanımeli kokarak zarafetle koltuğa oturdu.

"Sevgili Sophie," dedi. "Hep meşgulsün. Dünkü öğüdüme rağmen yine çok çalıştın, değil mi? Niçin en iyi takım elbisemi yapboza çevirdin acaba? Benimkisi dostça bir merak sadece."

"Önceki gün onu mahvettin ya," dedi Sophie. "Ben de yeniliyordum sadece."

"O işi kendim halledebilirim," dedi Howl. "Sana gösterdim sanıyordum. Ayrıca bana ayak numaranı söylersen sana bir çift yedi fersahlık çizme de yapabilirim. Mesela kahverengi dana derisinden pratik bir şey. İnsanın bir adımda on beş kilometre gidip de her seferinde inek pisliğine basması hayret verici doğrusu."

"Boğa pisliği de olabilir," dedi Sophie. "Üstünde bataklık çamuru da bulmuş olmalısın. Benim yaşımdaki birinin çok fazla egzersize ihtiyacı oluyor."

"O halde tahmin ettiğimden de meşguldün," dedi Howl. "Çünkü dün bir anlığına gözlerimi Lettie'nin tatlı yüzünden ayırdığımda, evin köşesinden çıkan uzun bur-

nunu gördüğüme yemin edebilirdim."

"Bayan Fairfax aile dostumuzdur," dedi Sophie. "Senin orada olduğunu nereden bileyim?"

"Kuvvetli sezgilere sahipsin Sophie, bilmenin nedeni bu," dedi Howl. "Senden bir şey saklamak mümkün değil. Okyanusun ortasındaki bir buzdağında yaşayan bir kıza kur yapıyor olsaydım, er ya da geç –büyük ihtimalle çok geçmeden– başımı kaldırdığımda seni yukarıda bir süpürgeye binmiş dolanıyor görürdüm. Daha doğrusu seni görmesem hayal kırıklığına uğrardım."

"Peki bugün buzdağına gidiyor musun?" dedi Sophie sertçe. "Lettie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa artık orada bulunman için bir neden kalmamış!"

"Beni yanlış anlıyorsun Sophie," dedi Howl. Sesi kulağa çok incinmiş gibi geliyordu. Sophie ona şüpheyle, yan yan baktı. Howl'un kulağından sarkan kırmızı mücevherin ardındaki yüzü kederli ve soylu görünüyordu. "Lettie'den ayrılmam için uzun yıllar geçmesi gerek," dedi. "Aslını istersen bugün Kral'ı görmeye gideceğim yine. Tatmin oldun mu Bayan Burun?"

Sophie onun söylediği tek kelimeye bile inanmadı. Ama gerçekten de, Howl kahvaltının ardından o kafa karıştırıcı büyü konusunda kendisine danışmak isteyen Michael'ı başından savıp dışarı çıktığında, kapı tokmağı kırmızıya çevriliydi ve Kingsbury'ye gittiği ortadaydı. Yapacak bir şeyi olmayan Michael da dışarı çıktı. Cesari'ye uğramayı düşündüğünü söyledi.

Sophie yalnız başına kalmıştı. Howl'un Lettie hakkında söylediklerine hâlâ inanmıyordu, ama daha önce de onun hakkında yanılmıştı ve Howl'un davranışları konusunda Michael ve Calcifer ne dediyse sadece onu biliyor-

du. Mavi kumaştan minik üçgenleri topladı ve takımdan geriye kalan delik deşik beyaz kumaşa tek tek dikmeye başladı. Biri kapıyı vurunca aniden irkildi. Gelenin korkuluk olabileceğini düşünmüştü.

Calcifer mor mor sırıtarak, "Porthaven kapısı," dedi.

O halde sorun yoktu. Sophie maviyi alta getirerek kapıyı açtı. Dışarıda bir atlı araba vardı. Arabayı süren elli yaşlarındaki genç bir adam, atının sürekli nal düşürmesine karşı Bayan Cadı'nın bir şey yapıp yapamayacağını soruyordu.

"Bir bakayım," dedi Sophie. Aksayarak ocağa yaklaştı. "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı.

"İkinci rafta duran dördüncü kavanozdaki sarı toz," diye fısıldadı Calcifer. "O büyüler büyük ölçüde güçlerini inançtan alır. Verirken sakın tereddütlü görünme."

Sophie daha önce Michael'dan gördüğü gibi sarı tozu bir parça kâğıda döktü, güzelce katladı ve kapıya doğru topallaya topallaya gitti. "Al bakalım evladım," dedi. "Atının nalını yüz çividen daha sağlam tutturacaktır. Duydun mu beni at? Önümüzdeki yıl boyunca nalbanta ihtiyacın olmayacak. Bir peni ediyor, teşekkürler."

Çok yoğun bir gündü. Sophie dikişi bırakıp Calcifer'in yardımıyla, tıkanmış boruları açacak, keçileri yakalamayı sağlayacak ve iyi bira yapmaya yarayacak büyüler sattı. Onu tek sıkıntıya sokan, Kingsbury kapısını delicesine çalan bir müşteri oldu. Sophie kırmızıyı aşağı getirip kapıyı açtığında karşısında Michael yaşlarında, zengin görünen bir genç buldu. Yüzü kâğıt gibi olmuştu, ter içindeydi ve kapının önünde sürekli ellerini ovuşturuyordu.

"Madam Sihirbaz, lütfen acıyın bana!" dedi. "Yarın şafakta bir düello yapmam gerekiyor. Bana kazanmamı

sağlayacak bir şey verin. Ne kadar para isterseniz veririm!"

Sophie göz ucuyla Calcifer'e baktı. Calcifer kaş göz işaretleriyle hazırda böyle bir büyü olmadığını söyledi. "Bu kesinlikle doğru olmaz," dedi Sophie ciddiyetle. "Üstelik düello yapmak da yanlıştır."

"Öyleyse en azından eşit şansa sahip olmamı sağlayacak bir şey verin!" dedi genç ümitsizce.

Sophie ona şöyle bir baktı. Çocuk ufak tefekti ve çok büyük bir korku içinde olduğu barizdi. Elini neye atsa kaybeden insanlara has ümitsiz bir bakışı vardı. "Bakalım ne yapabilirim," dedi Sophie. Topallayarak rafların oraya gitti ve kavanozları gözden geçirdi. Üzerinde KIRMIZI BİBER yazan kavanoz ona uygun göründü. Sophie kare şeklinde bir kâğıda bolca biber döktü. Sonra kafatasının yanına geçti. "Bu konuda benden daha çok şey biliyor olmalısın," diye mırıldandı. Genç adam endişeyle başını kapıdan uzatmış, onu izliyordu. Sophie bir bıçak aldı ve biber yığınının üstünde gizemli görünmesini umduğu birkaç hareket yaptı. "Kavganın adil olmasını sağlayacaksın," diye mırıldandı. "Adil bir kavga. Anladın mı?" Kâğıdı katlayıp kapıya gitti. "Düello başlarken bunu havaya savur," dedi ufak tefek genç adama. "Diğer adamla eşit şansa sahip olmanı sağlayacaktır. Ondan sonra kazanmak ya da kaybetmek sana bağlı."

Ufak tefek genç adam o kadar minnettar oldu ki, Sophie'ye bir altın vermeye kalktı. Sophie altını reddedince iki peni verdi ve sevinçle ıslık çalarak uzaklaştı. Sophie parayı ocak taşının altına yerleştirirken, "Kendimi dolandırıcı gibi hissediyorum," dedi. "Ama gidip şu düelloyu görmek isterdim!"

"Ben de öyle!" diye cızırdadı Calcifer. "Gidip böyle şeyleri görebilmem için beni ne zaman serbest bırakacaksın?"

"Şu sözleşme hakkında bir ipucu bulunca," dedi Sophie.

"Bugün bir tane bulabilirsin," dedi Calcifer.

Michael akşama doğru coşkuyla içeri daldı. Howl'un ondan önce eve gelmediğinden emin olmak için endişeyle çevresine bakındı, sonra da masanın başına geçip gün boyu meşgulmüş gibi görünmek için neşeyle şarkı söyleyerek çalışmaya başladı.

Sophie beyaz kumaşın üzerine mavi bir üçgen dikerken, "Onca yolu kolayca yürüyebilmeni kıskanıyorum," dedi. "Bizim Ma... yani yeğenim nasılmış?"

Michael masanın başından memnuniyetle ayrılıp ocağın önündeki tabureye oturdu ve gün boyu yaptıklarını anlatmaya başladı. Sonra da Sophie'nin gününün nasıl geçtiğini sordu. Howl kucağı paketlerle dolu bir halde kapıyı omuzlayıp içeri girdiğinde Michael hiç de meşgul görünmüyordu. Düello büyüsüne gülmekten taburenin üstünde iki büklüm olmuştu.

Howl kapıyı sırtıyla kapadıktan sonra acıklı acıklı onlara baktı. "Şu halinize bakın!" dedi. "Sizin yüzünüzden batacağım. Bütün gün sizin için köle gibi çalıştım durdum. Oysa hiçbiriniz, hattâ Calcifer bile bana selam vermeye zahmet etmiyorsunuz!"

Michael suçlulukla ayağa fırladı ve Calcifer de, "Benim selam verdiğim hiç görülmemiştir," dedi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sophie.

"İşte bu daha iyi," dedi Howl. "Nihayet bazılarınız beni görmüş gibi yapıyor. Çok naziksin Sophie. Evet, bir

sorun var. Kral benden resmen kardeşini bulmamı istedi –Çöl Cadısı'nı yok etmemin de çok faydalı olacağını ima etti– oysa siz orada oturmuş kahkahalarla gülüyorsunuz!"

Howl'un her an yeşil sümük salgılamaya başlayabilecek bir ruh halinde olduğu açıkça ortadaydı. Sophie alelacele dikişi bir yana bıraktı. "Hemen şimdi sıcak, tereyağlı bir tost yapıyorum," dedi.

"Gerçek bir trajedi karşısında tek yapabileceğin bu mu?" diye sordu Howl. "Tost mu yapacaksın? Hayır, hiç kalkma. Senin için aldığım şeyleri buraya kadar zorlukla getirdim, en azından kibarca ilgi gösterebilirsin. İşte." Sophie'nin kucağına bir sürü paket bıraktıktan sonra bir paket de Michael'a verdi.

Sophie şaşkınlıkla paketleri açtı: birkaç çift ipek çorap; en iyisinden fırfırlı, dantelli ve saten işlemeli patiska jüponlar; kenarları lastikli, bir çift gri, süet çizme; dantelli bir şal ve son olarak da şaldakilerle bir örnek olan dantellerin süslediği gri, hareli ipekten bir elbise. Sophie hepsini tek tek gözden geçirirken ağzı açık kaldı. Sadece dantel bile hazine değerindeydi. Elbisenin ipeğini okşarken kendinden geçti.

Michael paketi açtığında çok güzel, yepyeni bir kadife takımla karşılaştı. "İpek kesedeki paranın hepsini harcadın herhalde!" dedi. Hiç minnettar görünmüyordu. "Benim buna ihtiyacım yok. Asıl senin yeni takım elbiseye ihtiyacın var."

Howl mavi-beyaz takımdan geriye kalanları çizmesinin ucuyla kaldırdı ve eline alıp hüzünle baktı. Sophie sıkı çalışmıştı, ama hâlâ kumaştan çok delik vardı. "Hep de başkalarını düşünürüm," dedi. "Ama seni ve Sophie'yi

paçavralar içinde beni Kral'a kötülemeye gönderemem. Kral yaşlı anneme iyi bakmadığımı düşünecektir. Evet, Sophie? Çizmeler ayağına oldu mu?"

İpek elbiseyi hayranlıkla okşamakta olan Sophie başını kaldırdı. "İyilik mi ediyorsun, yoksa korkaklık mı?" dedi. "Çok teşekkür ederim, ama kalsın."

Howl kollarını iki yana açarak, "Ne kadar nankörsün!" diye bağırdı şaşkınlıkla. "Galiba yine yeşil sümüğe ihtiyacımız var! Ondan sonra da şatomu bin kilometre uzağa taşımak ve sevgili Lettie'yi bir daha hiç görmemek zorunda kalacağım!"

Michael yalvaran gözlerle Sophie'ye bakıyordu. Sophie ters ters bakarak karşılık verdi. Her iki kız kardeşinin de mutluluğunun Kral'ı görmesine bağlı olduğunu gayet iyi anlamıştı. Üstelik bir de yeşil sümük meselesi vardı. "Henüz benden bir şey yapmamı istemedin," dedi. "Sadece yapacağımı söyledin."

Howl gülümsedi. "Sen de yapacaksın, öyle değil mi?"

"Tamam tamam. Ne zaman gitmemi istiyorsun?" dedi Sophie.

"Yarın öğlenden sonra," dedi Howl. "Michael da uşağın olarak gelebilir. Kral sizi bekliyor." Tabureye oturup Sophie'ye söylemesi gerekenleri ciddiyetle ve tane tane anlatmaya başladı. Hiç de yeşil sümük havasında gibi değil, diye düşündü Sophie, artık işler Howl'un istediği gibi gidiyordu. Ona sağlam bir tokat atmak istiyordu. "Senden çok hassas bir iş yapmanı istiyorum," dedi Howl. "Kral bana nakil büyüsü gibi işler vermeye devam etmeli, ama kardeşini bulma gibi bir iş konusunda bana güvenmemeli. Ona Çöl Cadısı'nı nasıl kızdırdığımı açıklayıp ne kadar iyi bir oğul olduğumu anlatmalısın. Ama bunu

öyle bir şekilde yapacaksın ki, Kral benim gerçekten işine yaramayacak biri olduğuma kanaat getirecek."

Howl her şeyi ayrıntısıyla anlattı. Sophie ellerini kucağındaki paketlerin iki yanına koymuş, söylenenleri aklına sokmaya çalışıyordu. Gerçi, Kral'ın yerinde ben olsaydım, bu yaşlı kadının ne demek istediğini anlamazdım, diye düşünmeden edemiyordu!

Bu arada Michael Howl'un etrafında dolanıp duruyor ve o kafa karıştırıcı büyü konusunda sorular sormaya çalışıyordu. Howl sürekli Kral'a söylenecek yeni, hassas ayrıntılar düşünüyor ve elini sallayıp Michael'ı uzaklaştırıyordu. "Şimdi olmaz Michael. Bir de aklıma ne geldi Sophie, Saray'da işlerin karışmaması için önceden prova yapman iyi olabilir. Görüşmenin tam ortasında acayip laflar etmen kötü olur. Şimdi olmaz Michael. Bu yüzden eski hocam Bayan Pentstemmon'u ziyaret etmen gerekiyor. Her şeyi ayarladım. Çok yaşlı ve haşmetlidir. Bazı açılardan Kral'dan bile daha haşmetlidir. Böylece Saray'a gitmeden önce bu tip şeylere alışmış olursun."

O bunları söylerken Sophie daha baştan bu işi kabul ettiğine pişman olmuştu. Howl en sonunda Michael'a dönünce çok rahatladı.

"Evet, Michael. Şimdi senin sıran geldi. Nedir mesele?"

Michael parlak gri kâğıdı elinde sallayarak, büyünün ne kadar imkânsız göründüğünü mutsuzca, hızlı hızlı anlatmaya başladı.

Howl onu dinlerken ilk başta biraz şaşırmış gibiydi, ama sonra, "Pekala, bakalım sorun neymiş?" diyerek kâğıdı aldı ve önüne koydu. Kâğıda dikkatle bakıp kaşını kaldırdı.

"Bilmece gibi düşünüp denedim, düz anlamıyla dene-

dim," diye açıkladı Michael. "Ama Sophie ve ben kayan yıldızı yakalayamadık..."

"Gökteki yüce Tanrılar!" diye bağırdı Howl hayretle. Kahkahalarla gülmeye başladı ve ancak dudaklarını ısırarak durabildi. "Ama bu sana bıraktığım büyü değil ki Michael. Nereden buldun bu kâğıdı?"

"Masanın üstünde, Sophie'nin kafatasının çevresine topladığı şeylerin arasında," dedi Michael. "Masanın üstündeki tek yeni büyü buydu, ben de düşündüm ki..."

Howl ayağa fırlayıp masanın üstündeki şeyleri karıştırmaya başladı. "Sophie yine saldırıya geçmiş," dedi. O ararken her şey sağa sola saçılıyordu. "Bunu bilmeliydim! Hayır, o büyü burada değil." Kahverengi kafatasına parmağıyla tasalı tasalı vurmaya başladı. "Senin işin mi dostum? Senin oradan geldiğine dair içimde bir his vardı. Gitarın da oradan geldiğine eminim. Şey... Sophie'ciğim..."

"Ne oldu?" dedi Sophie.

"Seni meşgul budala, başa çıkılmaz Sophie," dedi Howl. "Kapı tokmağını siyaha çevirip uzun burnunu içeri soktuğunu düşünmekte haklı mıyım?"

"Sadece parmağımı," dedi Sophie ciddiyetle.

"Ama kapıyı açtın," dedi Howl. "Michael'ın büyü sandığı şey de oradan içeri girmiş olmalı. Bunun bildiğimiz büyülere pek benzemediği ikinizin de dikkatini çekmedi mi?"

"Büyüler genellikle tuhaf görünür," dedi Michael. "Peki aslında nedir?"

Howl bir kahkaha attı. "'Bunun neyle ilgili olduğuna karar verin. İkinci bir kıta da siz yazın!' Ah, Tanrım!" diyerek merdivene koştu. "Size göstereceğim," dedi pat pat çıkarken.

"Galiba dün gece bataklığın orada dolaşarak boşa vakit harcadık," dedi Sophie. Michael üzüntüyle onayladı. Sophie onun kendini aptal gibi hissettiğini görebiliyordu. "Benim hatamdı," dedi. "Kapıyı ben açtım."

"Dışarıda ne vardı?" diye sordu Michael büyük bir merakla.

Ama tam o sırada Howl koşarak merdivenden indi. "O kitap bende yokmuş zaten," dedi. Bu sefer sinirlenmiş görünüyordu. "Michael, senin dışarı çıkıp kayan bir yıldızı yakalamaya çalıştığını söylediğini mi duydum az önce?"

"Evet, ama çok korkmuştu ve bir gölcüğe düşüp boğuldu," dedi Michael.

"Tanrı'ya şükürler olsun!" dedi Howl.

"Çok acıklıydı," dedi Sophie.

Daha çok sinirlenen Howl, "Demek acıklıydı," dedi. "Senin fikrindi, öyle değil mi? Kesin öyledir! Bataklıkta topallayarak onu cesaretlendirdiğini görür gibiyim! Bunun hayatında yaptığı en aptalca şey olduğunu söylemeliyim sana. Şans eseri onu yakalasaydı o zaman neyin acıklı olduğunu görürdün sen! Peki sen..."

Calcifer uykulu uykulu bacaya doğru yükseldi. "Nedir bu şamatanın sebebi?" diye sordu. "Sen kendin de bir tane yakalamıştın, öyle değil mi?"

Cam bilyelere benzeyen gözlerini öfkeyle Calcifer'e çeviren Howl, "Evet, ben!.." diye başladı. Ama hemen kendini toparladı ve Michael'a döndü. "Michael, bir daha asla onları yakalamaya çalışmayacağına söz ver."

"Söz," dedi Michael içtenlikle. "Peki bu yazı büyü değilse nedir?"

Howl elindeki gri kâğıda şöyle bir baktı. "Buna 'Şar-

kı' denir... yani öyle dendiğini sanıyorum. Ama burada tamamı yok ve ben geri kalanını hatırlayamıyorum." Ayağa kalktı ve aklına yeni bir fikir gelmiş gibi düşünmeye başladı. Bunun onu endişelendirdiği çok açıktı. "Bana kalırsa sonraki kıta önemliydi," dedi. "Geri götürüp bir baksam iyi olacak..." Howl kapıya gidip tokmağı siyaha çevirdi. Sonra duraladı. Dönüp Michael ve Sophie'ye baktı. Haliyle ikisi de gözlerini tokmağa dikmişlerdi. "Pekala," dedi. "Sophie'yi geride bırakırsam gene bir şeyler karıştıracağını iyi biliyorum, üstelik bu Michael'a da haksızlık olur. İkiniz de benimle gelin, böylece sizi gözümün önünden ayırmayacağım bir yerde oluruz."

Kapıyı hiçliğe açtı ve yürüyüp içine girdi. Michael telaş içinde tabureden düşerek onun ardından gitti. Sophie de ayağa fırlarken paketleri ocağın sağına ve soluna bıraktı. "Sakın üstlerine kıvılcım düşmesine izin verme," dedi Calcifer'e aceleyle.

"Bana orada ne olduğunu söylemeye söz verirsen," dedi Calcifer. "Bu arada ipucunu da aldın."

"Öyle mi?" dedi Sophie. Ona dikkatini veremeyecek kadar telaşlıydı.

11

Howl Bir Büyüyü Aramak Üzere Tuhaf Bir Ülkeye Gidiyor

Hiçlik sadece birkaç santim kalınlığındaydı. Öte tarafında bir bahçe kapısına giden beton bir patika vardı. Hava bulutluydu ve yağmur çiseliyordu. Howl ve Michael kapıda bekliyorlardı. Kapının dışındaki düz ve sert görünen yolun iki tarafında evler vardı. Sophie yağmurda titreyerek arkasına dönüp nereden çıktığına baktığında, şatonun yerinde büyük pencereli ve sarı tuğladan bir ev olduğunu gördü. Diğer evler gibi dört köşeydi ve yeni görünüyordu, ön kapısı da buzlu camdandı. Evlerin civarında hiç kimse görünmüyordu. Bunun sebebi yağmur da olabilirdi, ama Sophie'nin içinden bir ses, asıl sebebin etrafta çok fazla ev olmasına rağmen bir şehrin kenar mahallesinde bulunmaları olduğunu söylüyordu.

"Etrafa burnunu sokmayı bitirdin mi?" diye seslendi Howl. Süslü gri-kırmızı takımı çisentiden puslanmış gibiydi. Elinde acayip bir anahtar destesi vardı; anahtarlardan çoğu tıpkı evler gibi düz ve sarı renkteydi. Sophie yanlarına gelince Howl, "Giysilerimiz buraya uygun olmalı," dedi. Çevresindeki çisenti aniden sise dönüşmüş gibi takım elbisesi bulanıklaştı. Tekrar berraklaştığında halen kırmızı ve gri idi, ama biçimi tamamen değişmişti. Yerlere sarkan manşetler gitmişti ve kıyafet daha boldu.

Yıpranmış ve bakımsız görünüyordu.

Michael'ın ceketi ancak beline kadar inen kalın bir giysiye dönüşmüştü. Bez ayakkabılı ayağını kaldırdı ve bacaklarını saran sıkı mavi şeye sıkıntıyla baktı. "Dizimi bile kıramıyorum," dedi.

"Merak etme alışırsın," dedi Howl. "Hadi gel Sophie."

Howl'un bahçedeki yoldan geri dönüp sarı eve doğru ilerlemesini şaşkınlıkla izledi Sophie. Bol ceketinin arka tarafında gizemli bir yazı olduğunu gördü: GAL FUTBOLU. Michael ise bacaklarındaki şeyler yüzünden, baston yutmuş dimdik yürüyerek Howl'u takip ediyordu. Sophie başını aşağı çevirdiğinde, yamru yumru ayakkabıların üstünde bacaklarının iki kat daha sıska göründüğünü fark etti. Onun dışında değişen pek bir şey yoktu.

Howl anahtarlarından biriyle buzlu camdan kapının kilidin açtı. Kapının yanına zincirle asılmış ahşap bir levha vardı. Sophie, RIVENDELL, diye okurken Howl onu temiz, aydınlık bir hole soktu. Anlaşılan, evde birileri vardı, en yakın kapının ardından yüksek sesler geliyordu. Howl o kapıyı açtığında, Sophie seslerin kocaman, dört köşe bir kutunun üstünde hareket eden renkli, sihirli resimlerden geldiğini fark etti.

"Howell!" dedi oturmuş, örgü ören bir kadın şaşkınlıkla.

Biraz sinirli bir edayla örgüsünü bir yana bıraktı, ama daha o ayağa kalkamadan, çenesini ellerinin arasına almış büyük bir ciddiyetle sihirli resimleri izlemekte olan küçük bir kız ayağa fırladı ve Howl'un üstüne atıldı. "Howell Dayı!" diye bir çığlık atarak Howl'un üstüne sıçradı ve bacaklarını onun etrafına doladı.

Howl, "Mari!" diye bağırdı yanıt olarak. "Nasılmış ba-

kalım tombişim? Uslu bir kız oldun değil mi?" Ardından Howl ile küçük kız hızla ve yüksek sesle yabancı bir dilde konuşmaya başladılar. Sophie birbirleri için çok özel olduklarını görebiliyordu. Dil biraz tuhafına gitmişti. Calcifer'in aptal tava şarkısına benziyordu, ama emin olmak zordu. Howl Mari'yle yabancı dilde söyleşirken arada da tıpkı bir vantrolog gibi onlarla konuşuyordu: "Bu yeğenim Mari ve kardeşim Megan Parry. Megan, bunlar da Michael Fisher ve Sophie... ee..."

"Hatter," dedi Sophie.

Megan mesafeli, hoşnutsuz bir edayla her ikisiyle de tokalaştı. Howl'dan daha büyüktü, ama ona çok benziyordu. Aynı uzun ve köşeli yüze sahipti, ama gözleri mavi ve endişeyle dolu, saçı ise neredeyse siyahtı. "Sus bakalım Mari!" dedi yabancı dilde konuşmalara son veren bir sesle. "Howell, uzun süre kalacak mısın?"

Mari'yi yere indiren Howl, "Sadece birkaç dakikalığına uğradım," dedi.

"Gareth daha gelmedi," dedi Megan imalı bir edayla.

"Aman ne yazık! Kalmamız mümkün değil," dedi Howl gülümseyerek. İçten geliyormuş gibi görünen ama sahte bir gülümsemeydi bu. "Sadece seni dostlarımla tanıştırmak istemiştim. Bir de sana bir sorum olacak, ama aptalca gelebilir. Acaba Neil son zamanlarda İngilizce ödevinin bir kısmını kaybetmiş olabilir mi?"

"Bunu söylemen ne tuhaf!" dedi Megan hayretle. "Geçen perşembe her yerin altını üstüne getirdi! Yeni bir İngilizce öğretmeni gelmiş, çok sert bir kadın. Sadece sözcüklerin doğru yazılmasıyla ilgilenmiyor. Ödevlerin zamanında yapılması için adeta yüreklerine Tanrı korkusu salıyor. Ama Neil'e, o minik tembel şeytana işlemiyor ki!

İşte yine perşembe oldu, orayı burayı arayıp durdu ve tek bulabildiği tuhaf şeylerin yazılı olduğu bir kâğıt parçasıydı..."

"Ha," dedi Howl. "O kâğıt parçasını ne yaptı peki?"

"Onu Bayan Angorian'a götürmesini söyledim," dedi Megan. "En azından çabaladığını gösterir."

"Peki götürdü mü?" diye sordu Howl.

"Bilmiyorum. Neil'e sorsan daha iyi olur. Yukarıda, yatak odasındaki şu aletin karşısında yine," dedi Megan. "Ama ondan mantıklı bir laf duyabileceğini hiç sanmam."

Howl, "Haydi gelin," dedi aydınlık, kahverengi-turuncu odada şaşkın şaşkın etrafa bakınan Michael ve Sophie'ye. Mari'nin elini tuttu ve hepsini odadan çıkarıp merdivene götürdü. Merdiven bile pembe-yeşil halıyla kaplıydı. Howl'un öncülüğündeki tören alayı pembe-yeşil merdivenden çıktı ve mavi-sarı halılı bir odaya girdi. Sophie, pencerenin yanındaki kocaman masanın üstünde duran sihirli kutulara bakan iki çocuğun tepelerinde bir ordu bandosu çalsa bile dönüp bakacaklarını pek sanmıyordu. Ana sihirli kutunun ön tarafı aşağıdaki kutununki gibi camlıydı, ama bu camda resimlerden ziyade yazılar ve şekiller vardı. Bütün kutular odanın bir tarafındaki duvardan çıkan uzun, sarkık, beyaz saplara bağlıydı.

"Neil!" dedi Howl.

"Araya girme," dedi çocuklardan biri. "Yoksa hayatını kaybeder."

Ortada bir ölüm kalım meselesi olduğunu gören Sophie ve Michael kapıya doğru çekildiler. Ama yeğenini öldürmekten hiç mi hiç çekinmeyen Howl duvara doğru ilerledi ve kutuları köklerinden söktü. Kutunun üstünde-

ki resim kayboldu. Çocukların ikisi birden öyle şeyler söylediler ki, bunları Martha'nın bile duymamış olduğunu düşündü Sophie. İkinci çocuk hiddetle dönerek, "Mari! Seni elime bir geçirirsem!" diye bağırdı.

"Bu sefer ben değildim, tamam mı?" diye bağırarak yanıt verdi Mari.

Neil iyice dönüp suçlayan gözlerle Howl'a baktı. "Nasılsın Neil?" dedi Howl sevgi dolu bir sesle.

"Bu da kim?" dedi diğer çocuk.

"Benim işe yaramaz dayım," dedi Neil. Öfkeyle Howl'a bakıyordu. Esmer, kalın kaşlı bir çocuktu ve bakışları etkileyiciydi. "Ne istiyorsun? Fişi yerine tak."

"İnsanı önce bir hoş geldin der!" dedi Howl. "Sana bir şey sorup yanıtımı aldıktan sonra fişi takacağım."

Neil bir of çekti. "Howell Dayı, bir bilgisayar oyununun tam ortasındayım."

"Yeni bir oyun mu?" diye sordu Howl.

Çocuklar hallerinden pek memnun değil gibiydiler. "Hayır, Noel'de aldığım oyun," dedi Neil. "Yararsız şeylere vakit ve para harcama konusunda neler söylediklerini sen de biliyorsun. Doğum günüme kadar yeni bir tane almayacaklar."

"O halde işimiz kolay," dedi Howl. "Daha önce oynadıysan durmanın da bir sakıncası olmamalı, üstelik sana rüşvet olarak yeni bir tane vereceğim..."

"Gerçekten mi?" dedi iki çocuk birden hevesle. Sonra Neil, "Kimsede olmayanlardan yapabilir misin?" diye ekledi.

"Evet," dedi Howl. Parlak, gri kâğıdı çıkarıp Neil'e gösterdi. "Ama ilk önce şuna bir bak ve bana ne olduğunu söyle."

Çocukların ikisi birden dikkatle kâğıda baktılar. "Bu bir şiir," dedi Neil tükürürcesine.

"Bayan Angorian'ın geçen hafta ödev olarak verdiği şiir," dedi diğer çocuk. "'Rüzgar' ve 'duvar' diyordu. Denizaltılar hakkında."

Sophie ile Michael nasıl olup da bunu akıl edemediklerini düşünüp gözlerini kırpıştırarak birbirlerine bakarken, Neil hayretle haykırdı: "Hey! Bu benim uzun zamandır kayıp olan ödevim. Nereden buldun onu? O tuhaf yazı senin miydi yoksa? Bayan Angorian çok ilginç olduğunu söyledi... şansım yaver gitti... ve alıp evine götürdü."

"Teşekkürler," dedi Howl. "Nerede oturuyor peki?"

"Bayan Phillips'in çayhanesinin üstündeki dairede. Cardiff Yolu'nda," dedi Neil. "Yeni oyunu ne zaman vereceksin bana?"

"Şiirin geri kalanının nasıl olduğunu hatırladığında," dedi Howl.

"Ama bu haksızlık!" dedi Neil. "Şu anda yazılı olanın bile tek satırını hatırlamıyorum. İnsanların duygularıyla oynamak denir buna!.." Howl gülerek geniş ceplerinden bir paket çıkarıp ona verince sustu. "*Teşekkürler*!" dedi Neil sevinçle. Bu sefer daha büyük bir telaşla sihirli kutularına döndü. Howl sırıtarak kök demetini duvara taktı ve Michael ile Sophie'ye odadan çıkmalarını işaret etti. Çocuklar telaşla gizemli bir şeyler yapmaya başladılar. Mari de bir şekilde aralarına karıştı ve başparmağını emerek izlemeye koyuldu.

Howl aceleyle pembe-yeşil merdivenden indi, ama Michael ve Sophie bütün bunların ne anlama geldiğini merak ederek odanın kapısının önünde biraz oyalandı-

lar. Neil içeride yüksek sesle okuyordu: "Dört kapılı büyülü bir şatodasınız. Her biri farklı bir boyuta açılıyor. Birinci Boyut'ta şato sürekli hareket ediyor ve her an tehlikeli bir durumla karşılaşabilir..."

Sophie aksayarak merdivenden inerken bunun ne kadar tanıdık geldiğine şaştı. Michael'ı yarı yolda sıkılgan bir halde beklerken buldu. Howl merdivenin aşağısında kardeşiyle tartışıyordu.

"Bütün kitaplarını sattım da ne demek?" dediğini duydu Howl'un. "İçlerinden birine özellikle ihtiyacım vardı. Onlar senin değil ki satasın."

"Lafımı kesip durma!" dedi Megan kısık, merhametsiz bir sesle. "Dinle beni! Burasının senin eşya depon olmadığını daha önce söylemiştim. Doğru düzgün bir takım elbise alıp bir kez olsun saygın görüneceğine, bu kıyafetler içinde gezerek hem beni hem de Gareth'i rezil ediyorsun. Aylaklar ve serserilerle geziyorsun, üstelik onları bu eve getiriyorsun! Beni kendi seviyene indirmeye mi çalışıyorsun? O kadar eğitim aldın, ama doğru düzgün bir işin bile yok. Üniversitede onca zamanı boşa harcayarak, başka insanların yaptığı fedakarlıkları hiçe sayarak, paranı boşa harcayarak etrafta serseri gibi geziyorsun..."

Megan yeri geldiğinde Bayan Fairfax'la boy ölçüşebilirdi doğrusu. Susmak nedir bilmeden konuşuyordu. Sophie Howl'un duymazdan gelme alışkanlığını nasıl edindiğini anlamaya başlamıştı. Megan insanı sessizce en yakın kapıdan tüymeye itecek türden biriydi. Ne yazık ki Howl'un arkasında merdiven vardı ve Sophie ile Michael merdiveni işgal etmişlerdi.

"... bir gün bile şerefinle çalışmıyorsun, asla gurur duyabileceğim bir işe girmiyorsun, beni ve Gareth'i utandı-

rıyorsun, gelip gelip Mari'yi boş yere şımartıyorsun," diye amansızca devam ediyordu Megan.

Michael'ı kenara itiveren Sophie olabildiğince gösterişli bir edayla aşağı indi. "Hadi Howl," dedi haşmetle. "Hakikaten artık yola çıkmamız gerek. Biz burada beklerken para kaybediyoruz ve muhtemelen uşakların da altın tabakları satıyordur." Merdivenin sonuna geldiğinde, "Sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Megan'a, "ama acelemiz var. Howl çok meşgul bir insandır."

Megan yutkunarak Sophie'yi süzmeye başladı. Sophie onu asaletle selamladı ve Howl'u buzlu camdan kapıya doğru iteledi. Michael kıpkırmızı kesilmişti. Sophie bunu görebildi, çünkü Howl geri dönüp Megan'a, "Eski arabam hâlâ garajda mı, yoksa onu da mı sattın?" diye sordu.

"Senden başka hiç kimsede anahtarı yok," dedi Megan ters ters.

Uğurlamaya zahmet etmedi. Ön kapı kapandı ve Howl onları düz, siyah yolun sonundaki dört köşeli, beyaz bir binaya götürdü. Megan hakkında hiçbir şey söylemedi. Binanın geniş kapısının kilidini açarken, "Sert İngilizce öğretmeninde kitabın bir nüshası vardır herhalde," dedi.

Sophie bundan sonraki kısmı hiç hatırlamak istemedi. Atsız bir arabaya bindiler ve korkunç bir hızla ilerlediler. Araç Sophie'nin o güne kadar gördüğü en dik yollardan kokular çıkararak, hırıldayarak ve sarsılarak, hızla ilerliyordu. Bu yollar o kadar dikti ki, Sophie yokuşu çıkmaya çalışan atların nasıl olup da geri kayarak en altta birikmediğine şaşmıştı. Gözlerini kapadı ve koltukların yırtık pırtık parçalarına sıkı sıkıya tutunarak yolculuğun bir an evvel bitmesini bekledi.

Neyse ki yolculuk uzun sürmedi. İki yanında sıra sıra evlerin olduğu daha da düz bir yola vardılar. Sophie beyaz perdeli, kocaman bir pencerenin yanında 'ÇAYHANE KAPALI' yazan bir levha gördü. Ama Howl bu levhaya rağmen pencerenin yanındaki küçük kapıdaki bir düğmeye bastı ve Bayan Angorian kapıyı açtı. Hepsi birden ona bakakaldılar. Bayan Angorian sert bir öğretmene göre hayret verecek kadar genç, incecik ve güzeldi. Koyu tenli, kalp biçimli yüzünün çevresinde mavi-siyah saçları vardı. Sertliğinin işareti olabilecek tek şey, onların kim olduğunu anlamış gibi görünen kocaman, kara gözlerindeki berrak ve zeki bakıştı.

"Küçük bir tahminde bulunayım. Siz Howell Jenkins'siniz," dedi Bayan Angorian. Biraz kısık çıkan, ahenkli sesi neşeli ve son derece kendinden emindi.

Howl bir an irkildi. Sonra yeniden gülümsedi. İşte Lettie'nin ve Bayan Fairfax'ın güzel düşlerine böylece veda ediyoruz, diye düşündü Sophie. Çünkü Bayan Angorian, Howl gibi birinin bir bakışta âşık olacağından kuşku duymayacağınız türden bir kadındı. Üstelik sadece Howl'un değil. Michael da hayran hayran ona bakıyordu. Etraftaki evlerin hepsi boş gibi görünse de, Sophie bu evlerde hem Howl'u hem de Bayan Angorian'ı tanıyan ve neler olacağını ilgiyle izleyen bir sürü insan bulunduğundan kesinlikle emindi. Onların görünmeyen gözlerini hissedebiliyordu. Pazar Kasabası da böyle bir yerdi.

"Siz de Bayan Angorian olmalısınız," dedi Howl. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama geçen hafta aptalca bir hata yapıp önemli bir kâğıt yerine yeğenimin İngilizce ödevini almışım. Neil'e sorduğumda, tembellik etmediğini göstermek için kâğıdı size verdiğini öğrendim."

"Evet, verdi," dedi Bayan Angorian. "Almak için içeri gelseniz daha iyi olur."

Howl, Michael ve o kapıdan içeri girerlerken, sonra da merdiveni çıkıp Bayan Angorian'ın küçük, ciddi görünüşlü salonuna geçerlerken, Sophie bütün evlerdeki görünmeyen gözlerin iri iri açıldığından ve görünmeyen boyunların uzandığından emindi.

Bayan Angorian kibarca, "Oturmaz mısınız?" dedi Sophie'ye.

Sophie atsız araba yüzünden hâlâ sarsılmış durumdaydı. Bir koltuğa memnuniyetle oturdu. Koltuk pek de rahat değildi. Bayan Angorian'ın odası rahat edilsin diye değil, çalışılsın diye döşenmişti. İçeride pek çok tuhaf şey olmasına rağmen, duvarlardaki kitaplardan, masanın üstündeki kâğıt yığınlarından ve yere konmuş klasörlerden bunu anlamıştı Sophie. Oturduğu yerden, Michael'ın uysalca etrafa bakınmasını ve Howl'un da çekiciliğini konuşturmaya başlamasını izledi.

"Kim olduğumu nereden biliyorsunuz?"diye çekici bir sesle sordu Howl.

Masanın üstündeki kâğıtları karıştırmaya başlayan Bayan Angorian, "Buralarda sizin hakkınızda epeyce dedikodu dönüyor," dedi.

"Peki bu dedikoducular size neler söyledi?" diye sordu Howl. Elini masanın ucuna dayayıp Bayan Angorian'ın bakışlarını yakalamaya çalıştı.

"Öncelikle, sık sık ortadan kayboluyor ve aniden tekrar ortaya çıkıyormuşsunuz," dedi Bayan Angorian.

"Başka?" Howl Bayan Angorian'ın hareketlerini öyle bir ifadeyle izliyordu ki, Sophie, Lettie'nin tek şansı Bayan Angorian'ın Howl'a hemen âşık olması, diye düşündü.

Ama Bayan Angorian öyle bir kadın değildi. "Daha birçok şey söylediler, ama pek azı sizi öven cinstendi," dedi. Ardından, önce Michael'a, sonra Sophie'ye sanki söylenen şeyler onların duymak istemeyeceği kadar kötüymüş gibi bakarak, Michael'ın kulaklarına kadar kızarmasına sebep oldu. Sarımtırak, kenarlarında su lekeleri olan bir kâğıdı Howl'a uzattı. "İşte burada," dedi ciddiyetle. "Neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz?"

"Elbette biliyorum," dedi Howl.

"Öyleyse lütfen bana da söyleyin," dedi Bayan Angorian.

Howl kâğıdı aldı. Kâğıtla birlikte Bayan Angorian'ın da elini tutmak istediği için biraz çekişme yaşandı. Bayan Angorian çekişmeyi kazandı ve ellerini arkasında kavuşturdu. Howl yürek yakan bir gülümsemeyle kâğıdı Michael'a verdi. "Sen söyle," dedi.

Michael'ın al al olmuş yüzü kâğıda bakar bakmaz aydınlandı. "İşte büyü! Ah, bunu yapabilirim... büyütme, değil mi?"

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Bayan Angorian suçlarcasına. "Böyle bir şeyi ne için kullandığınızı bilmek isterdim."

"Bayan Angorian," dedi Howl, "benim hakkımda o kadar şey duyduysanız, doktora tezimin tılsımlar ve büyüler üzerine olduğunu da biliyorsunuzdur. Kara büyü yaptığımdan şüpheleniyormuş gibi bakıyorsunuz! Sizi temin ederim, hayatım boyunca tek bir büyü bile yapmadım." Sophie bu bariz yalan karşısında pofurdamaktan kendini alamadı. Howl elini kalbinin üstüne koyup, Sophie'ye doğru kaşlarını çatarak, "Size yemin ederim ki," diye ekledi, "bu büyü sadece araştırma amaçlı. Çok eski

ve nadirdir. O yüzden geri istiyordum."

"Pekala, geri aldınız işte," dedi Bayan Angorian sertçe. "Gitmeden önce bana ödev kâğıdını vermenizin bir sakıncası var mı? Fotokopi bedava değil."

Howl gri kâğıdı çıkardı, ama onun uzanamayacağı bir yerde tuttu. "Bu şiir," dedi. "Biraz aklım takıldı. Saçma aslında!.. Ama geri kalanını bir türlü hatırlayamıyorum. Water Raleigh'in şiiriydi değil mi?"

Bayan Angorian kınayan bir ifadeyle ona baktı. "Kesinlikle değil. John Donne'ın şiirdir ve çok da ünlüdür. Hafızanızı tazelemek isterseniz şiirin bulunduğu kitap bende var."

"Lütfen," dedi Howl. Sophie, Howl'un duvarda dizili kitaplara bakmaya giden Bayan Angorian'ı gözleriyle nasıl takip ettiğini görünce, ailesinin yaşadığı bu tuhaf ülkeye gelmesinin gerçek sebebinin bu şiir olduğunu anladı. Ama Howl da bir taşla iki kuş vurmaya tenezzül etmeyecek bir tip değildi. Kitaba uzanan kadının hatlarından gözlerini ayırmadan, "Bayan Angorian," dedi yalvarırcasına, "acaba bu akşam benimle yemeğe çıkar mıydınız?"

Bayan Angorian elinde kocaman bir kitapla döndüğünde, yüzünde her zamankinden daha ciddi bir ifade vardı. "Çıkmam," dedi. "Bay Jenkins, benim hakkımda ne duydunuz bilmiyorum, ama kendimi hâlâ Ben Sullivan'la nişanlı saydığımı duyduğunuzdan eminim..."

"Adını bile duymadım," dedi Howl.

"Kendisi nişanlım olur," dedi Bayan Angorian. "Birkaç yıl önce kayboldu. Şimdi, şiiri size sesli okumamı ister misiniz?"

"Lütfen okuyun," dedi Howl, tavrında pişmanlıktan eser yoktu. "Çok hoş bir sesiniz var."

"O halde ikinci kıtadan başlayayım," dedi Bayan Angorian, "çünkü birinci kıta elinizde." Şiiri çok güzel okudu. Sesinin ahenkli olmasının yanı sıra, ikinci kıtanın ritmini birinciye uyduracak tarzda okuyordu. Yoksa Sophie'ye kalırsa iki kıta arasında bu kadar uyum yoktu.

"Şayet doğduysan tuhaflıklar görmeye,
Gözden saklananları,
Sür atını on bin gün ve gece,
İhtiyarlık yağdırıncaya dek akları.
Dönünce de bana söyle
Hangi tuhaf harikalar çarptı gözlerine
Ve yemin et bana
Rastlamadığına
Vefalı ve güzel bir kadına.

Şayet..."

Howl bir anda bembeyaz kesildi. Sophie onun alnında boncuk boncuk terler biriktiğini görebiliyordu. "Teşekkürler," dedi. "Burada durun. Geri kalanı için zahmet vermeyeyim size. Son mısrada iyi bir kadının bile vefasız olduğunu söylüyor, değil mi? Şimdi hatırladım. Ne kadar aptalım. John Donne, elbette." Bayan Angorian kitabı indirip gözlerini ona dikti. Howl zoraki gülümsedi. "Artık gitmemiz gerek. Akşam yemeği konusunda fikrinizi değiştirmeyeceğinizden emin misiniz?"

"Eminim," dedi Bayan Angorian. "Siz iyi misiniz Bay Jenkins?"

"Şahaneyim," dedi Howl. Ardından Michael ile Sophie'yi iteleyerek merdivenden indirdi ve o korkunç atsız

arabaya bindirdi. Evlerdeki görünmez gözetleyiciler Howl'un onları arabaya tıkıp hızla uzaklaşmasına bakarak, Bayan Angorian'ın onları bir kılıçla evden kovaladığını düşünmüş olmalıydılar.

Araba gürlemeler ve gıcırtılarla yokuşu çıkar ve Sophie koltuğun yırtık yerine can havliyle sıkı sıkı tutunurken, "Sorun nedir?" diye sordu Michael. Howl onu duymazdan geldi. Michael bu yüzden Howl arabayı garaja kilitleyinceye kadar bekleyip tekrar sordu.

Onları RIVENDELL denen sarı eve geri götürürken, "Ha, hiçbir şey," dedi Howl önemsemez bir edayla. "Çöl Cadısı'nın laneti beni yakaladı, hepsi bu. Eninde sonunda olacaktı zaten." Bahçe kapısını açarken zihninde birtakım hesaplar yapıyor, bir şeyleri topluyor gibiydi. "On bin," diye mırıldandığını duydu Sophie. "Herhalde yaz ortasına geliyor."

"Yaz ortasında ne olacak?" diye sordu Sophie.

"O zaman on bin gün yaşamış olacağım," dedi Howl. RIVENDELL'in bahçesine girerken, "Yani Bayan Burun," dedi, "Çöl Cadısı'na geri dönmek zorunda kalacağım." Sophie ile Michael bahçedeki yolda mıhlanmış gibi durup Howl'un sırtındaki gizemli GAL FUTBOLU yazısına bakakaldılar. "Denizkızlarından uzak durursam," diye mırıldandığını duydular, "bir de adamotu köküne dokunmazsam..."

"O eve geri girmek zorunda mıyız?" diye seslendi Michael. "Peki cadı ne yapacak?" diye seslendi Sophie de.

"Düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor," dedi Howl. "Oraya geri girmen gerekmeyecek Michael."

Buzlu camdan kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde kendile-

rini şatonun tanıdık odasında buldular. Günbatımında Calcifer'in uykulu alevleri duvarlarda usul usul, mavi-yeşil oynaşıyordu. Howl uzun manşetlerini geriye atarak Calcifer'e bir odun verdi.

"Bana yetişti, sevgili mavi yüz," dedi.

"Biliyorum," dedi Calcifer. "Geldiğini hissettim."

1 2

Sophie Howl'un Yaşlı Annesi Oluyor

Sophie, Cadı onu yakaladığına göre Howl'u Kral'a kötülemenin bir anlamı olmadığını düşünmüştü. Ama Howl şimdi meselenin çok daha önemli olduğunu söyledi. "Cadı'dan kaçmak için elimdeki her şeye ihtiyacım var," dedi. "Kral'ın da peşime düşmesini istemiyorum."

Bu yüzden ertesi gün öğleden sonra Sophie yeni kıyafetlerini giydi. Sırtı biraz tutulmuş olsa da kendini gayet iyi hissediyordu, oturup Michael'ın hazırlanmasını ve Howl'un banyodan çıkmasını bekledi. Bu arada Howl'un ailesinin yaşadığı tuhaf ülkeyi Calcifer'e anlattı. Böylece zihnini Kral'dan biraz uzaklaştırabildi.

Calcifer çok meraklanmıştı. "Onun uzak yerlerden geldiğini biliyordum," dedi. "Ama söylediğin yer başka bir dünyaya benziyor. Cadı'nın laneti oradan göndermesi akıllıca. Hem de çok akıllıca. Bu tip büyülere hayranım, zaten mevcut olan bir şeyi kullanarak onu lanete dönüştürüyor. Sen ve Michael önceki gün okurken meraklanmıştım zaten. Budala Howl ona kendisi hakkında çok şey anlatmış olmalı."

Sophie onun ince, mavi yüzüne bakakaldı. Calcifer'in lanete hayran olması onu şaşırtmamıştı, Howl'a budala demesi de. Howl'a sürekli böyle şeyler söylüyordu. Ama Calcifer'in gerçekten Howl'dan nefret edip etmediğini

hiçbir zaman anlayamamıştı. Zaten Calcifer o kadar şeytani görünüyordu ki, bunu anlamak imkânsızdı.

Calcifer turuncu gözlerini Sophie'nin gözlerine dikti. "Ben de korkuyorum," dedi. "Cadı Howl'u yakalarsa onunla birlikte ben de zarar görürüm. Sözleşmeyi bundan önce bozamazsan sana kesinlikle yardım edemem."

Sophie başka bir şey soramadan Howl en zarif haliyle banyodan fırladı ve odayı gül kokularıyla doldurarak Michael'a seslendi. Michael mavi kadife takımıyla aşağıya koştu. Sophie ayağa kalkıp sadık bastonunu aldı. Gitme zamanı gelmişti.

"Müthiş zengin ve asil görünüyorsun!" dedi Michael Sophie'ye.

"Beni itibarlı göstermeye yeter," dedi Howl, "gerçi şu korkunç görünüşlü eski baston olmasa..."

"Bazı insanlar ne kadar da bencil oluyor," dedi Sophie. "Bu baston benimle geliyor. Manevi desteğe ihtiyacım var."

Howl tavana baktı, ama karşı çıkmadı.

Kingsbury sokaklarında ihtişamla yürümeye başladılar. Sophie burada şatonun neye benzediğini görmek için arkasına baktı elbette. Küçük, kara bir kapıyı çevreleyen büyük, kemerli bir giriş gördü. Şatonun geri kalanı oymalı taştan iki evin arasındaki bomboş bir kerpiç duvardan ibaretti.

"Sormadan söyleyeyim, dedi Howl, "burası sadece kullanılmayan bir ahır. Bu taraftan."

En az etraftan geçenler kadar zarif görünüyorlardı. Gerçi etrafta çok fazla insan da yoktu. Kingsbury çok güneydeydi ve havada kavurucu bir sıcak vardı. Kaldırımların üstü adeta alev almıştı. Sophie yaşlılığın başka bir

kötü yanını keşfetti: Sıcak havada kendinizi kötü hissediyordunuz. Etraftaki süslü binalar gözünün önünde dalgalanıyordu. Buna sinirlendi, çünkü çevreyi görmek istiyordu, ama tek görebildiği altın kubbeler ve yüksek evlerin bulanık bir hayali oldu.

"Bu arada," dedi Howl, "Bayan Pentstemmon sana Bayan Pendragon diyecek. Burada Pendragon adını kullanıyorum."

"İyi de neden?" dedi Sophie.

"Gizlenmek için," dedi Howl. "Pendragon çok hoş bir isim, kesinlikle Jenkins'ten daha iyi."

Nihayet dar ve serin, adeta mübarek bir sokağa dönerlerken, "Ben sade bir isimle gayet iyi idare ediyordum," dedi Sophie.

"Herkes senin gibi olamaz," dedi Howl.

Bayan Pentstemmon'un dar sokağın sonundaki evi son derece zarif ve yüksekti. Büyük ön kapının iki tarafındaki kocaman saksılarda portakal ağaçları vardı. Kapıyı siyah kadife takımlı yaşlıca bir uşak açtı ve onları son derece serin, siyah-beyaz taşlarla döşeli bir salona götürdü. Michael bu arada gizlice yüzündeki teri silmeye çalıştı. Hep çok soğukkanlı görünen Howl uşağa eski bir dostu gibi davranıyor ve ona şakalar yapıyordu.

Uşak onları kırmızı kadife takım giymiş bir oğlana teslim etti. Çocuk onları cilalı merdivenden yukarı tören havasında çıkarırken, Sophie bunun niçin Kral'ı görmeden önce iyi bir prova olacağını anlamaya başlamıştı. Kendisini şimdiden saraya girmiş gibi hissediyordu. Çocuk onları loş bir salona aldığında, Sophie bir sarayın bile bu kadar gösterişli olamayacağından emindi. Odadaki her şey mavi, altın sarısı ve beyazdı, ayrıca hepsi de minik ve za-

rifti. En zarifi de Bayan Pentstemmon'du. Uzun ve ince bir kadındı, mavi ve altın sarısı süslemeli bir koltukta dimdik oturmuştu. Altın işlemeli bir eldiven giydiği eliyle altın başlı bir bastona dayanmıştı. Donuk altın rengi ipekten bir elbisesi vardı. Gayet eski ve resmi görünen bu elbisenin üstüne taktığı taca benzeyen donuk altın renkli şapkayı, zayıf ve kartalı andıran yüzünün altında donuk altın renkli bir fiyonkla bağlamıştı. Sophie'nin o güne kadar gördüğü en zarif ve en korkutucu kadındı.

"Ah, sevgili Howell," dedi altın işlemeli eldivenini uzatarak.

Howl eğilip eldiveni öptü; anlaşılan böyle yapması gerekiyordu. Bunu son derece zarifçe yapmıştı, ama arkasındaki Michael'a diğer elini öfkeyle sallaması bu zarafeti biraz bozuyordu. Michael kapının yanındaki uşak çocuğun yanında durması gerektiğini yavaş yavaş fark etti. Bayan Pentstemmon'dan olabildiğince uzak durmaktan gayet memnun, alelacele geriledi.

Howl eliyle Sophie'yi işaret ederek, "Bayan Pentstemmon, müsaadenizle size yaşlı annemi tanıtayım," dedi. Sophie de tıpkı Michael gibi hissettiğinden, Howl onu da eliyle çağırmak zorunda kaldı.

"Ne büyük onur. Büyük zevk duydum," dedi Bayan Pentstemmon. Altın işlemeli eldivenini Sophie'ye doğru uzattı. Sophie kendisinin de eldiveni öpmesi gerektiğini düşündü, ama bunu denemeye cesaret edemedi. Onun yerine kendi elini eldivenin üstüne koydu. Eldivenin içindeki el yaşlı, soğuk bir pençeymiş hissi veriyordu. Sophie, Bayan Pentstemmon'un hâlâ hayatta olmasına çok şaştı. "Ayağa kalkmadığım için beni bağışlayın," dedi Bayan Pentstemmon. "Sağlığım pek yerinde değil. Üç

yıl önce öğretmenlikten emekli olmak zorunda kaldım. Lütfen ikiniz de oturun."

Sophie tedirginliğini belli etmemeye çalışarak Bayan Pentstemmon'un karşısındaki işlemeli koltuğa ihtişamla oturdu ve aynı asaletle bastonuna dayanmaya çalıştı. Howl zarifçe yandaki koltuğa yayıldı. Gayet rahat görünüyordu. Sophie onu kıskandı.

"Seksen altı yaşındayım," dedi Bayan Pentstemmon. "Siz kaç yaşındasınız, sevgili Bayan Pendragon?"

Sophie aklına gelen ilk yüksek rakamı söyledi: "Doksan."

Bayan Pentstemmon pek belli olmayan, soylu bir kıskançlıkla, "O kadar yaşlı mısınız?" dedi. "Hâlâ bu kadar rahat hareket ettiğiniz için çok şanslısınız."

"Ah, sormayın ne kadar çeviktir," dedi Howl, "bazen onu durdurmak imkânsız oluyor."

Bayan Pentstemmon Howl'a öyle bir bakış fırlattı ki, Sophie onun en az Bayan Angorian kadar sert bir öğretmen olduğunu anladı. "Annenle konuşuyordum," dedi. "Sanırım o da en az benim kadar seninle gurur duyuyordur. Seni şekillendirmekte parmağı olan iki yaşlı hanımız biz. Diyebiliriz ki, sen bizim ortak yaratımımızsın."

"Sizce şekillenmemde biraz benim de parmağım yok mu?" dedi Howl. "Kendim de birkaç ufak şey katmış olamaz mıyım?"

"Çok az ve hiçbirinden hoşnut değilim," diye yanıtladı Bayan Pentstemmon. "Ama burada oturup senin hakkında konuşmamızı dinlemek istemiyorsundur herhalde. Gidip terasta oturacaksın ve uşağını da yanına götüreceksin. Hunch size içecek soğuk bir şeyler getirecek. Hadi bakalım."

Sophie o kadar tedirgin olmasaydı, Howl'un yüzünde oluşan ifade karşısında gülmesini tutamayabilirdi. Howl böyle bir şey olmasını kesinlikle beklemiyordu herhalde. Ama yine de hafifçe omuz silkerek ayağa kalktı, uyaran bir edayla Sophie'ye baktı, sonra da Michael'ı önüne katıp salondan çıktı. Bayan Pentstemmon bedenini azıcık çevirerek onların gidişini izledi. Ardından genç uşağa başıyla işaret etti ve o da dışarı çıktı. Bayan Pentstemmon tekrar Sophie'ye dönünce Sophie kendini çok daha tedirgin hissetti.

"Siyah saçlı halini tercih ederim," dedi Bayan Pentstemmon. "Bu çocuk kötüye gidiyor."

"Kim? Michael mı?" dedi Sophie şaşkınlıkla.

"Uşak değil," dedi Bayan Pentstemmon. "Beni kaygılandıracak kadar zeki olduğunu düşünmüyorum. Howell'dan bahsediyorum Bayan Pendragon."

"Ha," dedi Sophie. Bayan Pentstemmon'un niçin sadece 'gidiyor' dediğini merak etti. Hiç şüphe yok ki, Howl çoktan kötüye gitmişti.

"Şu haline bir baksanıza," dedi Bayan Pentstemmon üzüntüyle. "Giysilerinin hali ne öyle?"

"Görünüşüne hep dikkat eder," diye ona hak verdi Sophie. Sonra da niçin bu kadar ılımlı konuştuğuna şaşırdı.

"Hep öyleydi. Ben de görünüşüme dikkat ederim ve bunda bir kötülük görmüyorum," dedi Bayan Pentstemmon. "Ama neden cazibe büyüsü yapılmış bir takımla etrafta dolaşıyor? Kadınlara yönelik göz kamaştırıcı bir cazibe büyüsü –üstelik çok da iyi yapılmış. Eğitimli gözümle ben bile zar zor anlayabildim. Anlaşılan dikişlerin içine üflenmiş... onu kadınlar karşısında neredeyse karşı

konulmaz kılıyor. Bu durum kara büyüye doğru bir eğilim kazandığını gösteriyor ve siz de bir anne olarak bundan endişe duymalısınız, Bayan Pendragon."

Sophie tedirginlikle gri-kırmızı takımı düşündü. Onu dikerken bir özelliği olduğunu fark etmemişti. Ama Bayan Pentstemmon büyü konusunda, Sophie ise sadece giysiler konusunda uzmandı.

Bayan Pentstemmon her iki altın işlemeli eldivenini de bastonun üstüne koydu ve öne doğru eğilerek eğitimli, delici gözlerini Sophie'ye dikti. Sophie kendini giderek daha tedirgin ve rahatsız hissediyordu. "Hayatım sona ermek üzere," dedi Bayan Pentstemmon. "Bir süredir ölümün parmak uçlarına basarak, yavaş yavaş yaklaştığını hissediyorum."

Sophie, "Ah, eminim öyle değildir," diye onu avutmaya çalıştı. Ama Bayan Pentstemmon gözlerini bu şekilde dikmiş bakarken herhangi bir şey yapmaya çalışmak mümkün değildi.

"Sizi temin ederim ki öyle," dedi Bayan Pentstemmon. "Bu yüzden sizi görmeyi çok istiyordum Bayan Pendragon. Biliyorsunuz, Howell benim son ve en iyi öğrencimdi. Yabancı bir ülkeden çıkıp geldiğinde emekli olmak üzereydim. Benjamin Sullivan'ı eğittiğimde görevim tamamlandı sanıyordum –muhtemelen kendisini Büyücü Suliman olarak tanıyorsunuz, ruhu şad olsun!.. Ayrıca onu Saray Büyücülüğü görevine getirtmiştim. Tuhaf ama o da Howell'la aynı ülkeden gelmişti. Sonra Howell ortaya çıktığında, iki kat daha fazla hayal gücüne ve iki kat daha fazla yeteneğe sahip olduğunu bir bakışta anladım. Karakterinde bazı kusurlar olduğunu kabul etmek gerekse de, onun iyiliğin tarafında olduğunu biliyordum. Sev-

gili Bayan Pendragon. Ama şimdi ne hale gelmiş?"

"Sahi, ne hale gelmiş?" dedi Sophie.

Bayan Pentstemmon delici gözlerini Sophie'nin üzerinden ayırmadan, "Ona bir şeyler olmuş," dedi. "Ölmeden önce işleri tekrar yoluna koymaya kararlıyım."

"Peki ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye tedirgince sordu Sophie.

"Bunu bana sizin söylemenizi bekliyorum," dedi Bayan Pentstemmon. "Çöl Cadısı ile aynı yola girdiğini hissediyorum. Dediklerine göre bir zamanlar o da kötü değilmiş –gerçi bu sadece bir söylenti, zira o ikimizden de daha yaşlı ve büyü kullanarak kendini genç gösteriyor. Howell'ın yetenekleri onunkilerle aynı seviyede. Görünüşe bakılırsa, çok kabiliyetli olanlar tehlikeli bir beceri edinme fırsatına karşı koyamıyor. Bu da karakterlerinde ölümcül bir kusur yaratıyor ve giderek kötü tarafa doğru kayıyorlar. Howell'ı yoldan çıkaranın ne olduğuna dair bir ipucu bulmuş olabilir misiniz?"

Sophie'nin aklına Calcifer'in sözleri geldi: "Sözleşme uzun vadede ikimiz için de iyi olmayacak." Loş ve şık odanın açık pencerelerinden esen sıcak rüzgara rağmen sırtında bir ürperti hissetti. "Evet," dedi. "Ateş ciniyle bir tür sözleşme yapmış."

Bayan Pentstemmon'un bastonu tutan eli hafifçe titredi. "Tamam, bu olmalı. O sözleşmeyi bozmak zorundasınız Bayan Pendragon."

"Keşke nasıl bozulacağını bilseydim," dedi Sophie.

"Eminim ki annelik hisleriniz ve sahip olduğunuz güçlü büyü yeteneği size yol gösterecektir," dedi Bayan Pentstemmon. "Bir süredir sizi izliyorum Bayan Pendragon. Farkına varmamış olabilirsiniz..."

"Hayır, farkına vardım Bayan Pentstemmon," dedi Sophie.

"... ve yeteneğiniz hoşuma gitti," dedi Bayan Pentstemmon. "Eşyalara can veriyorsunuz. Örneğin elinizdeki şu bastonla konuştuğunuz çok açık. O kadar çok konuşmuşsunuz ki, normal insanların sihirli değnek dediği bir şeye dönüşmüş. Sözleşmeyi bozmakta zorlanacağınızı hiç sanmıyorum."

"Evet, ama öncelikle şartlarının neler olduğunu öğrenmem gerek," dedi Sophie. "Cadı olduğumu size Howl mu söyledi, şayet öyle söylediyse..."

"Hayır, o söylemedi. Çekingenliğe gerek yok. Bu konulardaki deneyimime güvenebilirsiniz," dedi Bayan Pentstemmon. Yaşlı büyücü gözlerini kapatınca Sophie bir oh çekti. Adeta güçlü bir ışık sönmüştü. "Bu sözleşmeler hakkında bir şey bilmiyorum, bilmek de istemiyorum," dedi. Bastonu yeniden sarsıldı, dehşetle titremişti sanki. Ağzı karabiber ısırmış gibi büzülüp bir çizgiye dönüştü. "Ama Cadı'ya ne olduğunu şimdi anlıyorum," dedi. "Bir ateş ciniyle sözleşme yaptı ve yıllar içinde cin onun kontrolünü ele geçirdi. Cinler iyi ile kötüyü ayıramazlar. Ama insanlar onlara değerli bir şey, sadece insanların sahip olabileceği bir şey teklif ettiğinde sözleşme yapmak için ayartılabilirler. Böylece hem insanın hem de cinin ömrü uzar, ayrıca insan cinin sihir gücünü kendi gücüne ekleyebilir." Bayan Pentstemmon tekrar gözlerini açtı. "Konu hakkında ancak bu kadarını söyleyebilirim," dedi. "Size sadece cinin ne aldığını bulmaya çalışmanızı öğütleyebilirim. Artık size veda etmek zorundayım. Bir süre dinlenmem gerek."

Kapı adeta sihirle açıldı –ki muhtemelen gerçekten si-

hirle açılmıştı– genç uşak içeri gelip Sophie'ye yolu gösterdi. Sophie gidiyor olmaktan çok memnundu. Oradayken çok mahcup olmuştu. Kapı kapanırken başını geriye çevirip, Bayan Pentstemmon'un sert, dimdik görüntüsüne baktı ve gerçekten Howl'un yaşlı annesi olsaydı Bayan Pentstemmon'un söylediklerinin onu bu kadar üzüp üzmeyeceğini düşündü. Herhalde gerçekten onu daha fazla üzemezdi. "Ona bir günden fazla öğrencilik yaptıysa, Howl'un karşısında şapka çıkartırım!" diye mırıldandı kendi kendine.

"Madam?" dedi Sophie'nin kendisiyle konuştuğunu sanan uşak.

"Merdivenden biraz daha yavaş in, yoksa sana yetişemem," dedi Sophie. Dizleri titremeye başlamıştı. "Gençler ne kadar da çevik oluyor."

Genç uşak onu pırıltılı merdivenden yavaş ve dikkatlice indirdi. Yarı yola geldiklerinde Sophie Bayan Pentstemmon'un kişiliğinin etkisinden biraz kurtulmuş ve onun söylediği şeyleri gerçekten düşünmeye başlamıştı. Sophie'nin bir cadı olduğunu söylemişti. Tuhaf bir şekilde Sophie de bunu tereddütsüz kabul etmişti. Bazı şapkaların neden o kadar rağbet gördüğü şimdi anlaşıldı, diye düşündü. Jane Farrier'in Kont Bilmemne ile kaçmasının sebebi de anlaşılmıştı. Çöl Cadısı'nın kıskançlığı da büyük ihtimalle bundan kaynaklanıyordu. Sophie bunu hep biliyor gibiydi. Ama büyüye yeteneği olduğunu kabul edememişti, zira üç kız kardeşin en büyüğüydü. Böyle bir şeyin Lettie'de olması çok daha akla yakındı.

Ardından aklına gri-kırmızı takım elbise gelince, neredeyse merdivenden aşağı yuvarlanacaktı. Takıma cazibe büyüsünü yapan kendisiydi. Onu dikerken nasıl mırıl-

dandığını hatırlıyordu. "Kızları cezbetmek için yapılmış!" demişti takıma. O da cezbetmişti elbette. O gün meyve bahçesinde Lettie'yi cezbeden, takım elbise olmuştu. Görüntüsünü değiştirmiş olmasına rağmen, dün Bayan Angorian üzerinde de gizli bir etki yaratmıştı.

Hay Allah! diye düşündü Sophie. Tuttum, kıracağı kalplerin sayısını ikiye katladım! Ona takımı bir şekilde çıkarttırmam gerek!

Howl o takımın içinde Michael'la birlikte serin, siyah-beyaz salonda bekliyordu. Sophie uşağın arkasından yavaş yavaş merdiveni inerken Michael endişeyle Howl'u dürttü. Howl üzgün görünüyordu. "Biraz perişan bir halin var," dedi Sophie'ye. "Kral'ı görme işinden vazgeçsek iyi olacak. Gitmediğin için bahaneler uydurarak kendi kendimi kötü duruma düşüreceğim. Yaptığım kötülüklerin seni hasta ettiğini söylerim. Haline bakılırsa yalan da söylemiş olmam hani."

Sophie kralı görmeyi kesinlikle istemiyordu. Ama Calcifer'in söylediklerini düşündü. Kral Howl'a Çöl'e gitmesini emreder ve Cadı onu yakalarsa, Sophie'nin tekrar genç olma şansı da ortadan kalkardı.

Sophie başını iki yana salladı. "Bayan Pentstemmon'dan sonra," dedi, "Ingary Kralı bana sıradan biri gibi görünecek."

13

Sophie Howl'un Adını Kirletiyor

Saraya vardıklarında Sophie kendini yine tuhaf hissetmeye başlamıştı. Altın kubbeler gözlerini kamaştırıyordu. Ön kapıya giden yol devasa bir merdivenden oluşuyordu ve her altı basamakta kırmızı üniformalı bir asker bekliyordu. Merdiveni çıkarken başı dönmeye başlayan, sürekli oflayıp puflayan Sophie, zavallı oğlanlar bu sıcakta bayılmamak için kendilerini zor tutuyor olmalılar, diye düşündü. Basamakların yukarısında art arda kemerli yollar, salonlar, koridorlar ve bekleme odaları vardı. Sophie bir süre sonra saymayı bıraktı. Kemerli yolların her birinde, ihtişamlı kıyafetler içinde beyaz –nasıl oluyorsa sıcağa rağmen beyaz– eldivenli bir adam ne için geldiklerini soruyor, ardından onları bir sonraki kemerli yolda duran kişinin yanına kadar götürüyordu. Her birinin, "Bayan Pendragon, Kral'ı görecek!" diyen sesi salonlarda yankılanıyordu.

Yarı yola gelince Howl'u kibarca durdurup beklemesini söylediler. Michael ile Sophie kişiden kişiye aktarılmaya devam etti. Üst kata çıkarıldılar, buradan itibaren gösterişli adamlar kırmızı değil mavi üniformalıydı. Yüz farklı renkte ahşap kaplamalı bir giriş odasına ulaşıncaya kadar bir ona bir buna havale edilip durdular. Orada Michael'a da beklemesi söylendi. Artık tuhaf bir rüya gö-

rüp görmediğini bilemez hale gelen Sophie iki kanatlı kocaman bir kapıdan içeri sokuldu ve bu kez yankılı ses şöyle dedi: "Majesteleri, Bayan Pendragon sizi görmek için buradalar."

Kral içerideydi; bir tahtın üzerinde değil, biraz altın varaktan başka süsü olmayan kare şeklinde bir koltukta oturuyordu. Kocaman odanın neredeyse ortasında duruyordu ve kapıdaki adamlardan çok daha mütevazı bir kıyafeti vardı. Çok yalnız görünüyordu, tıpkı sıradan bir insan gibiydi. Krallara has bir tarzda bir ayağını öne uzatarak oturmuştu, biraz topluydu ve yakışıklı sayılırdı, ama Sophie'ye son derece genç ve kral olmaktan biraz fazla gurur duyuyormuş gibi göründü. Sophie onun böyle bir yüzle kendinden bu kadar emin görünmemesi gerektiğini düşündü.

"Pekala, Büyücü Howl'un annesi beni ne için görmek istiyor acaba?"

Sophie orada dikilmiş, Kral'la konuşmakta olduğunu düşününce aniden nefesi kesildi. Başı fırıl fırıl dönüyordu. Orada oturan adam ile muazzam ve önemli bir şey olan krallık, şans eseri aynı koltuğu dolduran iki farklı şeymiş gibi geldi ona. Howl'un söylemesini istediği hassas ve önemli şeylerin hepsini unuttuğunu fark etti. Ama bir şeyler söylemeliydi.

"Majesteleri," dedi, "kardeşinizi aramayacağını söylemem için beni gönderdi."

Gözlerini dikip Kral'a baktı. Kral da ona dik dik bakmaya başladı. Bu tam bir felaketti.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu Kral. "Onunla konuştuğumda büyücü bu işe gönüllü görünüyordu."

Sophie'nin aklında kalan tek şey oraya Howl'un adı-

nı kirletmeye geldiğiydi. Bu yüzden şöyle dedi: "Yalan söylemiş. Sizi sinirlendirmek istemedi. O ödleğin tekidir, bilmem anlatabildim mi Majesteleri?"

"Kardeşim Justin'i bulma görevinden kaçmayı umuyor," dedi Kral. "Anlıyorum. Lütfen oturun, zira pek genç görünmüyorsunuz. Bana Büyücü'nün gerekçelerinden bahsedin."

Kral'dan biraz uzak mesafede duran başka bir sade koltuk vardı. Sophie ilerleyip oraya oturdu ve ellerini Bayan Pentstemmon gibi bastonunun üstüne koydu. Bunun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacağını ummuştu. Ama zihninde sahne korkusunun bembeyaz, uğultulu boşluğundan başka bir şey yoktu. Aklına gelen ilk şeyi söyledi: "Ancak bir korkak kendi adına yalvarması için yaşlı annesini gönderir. Sadece bu bile onun nasıl biri olduğunu anlamanıza yeter Majesteleri."

"Bu alışılmadık bir davranış," dedi Kral ciddiyetle. "Ama kabul ederse bedelini ödeyeceğimi söylemiştim ona."

"Ah, o paraya önem vermez," dedi Sophie. "Çöl Cadısı'ndan ödü kopuyor. Cadı onu lanetlemiş ve lanet kısa süre önce ona ulaştı."

"O halde korkmak için çok sebebi var," dedi Kral hafif bir ürpertiyle. "Ama bana Büyücü hakkında daha çok şey anlatın lütfen?"

Howl hakkında daha fazla şey? Sophie ümitsizce düşündü. Onu kötülemeliydi. Zihni o kadar boşalmıştı ki, Howl'un hiçbir kötü yanı olmadığını sandı bir an. Ne aptalca! "Pekala, o vefasız, umursamaz, bencil ve kendini kaybetmiş biridir," dedi. "Kendisine bir şey olmadığı müddetçe kime ne olduğunu zerre kadar umursamadığı-

nı düşünürüm bazen... ama sonra birine ne kadar müthiş bir iyilik yaptığını öğrenirim. Ardından canının istediği zaman iyi olduğunu düşünürüm... ama bu sefer de onun yoksul insanlardan düşük ücret aldığını fark ederim. Bilemiyorum Majesteleri. Berbattır."

"Benim izlenimim," dedi Kral, "Howl'un ilkesiz, kaypak bir düzenbaz olduğu, ayrıca konuşmaları da içtenliksiz ve çok kurnaz biri. Haksız mıyım?"

"Ne güzel söylediniz!" dedi Sophie içtenlikle. "Ama ne kadar kendini beğenmiş olduğunu atladınız, ayrıca..." Metrelerce halının üzerinden Kral'a şüpheyle baktı. Howl'u kötülemesine yardımcı olmaya fazlasıyla gönüllüydü.

Kral gülümsüyordu. Bu hafifçe tereddütlü gülümseme bürünmesi gerektiği kral kimliğinden ziyade esas kişiliğine uygundu. "Teşekkür ederim Bayan Pendragon," dedi. "Açık sözlülüğünüz beni çok rahatlattı. Büyücü kardeşimi aramayı o kadar kolay kabul etmişti ki, yanlış adamı seçtiğimi düşünmeye başlamıştım. Gösteriş yapmadan edemeyen ya da para için her şeyi yapan biri olduğundan korkmaya başlamıştım. Ama onun tam da ihtiyaç duyduğum kişi olduğunu az önce bana gösterdiniz."

"Of, kahretsin!" diye haykırdı Sophie. "Beni öyle olmadığını söylemem için gönderdi!"

"Siz de söylediniz." Kral koltuğunu Sophie'ye doğru birkaç santim çekti. "Ben de size karşı aynı ölçüde açık sözlü olayım," dedi. "Bayan Pendragon, kardeşimin geri gelmesine şiddetle ihtiyacım var. Mesele sadece onu seviyor olmam ve kavga ettiğimiz için pişmanlık duymam değil. Hattâ bazı insanların onu benim gönderdiğimi fı-

sıldaması da değil... İkimizi de tanıyan herkes bunun katıksız saçmalık olduğunu bilir. Hayır, Bayan Pendragon. Asıl mesele şu ki, kardeşim Justin çok parlak bir generaldir ve Yukarı Norland ile Strangia bize savaş açmak üzereyken onsuz yapamam. Biliyorsunuz, Cadı beni de tehdit etti. Şu ana kadarki bütün raporlar Justin'in gerçekten de Çöl'e gittiğini gösteriyor. Cadı'nın asıl niyetinin kardeşime en çok ihtiyaç duyduğum anda beni ondan yoksun bırakmak olduğuna eminim. Justin'i çekmek için Büyücü Suliman'ı da yem olarak kullandığını düşünüyorum. Bu yüzden onu ancak zeki ve ilkelerden bağımsız hareket edebilen bir büyücü geri getirebilir."

"Howl kaçıp gidecektir," diye uyardı Sophie Kral'ı.

"Hayır," dedi Kral. "Bunu yapacağını hiç sanmıyorum. Bana bunları söylemeniz için sizi göndermiş. İstediğim şeyi yapamayacak kadar korkak olduğunu göstermek için göndermiş, haksız mıyım Bayan Pendragon?"

Sophie başını sallayarak kabul etti. Howl'un hassas sözcüklerini hatırlayabilmek istedi. Kendisi anlamasa da Kral'ın anlayacağından emindi.

"Bu kendini beğenmiş bir adamın yapacağı iş değil," dedi Kral. "Ama hiç kimse başka çaresi kalmadığı müddetçe böyle bir çareye başvurmaz. Bu da gösteriyor ki, son çaresinin de işe yaramadığını açıkça anlamasını sağlarsam Büyücü Howl istediğimi yapacaktır."

"Bana kalırsa siz... şey... belki de durumu yanlış anladınız Majesteleri," dedi Sophie.

"Hiç sanmam." Kral gülümsedi. Belirsiz yüz hatları bir anda katılaşmıştı. Haklı olduğundan hiç kuşkusu yoktu. "Büyücü Howl'a söyleyin Bayan Pendragon. Onu şu andan itibaren Saray Büyücülüğü'ne atıyorum ve bu yıl so-

na ermeden Prens Justin'i ölü ya da diri bulmasını Kral olarak emrediyorum. Artık çıkabilirsiniz."

Tıpkı Bayan Pentstemmon'un yaptığı gibi Sophie'ye elini uzattı, ama onun kadar asil görünmüyordu. Sophie bu eli öpmesi gerekip gerekmediğini düşünerek ayağa kalktı. Ama daha ziyade içinden bastonunu kaldırıp Kral'ın kafasına vurmak geldiği için, elini sıktı ve hafifçe dizlerini kırdı. En doğrusu buydu herhalde. Sophie iki kanatlı kapıya doğru topallarken, Kral arkasından dostça gülümsedi.

"Ah, lanet olsun!" diye mırıldandı kendi kendine. Tam da Howl'un istemediği şeydi bu. Şimdi Howl şatosunu bin kilometre uzağa taşıyacaktı. Lettie, Martha ve Michael perişan olacaktı, ayrıca bu işin içinde yeşil sümük taşkınları da olacağından şüphesi yoktu. "En büyük kız olmak böyle bir şey," diye mırıldandı ağır kapı önünde açılırken. "Asla kazanamazsın!"

Başka bir şey daha kötü gitmişti. Kızgınlık ve hüsranla ilerlerken yanlış kapılar dizisinden geçmişti. Bu giriş odasının her tarafında aynalar vardı. Bu aynalarda kamburu çıkmış şık gri elbisesi içinde topallayan aksini görüyordu, ayrıca çevrede bir sürü mavi üniformalı adam ve Howl gibi iyi kıyafetler giymiş gelip geçenler vardı, ama Michael'dan eser yoktu. Muhtemelen yüz farklı renkte ahşapla kaplı giriş odasında bekliyor olmalıydı.

"Adı batsın!" dedi Sophie.

Saraylılardan biri aceleyle ona doğru geldi ve önünde eğildi. "Bayan Büyücü! Size yardımcı olabilir miyim?"

Ufak tefek, genç bir adamdı, gözleri de biraz kızarmıştı. Sophie ona sert sert baktı. "Ah, yüce Tanrım!" dedi. "Demek büyü işe yaradı!"

"Yaramaz olur mu?" dedi ufak tefek saraylı biraz

üzüntülü bir sesle. "Biber yüzünden hapşırdığı sırada silahını alıverdim ve şu anda bana dava açtı. Ama önemli olan..." –yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı– "...sevgili Jane'in bana geri dönmüş olması! Şimdi, sizin için ne yapabilirim? Sizin mutluluğunuzu sağlamak benim sorumluluğumda."

"Tam tersi olduğundan şüphe ederim," dedi Sophie. "Acaba siz Catterack Kont'u olabilir misiniz?"

"Hizmetinizdeyim," diyerek hafifçe eğildi ufak tefek saraylı.

Jane Farrier ondan en az bir baş daha uzun olmalı diye düşündü Sophie. Kesinlikle hepsi benim hatam. "Evet, bana yardım edebilirsiniz," diyerek Michael konusunu anlattı.

Catterack Kontu Michael'ın bulunacağına ve onunla buluşmak üzere giriş salonuna getirileceğine söz verdi. Kesinlikle sorun değildi. Sophie'yi eldivenli bir görevliye bizzat götürdü ve önünde bol bol eğilip gülümseyerek ona teslim etti. Sophie tıpkı önceki gibi bir görevliden diğerine aktarıldı ve en sonunda askerlerin koruduğu merdivene ulaştı.

Michael orada değildi. Howl'un da ortalarda görünmemesi Sophie'nin içine biraz su serpti. Sonucun böyle olacağını tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Catterack Kontu'nun hiçbir şeyi doğru yapamayan türden bir adam olduğu ortadaydı ve Sophie konusunda da bu durum değişmemişti. Dışarı çıkan yolu bulması bile büyük bir şanstı büyük ihtimalle. Artık o kadar yorulmuş, terlemiş ve kederlenmişti ki, Michael'ı beklememeye karar verdi. Ocağın başındaki koltuğa oturup işleri nasıl karıştırdığını Calcifer'e anlatmak istiyordu.

Büyük merdivenden ağır aksak indi. Baş döndürücü sayıda kuleler ve parıldayan çatılarla çevrelenmiş başka bir merdivene geldi. Bir süre sonra durumunun düşündüğünden daha kötü olduğunu fark etti. Kaybolmuştu. Şato girişinin bulunduğu ahır kapısının nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Rastgele başka bir işlek ve güzel caddeye girdi, ama burası da hiç tanıdık gelmiyordu. Artık Saray'a nasıl dönüleceğini bile bulamayacak hale gelmişti. Karşısına çıkan insanlara sormaya çalıştı. Büyük çoğunluğu tıpkı onun gibi terlemiş ve yorulmuştu. "Büyücü Pendragon mu?" diyorlardı. "O da kim?"

Sophie ümitsizce yürümeye devam etti. Tam vazgeçip geceyi geçirmek üzere ilk gördüğü kapı önüne oturmak üzereyken, Bayan Pentstemmon'un evinin bulunduğu dar sokağın önünden geçti. Hah! diye düşündü. Gidip uşağa yol sorabilirdi. Howl ile araları o kadar iyiydi ki, Howl'un nerede yaşadığını muhakkak biliyor olmalıydı. Bu yüzden o sokağa girdi.

Çöl Cadısı karşıdan ona doğru geliyordu.

Sophie'nin nasıl olup da Cadı'yı tanıdığını söylemek zordu. Cadı'nın yüzü farklıydı. Saçları kestane rengi ve bukleli değildi, beline kadar inen kızıl, dalgalı saçları vardı. Kahverengi ve açık sarı elbisesi rüzgarda dalgalanıyordu. Çok havalı ve cazibeli görünüyordu. Sophie onu hemen tanımıştı. Hattâ neredeyse duracaktı, ama durmadı.

Beni hatırlamasına imkân yok, diye düşündü Sophie. Büyü yaptığı yüzlerce insandan biriyimdir sadece. Sophie cesurca yürümeyi sürdürdü. Bastonunu taşlara vura vura ilerlerken, başı derde girerse diye Bayan Pentstemmon'un bu bastonun güçlü bir nesne olduğunu söylediğini kendine hatırlatıyordu.

Bu da başka bir hataydı. Turuncu kadifeden takımlar giymiş iki uşağın takip ettiği Cadı bir yandan gülümsüyor, bir yandan da şemsiyesini çevire çevire dar sokakta süzülüyordu. Sophie'nin yanına gelince durdu ve Sophie'nin burnuna tarçınlı bir parfümün kokusu çarptı. "Vay, Bayan Hatter!" dedi Cadı bir kahkaha atarak. "Yüzleri asla unutmam, özellikle de onları ben yapmışsam! Böyle güzel giyinmiş, neler yapıyorsun burada? Eğer şu Bayan Pentstemmon'a uğramayı düşünüyorsan, hiç zahmet etme. Kart tavuk öldü."

"Öldü mü?" dedi Sophie. Neredeyse aptalca bir içgüdüyle, Daha bir saat önce yaşıyordu! diyecekti. Kendini tuttu, çünkü ölüm böyle bir şeydir: İnsanlar ölünceye kadar *yaşarlar*.

"Evet. Öldü," dedi Cadı. "Bulmak istediğim birinin nerede olduğunu söylemeyi reddetti. 'Cesedimi çiğnemen gerek!' dedi ve ben de aynen öyle yaptım."

Howl'u bulmaya çalışıyor! diye düşündü Sophie. Şimdi ne yapacağım? Bu kadar terlemiş ve yorulmuş olmasa, düşünemeyecek kadar korkardı. Çünkü Bayan Pentstemmon'u öldürebilen bir cadı, bastona bana mısın demeden, kolayca Sophie'nin de işini bitirirdi. Üstelik Sophie'nin Howl'un yerini bildiğinden bir an bile şüphe etse, Sophie'nin sonu gelmiş demekti. Sophie'nin şato girişinin yerini hatırlayamaması iyi olmuştu belki de.

"Öldürdüğün kişinin kim olduğunu bilmiyorum," dedi, "ama bu seni kötü bir katil yapar."

Ama Cadı yine de şüphelenmiş görünüyordu. "İyi ama Bayan Pentstemmon'u görmeye gittiğini söyledin sanıyordum."

"Hayır," dedi Sophie. "Bunu söyleyen sendin. Onu öl-

dürmenin kötü olduğunu söylemem için onu tanımam gerekmez."

"Peki nereye gidiyorsun?" dedi Cadı.

Sophie'nin içinden Cadı'ya kendi işine bakmasını söylemek geçti. Ama böyle söylerse belaya davetiye çıkarmış olacaktı. Bu yüzden aklına gelen bir sonraki şeyi söyleyiverdi. "Kral'ı görmeye gidiyorum."

Cadı inanmadığını belli eden bir kahkaha attı. "Peki ya Kral seni görecek mi?"

Korku ve öfkeyle titremeye başlayan Sophie, "Elbette görecek," dedi. "Randevu aldım. Şapkacıların durumunu düzeltmek için ona bir dilekçe vereceğim. Görüyorsun ki, bana yaptıklarından sonra hâlâ hayatımı sürdürüyorum."

"O halde ters yöne gidiyorsun," dedi Cadı. "Saray arkanda kaldı."

"Ne? Öyle mi?" dedi Sophie. Şaşırmış gibi yapmasına hiç gerek yoktu. "O halde geriye dönmem gerek. Beni bu hale getirdiğinden beri yönümü biraz şaşırıyorum."

Cadı gönülden bir kahkaha attı. Söylediği tek bir söze bile inanmamıştı. "O halde benimle gel," dedi, "sana sarayın yolunu göstereyim."

Sophie geriye dönüp Cadı'nın yanında yürümekten başka çıkar yol göremedi. İki uşak da somurtarak peşlerinden geliyordu. Öfke ve çaresizlik Sophie'nin tüm benliğini sarmıştı. Yanı başında zarafetle süzülen Cadı'ya baktığında, Bayan Pentstemmon'un onun aslında yaşlı bir kadın olduğunu söylediğini hatırladı. Bu haksızlık! diye düşündü Sophie, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonunda bir fıskiye olan geniş, işlek bir caddeden ilerlerken, "Niye beni bu hale getirdin?" diye sordu.

"Belli bir bilgiyi almamı önlüyordun," dedi Cadı. "Ama en sonunda aldım elbette." Sophie bunu duyunca çok şaşırdı. Bu işte bir hata olduğunu söylemesinin bir faydası olup olmadığını düşünürken Cadı ekledi: "Gerçi senin bu konuda hiçbir fikrin olmadığını söyleyebilirim." Sonra işin en komik kısmına gelmiş gibi güldü. "Galler diye bir ülke duymuş muydun hiç?"

"Hayır," dedi Sophie. "Denizin altında filan mı yoksa?"

Cadı bunu daha da komik buldu. "Şu anda değil," dedi. "Büyücü Howl'un geldiği ülke. Büyücü Howl'u tanıyorsun, değil mi?"

"Adını duymuştum," diye yalan söyledi Sophie. "Kızları yiyormuş. En az senin kadar kötü biri." Sırtında bir ürperti dolaştı. O sırada yanından geçtikleri fıskiyenin ardındaki pembe mermer döşeli meydanın sonunda Saray'a çıkan taş merdiven vardı.

"İşte geldik. Saray orada," dedi Cadı. "O merdiveni çıkabileceğinden emin misin?"

"Senden daha iyi çıkarım," dedi Sophie. "Beni tekrar genç yaparsan bu sıcakta bile koşarak çıkabilirim."

"Bu hiç de komik olmaz," dedi Cadı. "Çık bakalım. Kral'ı seninle görüşmeye ikna edersen, büyük babasının beni Çöl'e sürdüğünü ve bu yüzden ona kin beslediğimi de hatırlat."

Sophie uzun merdivene ümitsizce baktı. En azından bu kez merdivende askerlerden başka kimse yoktu. Bugünkü şansına bakılırsa, Michael ile Howl'un da merdivenden inmekte olduğunu görse pek şaşırmayacaktı. Cadının orada dikilip onun çıkmasını izleyeceği kesin olduğundan, Sophie'nin merdivene doğru yollanmaktan baş-

ka çaresi yoktu. Ağır aksak çıkmaya başladı, ter içindeki askerleri geçti, tekrar Saray girişine kadar çıktı ve her adımda Cadı'dan daha çok nefret etti. En tepeye ulaştığında nefes nefese dönüp aşağıya baktı. Cadı hâlâ oradaydı, merdivenin dibinde kızıl-kahverengi bir leke gibi görünüyordu. Arkasında iki küçük turuncu şekille birlikte, onun Saray'dan atıldığını görmeyi bekliyordu.

"Adı batasıca!" dedi Sophie. Topallayarak kemerli yolun önündeki muhafızların yanına gitti. Kötü şansı hâlâ devam ediyordu. Görebildiği kadarıyla etrafta Michael ya da Howl'dan hiçbir iz yoktu. En sonunda muhafızlara, "Kral'a söylemeyi unuttuğum bir şey var," demek zorunda kaldı.

Onu hatırladılar. İçeri girmesine izin verdiler ve beyaz eldivenli adam onu karşıladı. Sophie daha aklını başına toplayamadan Saray mekanizması yine harekete geçti ve onu tıpkı ilk seferki gibi oradan oraya gönderdiler. Aynı çift kanatlı kapının önüne geldi ve mavi üniformalı aynı adam, "Bayan Pendragon sizi yeniden görmeye geldi Majesteleri," diye seslendi.

Tıpkı kötü bir rüya gibi, diye düşündü Sophie aynı büyük odaya girerken. Howl'u tekrar kötülemekten başka seçeneği yoktu anlaşılan. Ama asıl mesele, başına gelenler yüzünden ve sahne korkusu yine ortaya çıktığı için zihninin bu kez daha da boşalmış olmasıydı. Kral bu kez köşedeki büyük bir masanın yanında dikilmiş, endişeli bir edayla bir haritanın üstündeki bayrakları hareket ettiriyordu. Başını kaldırıp cana yakın bir edayla, "Bana söylemeyi unuttuğunuz bir şey varmış," dedi.

"Evet," dedi Sophie. "Howl ancak kızınızı onunla evlendirmeye söz verirseniz Prens Justin'i arayacağını söy-

lüyor." Bu aklıma nereden geldi? diye düşündü. İkimizi de idam ettirecek!

Kral kaygıyla yüzüne baktı. "Bayan Pendragon, bunun söz konusu bile olamayacağını bilmelisiniz," dedi. "Bunu önerdiğinize göre oğlunuz için gerçekten çok endişeleniyor olmalısınız, ama onu sonsuza dek dizinizin dibinde tutamazsınız, üstelik ben kararımı verdim. Lütfen gelip şu koltuğa oturun. Yorgun görünüyorsunuz."

Sophie Kral'ın işaret ettiği alçak koltuğa doğru yavaşça ilerleyip kendini bıraktı. Muhafızların ne zaman gelip kendisini tutuklayacağını merak ediyordu.

Kral belli etmeden etrafa bakındı. "Kızım az önce buradaydı," dedi. Sophie'nin şaşkın bakışları arasında eğilip masanın altına baktı. "Valeria," diye seslendi. "Vallie, çık bakalım. Buradan, aferim kızıma."

Masanın altından bir hışırtı geldi. Bir saniye sonra Prenses Valeria tatlı tatlı gülümseyerek masanın altından dışarıya doğru emekledi. Tam dört dişi vardı. Doğru düzgün saçlara sahip olacak kadar büyümemişti daha. Sadece kulaklarının üstünde beyaz tüyler çıkmıştı. Sophie'yi görünce ağzı kulaklarına vararak emmekte olduğu parmağını uzattı ve Sophie'yi eteğinden yakalandı. Prenses elbiseye tutunarak ayağa kalkarken, tuttuğu yerlerde ıslak lekeler bıraktı. Valeria başını kaldırıp Sophie'nin yüzüne baktı ve kesinlikle kendisine özel yabancı bir dilde ona dostça bir şeyler söyledi.

"Haa," dedi Sophie. Kendini inanılmaz derecede aptal hissediyordu.

"Ebeveynlerin neler hissettiğini bilirim, Bayan Pendragon," dedi Kral.

14

Saray Büyücüsü Nezle Oluyor

Sophie Kral'ın dört atlı arabalarından birinde şatonun Kingsbury girişine geri döndü. Arabada aynı zamanda bir arabacı, bir seyis, bir de uşak vardı. Arabayı bir çavuş ve altı Saray Süvarisi koruyordu. Bu kalabalığın sebebi Prenses Valeria'ydı. Sophie'nin kucağına çıkmıştı. Araba yokuş aşağı takırdayarak giderken, Sophie'nin elbisesi hâlâ Valeria'nın olumlu izlenimlerinin yarattığı ıslak lekelerle doluydu. Sophie hafifçe gülümsedi. Martha'nın çocuk istemekte haklı olduğunu düşündü, gerçi on tane Valeria ona biraz fazla olur gibi geliyordu. Valeria üstüne tırmanırken Sophie Cadı'nın Valeria'yı da tehdit ettiğini duyduğunu anımsadı ve kendini küçük kıza, "Cadı sana zarar veremez. Ona izin vermem!" derken buldu.

Kral bu konuda hiçbir şey söylememişti. Ama Sophie için bir saray arabası çağırtmıştı.

Araba ve eşliğindekiler gizli ahırın önünde büyük bir gürültüyle durdular. Michael kapıdan fırladı ve Sophie'nin inmesine yardım etmek isteyen uşağın önüne geçti. "Nerelerdeydin?" dedi. "Çok endişelendim! Howl da çok üzüldü..."

"Üzülmesin de ne yapsın," dedi Sophie kaygıyla.

"Çünkü Bayan Pentstemmon ölmüş," dedi Michael.

Howl da kapıya gelmişti. Solgun ve sıkıntılı görünüyordu. Her tarafından kırmızı-mavi armalı şeritler sarkan rulo halinde bir kâğıt tutuyordu. Sophie bu ruloya bakınca kendini kabahatli hissetti. Howl çavuşa bir altın lira verdi, araba ve süvariler gidinceye kadar da tek kelime etmedi. Ardından şöyle dedi: "Dört at ve on adam az önce bir kocakarıdan kurtuldu anladığım kadarıyla. Kral'a ne yaptın sen?"

Sophie içeriyi yeşil sümükle kaplı bulma beklentisiyle Howl ve Michael'ın ardından şatoya girdi. Ama etrafta sümük filan yoktu ve Calcifer canlanmış, mor ağzıyla sırıtarak bacaya kadar uzanıyordu. Sophie koltuğa çöktü. "Kral ikide bir seni kötülemek için karşısına çıkmamdan bıkmış olmalı. İki kere denedim," dedi. "Her şey kötü gitti. Yolda da Bayan Pentstemmon'u öldürmekten dönen Cadı'ya rastladım. Ne gün ama!"

Sophie olup bitenleri anlatırken Howl şömine rafına yaslanmış, ruloyu yemesi için Calcifer'e verecekmiş gibi elinde sallayıp duruyordu. "İşte yeni Saray Büyücünüz," dedi. "Adım gerçekten çok kirlendi." Ardından Sophie ile Michael'ın şaşkın bakışları arasında gülmeye başladı. "Peki ya Catterack Kontu'na ne yapmış?" dedi gülerek. "Onu Kral'ın yanına asla göndermemeliydim!"

"Seni kötüledim, adını kirlettim!" diye karşı çıktı Sophie.

"Biliyorum. Hesap hatası yapan bendim," dedi Howl. "Şimdi Cadı'nın haberi olmadan zavallı Bayan Pentstemmon'un cenazesine nasıl gideceğim? Bir fikrin var mı Calcifer?"

Howl'un her şeyden çok Bayan Pentstemmon'un ölümüne üzüldüğü ortadaydı.

Cadı konusunda asıl endişelenen Michael'dı. Ertesi sabah kalktığında, bütün gece kâbuslar gördüğünü anlattı. Cadı'nın şatonun bütün girişlerinden aynı anda içeri girdiğini görmüştü. "Howl nerede?" diye sordu endişeyle.

Howl çok erkenden çıkmış, banyoyu da her zamanki gibi kokulu buharlar içinde bırakmıştı. Gitarını yanına almamıştı ve kapının tokmağı yeşile çevrilmişti. Calcifer bile bundan başka bir şey bilmiyordu.

"Kapıyı hiç kimseye açma," dedi Calcifer.

"Cadı Porthaven dışındaki bütün girişleri biliyor."

Michael bunun üzerine o kadar telaşlandı ki, avludan birkaç kalas toplayıp kapının üzerine çaprazlamasına çiviledi. Ardından Bayan Angorian'dan geri aldıkları büyü üzerinde çalışmaya başladı.

Yarım saat sonra kapının tokmağı aniden döndü ve siyah kısım aşağıya geldi. Kapı hızla vuruldu. Michael hemen Sophie'nin yanına sokulup ona sıkı sıkı tutundu. "Korkma," dedi titreyerek. "Ben seni korurum."

Kapı bir süre daha gürültüyle vuruldu. Ardından sesler kesildi. Tam Michael derin bir oh çekerek Sophie'yi bırakmıştı ki, şiddetli bir patlama oldu. Kalaslar fırlayıp yere düştü. Calcifer ızgaranın en dibine, Michael ise süpürge dolabına kaçtı ve Sophie ortada kaldı. Kapı bir anda açıldı ve Howl öfkeyle içeri daldı.

"Bu kadarı fazla Sophie," dedi. "Ben burada yaşıyorum." Sırılsıklam olmuştu. Gri-kırmızı takımı siyah-kahverengiye dönmüştü. Manşetlerinden ve saçlarının ucundan sular damlıyordu.

Sophie hâlâ siyaha çevrilmiş duran kapı tokmağına baktı. Bayan Angorian, diye düşündü. Üstelik onu büyü-

lü takımla görmeye gitmişti. "Neredeydin?" diye sordu.

Howl hapşırdı. "Yağmurda dikiliyordum. Hem seni ilgilendirmez," dedi boğuk bir sesle. "Bu kalasları ne diye çaktınız kapıya?"

"Ben çaktım," dedi süpürge dolabından başını çıkaran Michael. "Cadı..."

"Herhalde işimin ehli olmadığımı sanıyorsun," dedi Howl öfkeyle. "Dışarıya o kadar çok yön şaşırtma büyüsü yaptım ki, müşteriler bile bizi bulamayacak. Çöl Cadısı'nı en az üç gün oyalar. Calcifer, sıcak bir şeyler içmem gerek."

Calcifer odunlarından yukarı tırmanıyordu, ama Howl ocağa doğru gidince tekrar dibe daldı. "O halde yanıma yaklaşma! Islaksın!" diye tısladı.

"Sophie," dedi Howl yalvarırcasına.

Sophie acımasızca kollarını önünde kavuşturdu. "Peki ya Lettie?" dedi.

"Donuma kadar ıslandım," dedi Howl. "Bana sıcak bir içecek hazırlayamaz mısın?"

"Ben de diyorum ki, peki ya Lettie Hatter?" dedi Sophie.

"Kalsın o zaman!" dedi Howl. Şöyle bir silkelendi. Sular üstünden akıp etrafında düzgün bir daire oluşturdu. Howl bu dairenin dışına çıktığında saçları kupkuru ışıldıyordu ve gri-kırmızı takımında nem bile kalmamıştı. Gidip tavayı aldı. "Dünya katı yürekli kadınlarla dolu Michael," dedi. "Hiç düşünmeden sana üç tanesini sayabilirim."

"Onlardan biri Bayan Angorian mı?" diye sordu Sophie.

Howl cevap vermedi. Sabahın geri kalanında Sop-

hie'yi görmezden gelerek Michael ve Calcifer'le şatoyu taşıma konusunu tartıştı. Howl gerçekten kaçacak, tıpkı Kral'ı uyardığım gibi olacak her şey, diye düşünen Sophie mavi-beyaz takıma yeni üçgenler dikiyordu. Howl'u bir an önce o gri-kırmızı takımdan kurtarmalıydı.

"Porthaven girişine taşınmamız gerektiğini düşünmüyorum," dedi Howl. Boşlukta bir mendil yarattı ve Calcifer'in huzursuzca titremesine yol açan bir sesle burnunu sildi. "Ama şatoyu daha önce hiç bulunmadığı bir yere taşımak ve Kingsbury girişini kapamak istiyorum."

Sonra kapıya vuruldu. Sophie, Howl'un da yerinden sıçradığını, en az Michael kadar tedirgin bir şekilde çevresine bakındığını gördü. Hiçbiri kapıya bakmadı. Korkak! diye düşündü Sophie küçümseyerek. Önceki gün Howl için neden o kadar zahmet ettiğini düşünmeye başladı. "Herhalde aklımı kaçırmıştım!" diye mırıldandı mavi-beyaz takım elbiseye.

Kapının vurulması sona erince, "Peki ya siyah giriş?" diye sordu Michael.

"O kalıyor," dedi Howl. Ardından parmağını şıklatarak bir mendil daha var etti.

Tabii kalacak! diye düşündü Sophie. Orada Bayan Angorian var. Zavallı Lettie!

Öğleye doğru Howl mendilleri üçer beşer yaratmaya başladı. Sophie bunların aslında yumuşak, dört köşe kâğıtlar olduğunu gördü. Howl hapşırmaya devam ediyordu. Sesi de kısılmıştı. Kısa süre sonra mendilleri altışar altışar yaratmaya başladı. Kullanılmış olanların külleri Calcifer'in dört bir yanında yığınlar halinde yükseliyordu.

"Of, niye Galler'e her gittiğimde nezle olup dönüyo-

rum?" dedi Howl. Sonra da kendine koca bir tomar mendil yarattı.

Sophie hafif bir kahkaha attı.

"Bir şey mi söyleyecektin?" dedi Howl.

"Hayır, ama ödleklerin her türlü nezleyi hak ettiğini düşünüyorum," dedi Sophie. "İnsan Kral tarafından görevlendirildiği halde gidip yağmur altında kızlara kur yapıyorsa hatayı kendinde aramalı."

"Sen benim bildiğim her şeyi bilmiyorsun doğrucu Davut," dedi Howl. "Bir dahaki sefere yapacaklarımı çıkmadan önce sana listelememi ister misin? Prens Justin'i aramaya gittim. Her dışarı çıktığımda kızlara kur yapmıyorum."

"Ne zaman?" dedi Sophie.

"Hah, nasıl da kulakların dalgalanıyor ve uzun burnun oynuyor!" dedi Howl kısık sesiyle. "İlk kaybolduğunda aradım elbette. Herkes Suliman'ın Çöl'e gittiğini bilmesine rağmen, Prens Justin'in bu taraflarda ne yaptığını merak etmiştim. Birilerinin ona sahte bir yer tespiti büyüsü sattığını düşünmüştüm, çünkü doğruca Kıvrımlı Vadi'ye gidip Bayan Fairfax'tan bir bulma büyüsü daha almıştı. Haliyle büyü onu tekrar bu tarafa getirmişti. Şatoya uğradı ve Michael ona başka bir yer tespiti büyüsü ile bir kılık değiştirme büyüsü sattı..."

Michael hayretle elini ağzına götürdü. "O yeşil üniformalı adam Prens Justin miydi?"

"Evet, ama daha önce bu meseleden bahsetmedim," dedi Howl, "çünkü Kral senin sağduyulu davranıp prense yine sahte bir büyü satman gerektiğini düşünebilirdi. Vicdanım buna müsaade etmedi. Vicdan. Bu söze dikkat edin, Bayan Uzunburun. Benim bir vicdanım var." Howl

yeni bir mendil tomarı yarattı ve burnuna götürdüğü mendilin üstünden kızarmış ve sulu gözleriyle Sophie'ye öfkeli bir bakış fırlattı. Ardından ayağa kalktı. "Kendimi kötü hissediyorum," dedi. "Yatağıma gideceğim, herhalde orada ölürüm." Merhamet uyandırmak için sendeleyerek merdivene yöneldi. Yukarı çıkarken, "Beni Bayan Pentstemmon'un yanına gömün," dedi kısılmış sesiyle.

Sophie daha büyük bir gayretle kendini dikişe verdi. Bayan Angorian'ın kalbini daha fazla incitmeden önce gri-kırmızı takımı Howl'un üzerinden çıkarma şansını yakalamıştı işte –yani Howl yatağa elbiseyle girmiyorsa elbette, ki bu da uzak bir ihtimal değildi. Demek ki Howl Yukarı Kıvrım'a gidip Lettie'yle buluştuğunda Prens Justin'i arıyor olmalıydı. Sophie, elli yedinci mavi üçgenin çevresine minik minik dikişler atarken, Zavallı Lettie! diye düşündü. Daha dikmesi gereken kırktan fazla üçgen vardı.

Howl'un yukarıdan cılız bir sesle bağırdığı duyuldu: "Biri bana yardım etsin! Burada bakımsızlıktan ölüyorum!"

Sophie omuz silkti. Michael yeni büyüsü üzerinde çalışmayı bırakıp merdivenden aşağı yukarı koşmaya başladı. İşler iyice can sıkıcı bir hal almıştı. Sophie yedi mavi üçgen dikene kadar Michael koştura koştura yukarıya limon ve bal, bir kitap, nezleye karşı bir karışım, karışımı içmek için bir kaşık, burun damlası, boğaz pastili, gargara, kalem, kâğıt, üç kitap daha ve söğüt kabuğu çayı çıkardı. İnsanlar kapıyı çalmaya devam ediyor, Sophie'nin sıçramasına ve Calcifer'in tedirginlikle sarsılmasına yol açıyorlardı. Kimse kapıyı açmayınca bazıları haklı olarak içeridekilerin duymazdan geldiğini düşünüp beş dakika kadar kapıyı yumruklaya devam ediyordu.

Bu arada Sophie mavi-beyaz takım konusunda kaygılanmaya başlamıştı. Takım gittikçe küçülüyordu. Her seferinde kumaşın birazını katlamadan üçgenleri dikmesi mümkün değildi. Howl'un öğle yemeği için istediği pastırmalı sandvici hazırlamak üzere hızla aşağı koşan Michael'ı görünce, "Küçük kıyafetleri büyütmenin bir yolu var mı?" diye sordu Sophie.

"Tabii var," dedi Michael. "Tam da böyle bir büyü üzerinde çalışıyorum –bir de tekrar başına oturma fırsatı bulabilsem... Şimdi de sandviçinin içine altı dilim pastırma istiyor. Calcifer'den rica etsen?"

Sophie ile Calcifer manalı manalı birbirlerine baktılar. "Ölüm döşeğinde olduğunu sanmıyorum," dedi Calcifer.

"Boyun eğersen yemen için dışını sana veririm," dedi Sophie elbiseyi elinden bırakırken. Calcifer'i zorlamaktansa rüşvet teklif etmek daha kolaydı.

Yemekte pastırmalı sandviç yediler, ama Michael tam yemeğin ortasında yine yukarı fırlamak zorunda kaldı. Aşağıya indiğinde Howl'un bu sefer onu Pazar Kasabası'na göndermek istediğini söyledi –şatoyu taşımak için bir şeyler gerekiyordu.

"Peki ya Cadı... güvende olacak mısın?" diye sordu Sophie.

Michael parmaklarındaki pastırma yağını yalayarak süpürge dolabına daldı. Az sonra tozlu kadife pelerinlerden biri omzunda oradan çıktı. Pelerini giydiğinde kızıl sakallı, iriyarı bir adama dönüşmüştü. İriyarı adam parmaklarını yalamaya devam ederek Michael'ın sesiyle konuştu: "Howl bu halimle güvende olacağımı söylüyor. Hem yön şaşırtma hem de kılık değiştirme büyüsü. Bu halimle Lettie'nin bile beni tanımasına şaşarım." İriyarı

adam tokmağı çevirip yeşili alta getirdi ve ağır ağır kayan tepelere doğru atladı.

Etrafa bir huzur çöktü. Calcifer odunlara yaslanmış, çıtırtılar çıkarıyordu. Anlaşılan Howl da Sophie'nin onun için aşağı yukarı koşmayacağını fark etmişti. Yukarıda sessizlik hüküm sürüyordu. Sophie ayağa kalktı ve sessizce süpürge dolabını açtı. Nihayet Lettie'yi görme şansını yakalamıştı. Lettie şu anda perişan durumda olmalıydı. Sophie me'yve bahçesindeki günden beri Howl'un onun yanına yaklaşmadığından kesinlikle emindi. Sophie ona duygularının aslında büyülü bir elbiseden kaynaklandığını söylerse Lettie biraz yatışabilirdi.

Yedi fersahlık çizmeler dolapta değildi. Sophie ilk başta gözlerine inanamadı. Her şeyin altını üstüne getirdi. Dolapta sıradan kovalar, süpürgeler ve diğer kadife pelerinden başka hiçbir şey yoktu. "Adı batasıca!" dedi Sophie hiddetle. Demek Howl bir daha takip edilmemek için kendini güvenceye almıştı.

Eşyaları dolaptaki yerlerine yerleştirdiği sırada birisi kapıyı vurdu. Sophie her zamanki gibi yerinden sıçradı ve kapıdakinin gideceğini ümit etti. Ama bu seferki hepsinden daha azimli çıkmıştı. Her kimse kapıyı vurmaya devam ediyordu –daha doğrusu kapıya tosluyor gibiydi, çünkü kapı vurma sesinden ziyade düzenli bir güm, güm, güm sesi geliyordu. Beş dakika sonra ses hâlâ devam ediyordu.

Sophie yeşil alevlere tedirgince baktı. Calcifer başını çıkarmadı. "Cadı mıdır?" dedi Sophie.

Calcifer odunların arasından boğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Şato kapısı çalıyor. Birisi yanımız sıra koşuyor olmalı. Çok hızlı gidiyoruz.

"Korkuluk olmasın?" dedi Sophie. Bunu düşünmek bile kalbinin hızla çarpmasına yol açtı.

"Etten ve kandan," dedi Calcifer. Mavi yüzü biraz şaşkın bir ifadeyle bacaya doğru yükseldi. "Ne olduğundan pek emin değilim, ama içeri girmeyi çok istiyor. Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

Güm, güm sesleri gelmeye devam edip Sophie'ye huzursuz edici bir aciliyet hissi verdiğinden, kapıyı açıp bu işe bir son verme kararı aldı. Üstelik bu sesin kaynağını merak ediyordu. Süpürge dolabını karıştırmakta olduğu için ikinci kadife pelerin hâlâ elindeydi. Kapıya doğru giderken pelerini giydi. Calcifer hayretle ona baktı. Ardından, onu tanıdığından beri ilk defa gönüllü olarak boynunu eğdi. Kıvrım kıvrım yeşil alevlerin altından cızırtılı kahkahalar yükseldi. Sophie pelerinin kendisinin neye çevirdiğini merak ederek kapıyı açtı.

Kocaman, zayıf bir tazı tepenin yamacından şatonun gıcırdayan kara taşlarına doğru zıplayıp odanın tam ortasına indi. Sophie pelerini çıkardı ve aceleyle geri çekildi. Köpekler onu hep tedirgin ederdi ve tazıların görünüşünün insana pek de huzur verdiği söylenemezdi. Tazı onunla kapı arasında durup gözlerini üzerine dikti. Dışarıda ağır ağır geçip giden kayalara ve otlara özlemle bakan Sophie, feryadı basıp sesini Howl'a duyurmasının bir faydası olup olmayacağını düşündü.

Köpek zaten eğri duran sırtını iyice büktü ve bir şekilde ince arka ayakları üzerine kalktı. Böyle yapınca boyu Sophie'nin hizasına geldi. Ön ayaklarını ileri uzatarak tekrar yukarı doğru hamle etti. Ardından, Sophie tam Howl'a seslenmek için ağzını açmışken hayvan büyük bir çaba harcayıp yukarı doğru uzanarak buruşuk, mavi

takım elbiseli bir insana dönüştü. Kızıl saçları ve solgun, kederli bir yüzü vardı.

"Yukarı Kıvrım'dan geldim!" dedi köpek-adam nefes nefese. "Sevgili Lettie... Lettie beni gönderdi... Lettie ağlıyor ve çok mutsuz... beni sana gönderdi... kalmamı söyledi..." Konuşmasını bitiremeden ikiye katlandı ve küçülmeye başladı. Ümitsizlik ve ızdırapla ulumaya başladı. "Büyücü'ye bir şey söyleme!" diye inledi ve biraz daha küçülerek kızılımsı, kıvırcık postlu bir köpeğe dönüştü. Bu seferki farklı bir köpekti. Şimdi kızıl bir seter olmuştu. Kızıl seter püsküllü kuyruğunu sallayarak uysal ve perişan gözleriyle hevesli hevesli Sophie'ye bakmaya başladı.

"Hay Allah," dedi Sophie kapıyı kaparken. "Başın belada görünüyor dostum. O çoban köpeği sendin, değil mi? Bayan Fairfax'ın neyden bahsettiğini şimdi anlıyorum. O Cadı yok edilmeyi hak ediyor, gerçekten hak ediyor! Peki Lettie seni neden buraya gönderdi? Şayet Büyücü Howl'a söylememi istemiyorsan..."

Köpek bu adı duyunca usulca hırladı. Ama aynı zamanda kuyruğunu sallıyor ve şirin şirin ona bakıyordu.

"Tamam. Ona söylemeyeceğim," diye söz verdi Sophie. Köpek yatışmışa benziyordu. Ocağın başına gitti, tedbiri elden bırakmadan Calcifer'e şöyle bir baktı ve ocak paravanının yanı başında kıvrılıp kızıl bir kemik torbası haline geldi. "Calcifer, sen ne dersin?" dedi Sophie.

"Bu köpek büyülenmiş bir insan," dedi Calcifer gereksiz yere.

"Biliyorum, peki ama büyüyü bozabilir misin?" diye sordu Sophie. Lettie'nin de pek çok insan gibi, Howl'un

yanında artık bir cadının çalıştığını duyduğunu düşündü. Howl yataktan kalkıp köpeği bulmadan önce onu tekrar insana çevirmek ve Yukarı Kıvrım'a geri göndermek şarttı.

"Hayır. Bunun için Howl'la bağlantı kurmam gerekir," dedi Calcifer.

"O halde kendim deneyeceğim," dedi Sophie. Zavallı Lettie! Howl yüzünden kalbi kırılmıştı ve diğer âşığı da zamanın büyük bir kısmını köpek olarak geçiriyordu! Sophie elini köpeğin yumuşak, yuvarlak başının üstüne koydu. "Tekrar olman gerektiği gibi insan ol," dedi. Bunu tekrar tekrar söyledi, ama görünüşe bakılırsa tek etkisi köpeği derin bir uykuya daldırmak olmuştu. Köpek Sophie'nin ayaklarına yaslanarak horultular çıkarmaya başladı.

Bu arada üst kattan epeyce bir inleme ve sızlanma sesi geliyordu. Sophie bunları duymazdan gelerek köpeğe mırıldanmayı sürdürdü. Sert ve yankılı bir öksürük duyuldu ve sızlanmalar arttı. Sophie bunu da duymazdan geldi. Öksürüğün ardından gelen güçlü hapşırıklarla pencere ve kapılar sarsıldı. Sophie bunu duymazdan gelmekte zorlandı, ama başardı! Birisi yüksek sesle burnunu temizledi. İniltiler ve öksürükler tekrar başladı. Hapşırıklar sızlanmalara ve öksürüklere karıştı ve sesler iyice yükseldi. Sanki Howl aynı anda öksürüyor, sızlanıyor, burnunu temizliyor, hapşırıyor ve ağır ağır inliyordu. Kapılar takırdadı, tavandaki kirişler sarsıldı, Calcifer'in odunlarından biri yerinden düştü.

Sophie odunu tekrar yerine yerleştirirken, "Tamam, tamam, mesajı aldım!" diye seslendi. "Ardından yeşil sümük gelecek. Köpeğin yerinden kıpırdamamasını sağla

Calcifer." Sonra söylene söylene merdiveni çıkmaya başladı. "Ah şu büyücüler! Sanırsın ki daha önce kimse nezle olmamış! Evet, ne var?" Yatak odasının kapısından topallayarak girdi ve pislik içindeki halının üstünde durdu.

"Sıkıntıdan ölüyorum," dedi Howl acıklı bir sesle. "Belki de sadece ölüyorumdur."

Pis, gri yastıklara yaslanıp uzanmıştı. Perişan görünüyordu. Üzerine renk renk yamalı bir yorgan çekmişti, ama yorgan bütünüyle toz rengini almıştı. Pek sevdiği örümcekler yatağın üstündeki tentede gayretle ağlarını örüyorlardı.

Sophie elini onun alnına koydu. "Biraz ateşin var."

"Hayaller görüyorum," dedi Howl. "Gözümün önünde benekler uçuşuyor."

"Onlar örümcek," dedi Sophie. "Niçin bir büyü yapıp kendini iyileştirmiyorsun?"

"Çünkü nezlenin çaresi yok," dedi Howl kederle. "Başımın içinde her şey dönüyor... belki de başım şeylerin içinde sürekli dönüp duruyordur. Cadı'nın lanetinin şartlarını aklımdan çıkaramıyorum. Beni böyle savunmasız yakalayabileceğini hiç hesaplamamıştım. Şu ana kadar olan biten her şey benim eserim olsa bile, savunmasız kalmak çok fena. Geri kalanının da gerçekleşmesi için beklemekten başka bir şey yapamıyorum."

Sophie o bilmeceli şiiri düşündü. "Hangi şeyler? 'Söyle tüm o geçen yıllar nerede kaldı' mı?"

"Ah, onu biliyorum," dedi Howl. "Benim yıllarım, ya da başkasının. Hepsi orada, tam da hep bulundukları yerdeler. İstesem gidip kendi vaftizimde kötü periyi oynayabilirim. Belki de bunu yapmışımdır da, başıma bu bela açılmıştır. Hayır, beklediğim üç şey var sadece: de-

nizkızları, adamotu kökü ve rüzgarda beliren dürüst bir zihin. Saçlarıma ak düşer mi bilmiyorum, ama bunu görmek için lanetin gerçekleşmesine sebep olmayacağım. Hepsinin gerçekleşmesi için sadece üç hafta kaldı ve ardından Cadı beni yakalayacak. Ama Futbol Kulübü Toplantısı Yazdönümü Arifesinde, en azından ona gidebilirim. Geri kalanının hepsi zaten uzun zaman önce oldu."

"Yani kayan yıldızı ve asla vefalı ve güzel bir kadın bulamamayı mı kastediyorsun?" dedi Sophie. "Tuttuğun yola bakılırsa bunda şaşılacak bir şey yok. Bayan Pentstemmon bana senin kötüye gittiğini söyledi. Haklıydı, değil mi?"

"Canıma bile mal olsa o cenazeye gitmek zorundayım," dedi Howl üzüntüyle. "Bayan Pentstemmon benim hakkımda hep iyi şeyler söyledi. Cazibemle onu kör ettim." Gözlerinden yaşlar boşandı. Sophie gerçekten ağlıyor mu, yoksa nezleden mi gözleri akıyor anlayamamıştı. Ama yine konuyu değiştirmeye çalıştığının farkındaydı.

"Kadınlar sana âşık olur olmaz onları terk etmenden bahsediyordum," dedi. "Neden yapıyorsun bunu?'

Howl titreyen eliyle yatağın tentesini işaret etti. "Örümcekleri bu yüzden seviyorum. 'İlk seferinde başaramazsan, tekrar, tekrar, tekrar dene.' Ben de deniyorum," dedi büyük bir kederle. "Ama yıllar önce yaptığım bir sözleşme yüzünden buna ben sebep oldum, bir daha hiç kimseyi doğru düzgün sevemeyeceğimi biliyorum."

Howl'un gözünden akan yaşların ağlamaktan kaynaklandığı açıktı artık. Sophie tasalanmıştı. "Yok, yok, ağlama..."

Dışarıda bir patırtı oldu. Sophie başını çevirdiğinde köpek-adamın kapının aralığından kıvrılarak içeri süzülmekte olduğunu gördü. Uzanıp kızıl postundan yakaladı. Howl'u ısırmak için geldiğini düşünmüştü. Ama köpeğin tek yaptığı onun ayaklarına yaslanmak oldu, bu yüzden Sophie de boyaları dökülmüş duvara doğru geriledi.

"Bu da ne?" dedi Howl.

Sophie köpeği elinden bırakmadan, "Yeni köpeğim," dedi. Artık duvara yaslanmış olduğundan yatak odasının penceresinden dışarıyı görebiliyordu. Pencerenin avluya bakması gerekiyordu, oysa dışarıda düzenli, dört köşe bir bahçe vardı ve ortasında da demirden bir salıncak duruyordu. Batan güneşte salıncağın üzerindeki yağmur damlacıkları mavi-kırmızı ışıklar saçıyordu. Sophie oracıkta durmuş bakarken Howl'un yeğeni Mari ıslak otların üstünden koşarak geldi. Howl'un kardeşi Megan da onu takip etti. Mari'ye ıslak salıncağa oturmaması için bağırdığı anlaşılıyordu, ama pencereden içeri hiç ses gelmiyordu. "Burası Galler denen yer mi?" diye sordu Sophie.

Howl gülerek elini yorgana vurdu. Tozlar duman gibi havaya yükseldi. "Lanet köpek!" dedi kısık sesiyle. "Burada olduğun süre içinde bu pencereden dışarı bakmanı engelleyeceğim diye kendimle bahse girmiştim!"

"Bahse mi girmiştin?" dedi Sophie. Howl'u çok kötü ısırmasını umarak köpeği saldı. Ama köpek ona yaslanmaya devam etti ve onu ufak ufak odadan dışarı doğru itmeye başladı. "Demek tüm o şarkılar ve danslar bir oyundan ibaretti?" dedi. "Anlamalıydım!"

Howl tekrar gri yastıkların üstüne serildi. Haksızlığa

uğramış ve incinmiş görünüyordu. "Bazen, tıpkı Megan gibi konuşuyorsun," diye sitem etti.

Köpeği önüne katıp odadan dışarı çıkmakta olan Sophie, "Bazen," dedi, "Megan'ın nasıl o hale geldiğini anlayabiliyorum." Ardından örümceklerin, tozun ve bahçenin üzerine kapıyı güm diye çarparak kapattı.

15

Howl Kılık Değiştirip Bir Cenazeye Katılıyor

Sophie dikişine geri dönerken, köpek-adam da kıvrılıp ayaklarına yaslandı. Belki de ona yakın olursa büyünün ortadan kalkabileceğini umuyordu. Çeşitli kutular taşıyan iriyarı, kızıl sakallı bir adam içeri dalıp kadife pelerinini çıkarak hâlâ kutular taşıyan Michael haline gelince köpek-adam ayağa kalktı ve kuyruk salladı. Michael'ın başını okşamasına ve kulaklarını kaşımasına izin verdi.

"Umarım bizimle kalır," dedi Michael. "Hep bir köpeğim olsun istemiştim."

Howl yukarıdan Michael'ın sesini duydu. Yatağındaki kahverengi yamalı yorgana sarınmış olarak merdivenden indi. Sophie dikiş dikmeyi bıraktı ve köpeği sıkı sıkı tuttu. Ama köpek Howl'a da nazik davranıyordu. Howl yorganın içinden elini uzatıp başını okşarken hiç karşı çıkmadı.

"Evet?" dedi Howl. Yeni mendiller yaratırken etrafa toz bulutları saçtı.

"Her şeyi aldım," dedi Michael. "Gerçekten şansımız yaver gidiyor Howl. Pazar Kasabası'nda satılık bir dükkan var. Eskiden şapka dükkanıymış. Şatoyu oraya taşıyabilir miyiz, ne dersin?"

Howl yüksek tabureye toga giymiş bir Roma senatörü gibi oturup düşünmeye koyuldu. "Maliyetine bağlı," dedi. "Porthaven girişini oraya taşımayı çok isterim. Ama bu kolay olmayacak, çünkü Calcifer'i hareket ettirmemiz gerekecek. Calcifer'in asıl bulunduğu yer Porthaven. Sen ne dersin Calcifer?"

"Beni hareket ettirmek çok hassas bir iş," dedi Calcifer. Bunu düşününce alevlerinin rengi solmuştu. "Beni bulunduğum yerde bırakmanız gerektiğini düşünüyorum."

Onlar taşınma meselesini tartışırken, Demek Fanny dükkanı satıyor, diye düşündü Sophie. Ayrıca Howl'da vicdan bu kadarcıktı işte! Ama kafasını asıl karıştıran şey, köpeğin şaşırtıcı davranışıydı. Sophie büyüyü kaldıramayacağını ona pek çok kez söylemesine rağmen, gitmek istemiyormuş gibi görünüyordu. Howl'u ısırmak istemiyordu. Michael'ın geceleyin ve ertesi sabah onu Porthaven Bataklığı'nda koşturmasına da izin vermişti. Ev halkının bir parçası olmaya niyetliymiş gibi bir hali vardı.

"Gerçi senin yerinde olsam Lettie hayal kırıklığı yaşarken onu elde etmek için Yukarı Kıvrım'da olurdum," dedi Sophie.

Howl ertesi gün kâh yattı kâh kalkıp dolaştı. Yataktayken Michael merdivenden aşağı yukarı koşturmak zorunda kalıyordu. Ayakta olduğunda ise Michael onunla birlikte şatoda ölçümler yapmak ve her köşeye demir dirsekler yerleştirmek için koşturuyordu. Howl yorganına sarınmış olarak ve toz bulutları çıkararak etrafta dolaşıyor, sorular soruyor ve genellikle Sophie'nin merakını giderecek açıklamalar yapıyordu.

"Sophie, şatoyu kurduğumuzda koyduğumuz işaretle-

rin hepsinin üstünü badanalamışsın. Michael'ın odasındaki işaretlerin nerede olduğunu hatırlıyor musun acaba?"

"Hayır," dedi yetmişinci mavi üçgeni dikmekte olan Sophie. "Söyleyemem."

Howl üzüntüyle hapşırdı ve geri gitti. Kısa süre sonra tekrar belirdi. "Sophie, o şapka dükkanını alırsak ne satacağız?"

Sophie şapkalardan bıkmıştı. "Şapka satmayacağız," dedi. "Dükkanı alabilirsin, ama işletmeyi devralman gerekmiyor."

"Şeytani zekânı bu meseleyle meşgul et bakalım," dedi Howl. "Hattâ nasıl yapılacağını biliyorsan, biraz düşün." Sonra yine merdivenden yukarı çıktı.

Beş dakika sonra tekrar aşağı indi. "Sophie, diğer girişlerin yerleri konusunda aklında seçenek var mı? Nerede oturmamızı istersin?"

Sophie'nin aklına hemen Bayan Fairfax'ın evi geldi. "Çevresinde çiçekler olan hoş bir evde oturmak isterdim," dedi.

Howl kısık sesiyle, "Anlıyorum," diyerek uzaklaştı.

Yeniden ortaya çıktığında giyinmişti. Üçüncü defadır aynı şey olduğundan Sophie buna bir anlam veremedi. Ama Howl daha önce Michael'ın kullandığı pelerini sırtına geçirip sürekli öksüren, kızıl sakallı, kocaman kırmızı bir mendille burnunu silen bir adama dönüştü. O zaman Sophie onun dışarı çıkacağını anladı. "Nezlen kötüleşecek," dedi.

"Ancak ölürsem üzüleceksiniz zaten," dedi kızıl sakallı adam. Sonra da kapı tokmağını yeşile çevirip kapıdan çıktı.

Ondan sonraki bir saat boyunca Michael büyü üzerin-

de çalışmaya fırsat bulabildi. Sophie de seksen dördüncü mavi üçgeni elbiseye dikti. Sonra kızıl sakallı adam geri döndü. Kadife pelerini çıkarıp tekrar Howl oldu. Öncekinden daha şiddetli öksürüyordu ve, gerçekten böyle bir şey mümkünse, kendisine daha çok acıyormuş gibi görünüyordu.

"Dükkanı aldım," dedi Michael'a. "Arka tarafında işe yarar bir avlusu ve yan tarafında bir ev var. Hepsini aldım. Gerçi o kadar parayı nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum."

"Prens Justin'i bulunca alacağın parayla ödesen olmaz mı?" diye sordu Michael.

"Unuttun mu," dedi Howl, "tüm bu yaptıklarımızın asıl amacı Prens Justin'i aramamak. Ortadan kaybolacağız." Sonra da öksüre öksüre yukarı çıktı ve kısa süre sonra dikkat çekmek için kirişleri sarsacak kadar güçlü hapşırmaya başladı.

Michael büyüyü bir yana bırakıp yukarı koşmak zorunda kaldı. Sophie de gidebilirdi, ama köpek-adam onun kalkmasını engelledi. Tuhaf davranışlarının bir yönü de buydu. Sophie'nin kesinlikle Howl için bir şey yapmasını istemiyordu. Sophie bunun gayet mantıklı olduğunu düşündü. Seksen beşinci üçgeni dikmeye koyuldu.

Michael neşeyle aşağı indi ve büyüsü üzerinde tekrar çalışmaya başladı. O kadar neşeliydi ki, çalışırken Calcifer'in tava şarkısına katılıyor ve tıpkı Sophie gibi kafatasıyla gevezelik ediyordu. "Pazar Kasabası'nda oturacağız," dedi kafatasına. "Lettie'mi her gün görebileceğim."

"Howl'a dükkandan bu yüzden mi bahsettin?" diye sordu Sophie iğnesini kumaşa batırırken. Artık seksen dokuzuncu üçgene başlamıştı.

"Evet," dedi Michael sevinçle. "Bir daha nasıl görüşeceğimizi konuşurken söyledi Lettie bana. Ona dedim ki..."

Yorganına sarınmış halde aşağı inen Howl'u görünce sustu. "Bu kesinlikle son inişim," dedi Howl. "Bayan Pentstemmon'un yarın Porthaven yakınlarındaki arazisine defnedileceğini söylemeyi unuttum. Bu takımın temizlenmesi gerek." Yorganın içinden gri-kırmızı takımı çıkardı ve Sophie'nin kucağına bıraktı. "Yanlış takımı elden geçiriyorsun," dedi Sophie'ye. "Bunu giyeceğim, ama temizleyecek gücü bulamıyorum kendimde."

"Cenazeye illa gitmen gerekmiyor, değil mi?" diye endişeyle sordu Michael.

"Gitmemeyi aklımdan bile geçiremem," dedi Howl. "Beni bugünlere getiren Bayan Pentstemmon'du. Ona saygılarımı sunmak zorundayım."

"Ama nezlen kötüleşecek," dedi Michael.

"Sürekli ortalıkta dolandığı için zaten kötüleşti," dedi Sophie.

Howl hemen soylu bir görünüşe büründü. "İyi olacağım," dedi boğuk sesiyle. "Denizden esen rüzgar çarpmasın yeter. Pentstemmon arazisinde iklim serttir. Rüzgar yüzünden ağaçlar hep yan yatmıştır ve kilometreler boyunca sığınacak bir yer de yoktur."

Sophie onun sadece kendini acındırmaya çalıştığını biliyordu.

"Peki ya Cadı?" diye sordu Michael.

Howl acıklı acıklı öksürdü. "Kılık değiştirerek gideceğim, belki de ikinci bir cenaze olarak giderim," dedi merdivene doğru ilerlerken.

"O halde bu takım elbiseye değil, kefene ihtiyacın

var," diye seslendi Sophie arkasından. Howl cevap vermeden merdiveni çıktı ve Sophie başka bir şey demedi. Şimdi büyülü elbise elindeydi ve bu fırsatı tepmek olmazdı. Hemen makası kaptığı gibi gri-kırmızı takımı kesip yedi parçaya ayırdı. Howl'u onu giymekten vazgeçirmek için bu yeterliydi herhalde. Ardından mavi-beyaz takımın son üçgenleri üzerinde çalışmaya başladı. Bunların da çoğu yaka çevresindeki küçük parçalardı. Elbise artık gerçekten çok küçülmüştü. Bayan Pentstemmon'un uşağı olan çocuğa bile küçük gelirdi herhalde.

"Michael," dedi. "Şu büyüyü çabuk bitir. İşimiz acil."

"Uzun sürmez," dedi Michael.

Yarım saat sonra listesindeki şeyleri son bir kez kontrol edip artık büyünün hazır olduğunu söyledi. En dibinde çok az yeşil toz olan minik bir çanakla Sophie'nin yanına geldi. "Nerede kullanmak istiyorsun?"

"Burada," dedi son ipi koparan Sophie. Uyuyan köpek-adamı kenara itti ve çocuk bedeni olmuş takımı dikkatle yere serdi. Michael da çanağı dikkatle eğip her tarafına o tozdan döktü.

İkisi birden endişeyle beklemeye başladılar

Bir dakika geçti. Sonra Michael bir oh çekti. Elbise yavaş yavaş büyüyordu. Bir ucu köpek-adama ulaşıp katlanmaya başlayıncaya ve Sophie yer açmak için onu çekinceye kadar genişlemesini izlediler.

Yaklaşık beş dakika sonra ikisi de takımın Howl'un ölçülerine geri geldiğine karar verdiler. Michael takımı dikkatle topladı ve fazla tozu özenle ocağa silkeledi. Calcifer bir anda parladı ve homurdanmaya başladı. Köpek-adam uykusunda sıçradı.

"Dikkat et!" dedi Calcifer. "Güçlü bir şeydi bu."

Sophie takımı alıp parmak uçlarına basarak merdiveni çıktı. Howl gri yastıklara başını koymuş uyuyordu ve örümcekleri de gayretle çevresine yeni ağlar örüyorlardı. Uykusunda soylu ve kederli görünüyordu. Sophie mavi-beyaz takımı pencerenin önündeki eski sandığın üstüne koyarken, eline aldığından beri takımın büyümeye devam etmediğine kendini inandırmaya çalışıyordu. "Gerçi bu onun cenazeye gitmesini önlerse, o da bir şeydir," diye mırıldanarak pencereden dışarı baktı.

Düzenli bahçenin üstünde güneş batmak üzereydi. Dışarıda iriyarı, esmer bir adam vardı ve Howl'un yeğeni Neil'e kırmızı bir top atıyordu. Neil de elinde bir sopayla sabır taşı misali bekliyordu. Sophie o adamın Neil'in babası olduğunu anlamıştı.

"Yine mi gözetliyorsun," dedi Howl arkasından. Sophie kendini suçlu hissederek döndüğünde Howl'un aslında hâlâ uyukladığını gördü. Hattâ kendini önceki günde sanıyor olmalıydı, çünkü şöyle diyordu: "'Kıskançlığın iğnesinden uzak durmayı öğret' –bunların hepsi geçmiş yıllarda kaldı. Galler'i seviyorum, ama o beni sevmiyor. Megan kıskançlıktan çatlıyor, çünkü o saygın biri ama ben değilim." Ardından biraz daha kendine gelerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sadece takımını getirmiştim," dedi Sophie ve aceleyle topallayarak uzaklaştı.

Howl tekrar uykuya dalmış olmalıydı. O gece bir daha görünmedi. Sabahleyin Sophie ve Michael uyandığında Howl'un da uyandığına dair hiçbir belirti yoktu. Onu rahatsız etmemeye özen gösteriyorlardı. İkisi de Bayan Pentstemmon'un cenazesine gitmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Michael köpek-adamı gezdirmek

için tepelerde dolaşmaya gitti. Sophie parmak uçlarına basarak kahvaltı hazırladı. Howl'un uyuyakalmasını umuyordu. Michael geri geldiğinde hâlâ Howl'dan bir iz yoktu. Köpek-adam çok acıkmıştı. Sophie ile Michael dolabın içinde köpeğe göre bir şeyler ararken Howl'un ağır ağır merdivenden indiğini duydular.

"Sophie," diye suçlarcasına seslendi Howl.

Devasa bir mavi-beyaz manşetin içinde tamamen kaybolmuş koluyla merdivenin başındaki kapıya dayanmıştı. En alt basamaktaki ayağı kocaman bir mavi-beyaz ceketin üst kısmının içindeydi. Howl'un diğer kolu öteki devasa manşete ulaşamamıştı bile. Sophie onun kolunun, muazzam yaka farbalasının altında hareket ettiğini görebiliyordu. Howl'un arkasındaki merdiven de ta yatak odasına kadar uzanan mavi-beyaz kumaşla kaplıydı.

"Aman Tanrım!" dedi Michael. "Bu benim hatam Howl. Ben..."

"Senin hatan mı? Saçmalık!" dedi Howl. "Bu işte Sophie'nin parmağı olduğunu bir kilometre öteden anlayabilirim. Üstelik buradaki takım kilometrelerce uzuyor. Sophie'ciğim, diğer takımım nerede?"

Sophie hemen koşup süpürge dolabına sakladığı takım parçalarını çıkardı.

Howl parçaları şöyle bir gözden geçirdi. "Pekala, en azından elimizde bir şeyler var," dedi. "Onun da gözle görülemeyecek kadar küçüldüğünü düşünmüştüm. Ver bakalım, yedisini de ver." Sophie gri-kırmızı kumaş yığınını ona uzattı. Howl biraz yokladıktan sonra mavi-beyaz manşetinin katları arasından kendi elini buldu ve iki kocaman dikiş arasından çıkardı. Kumaş yığınını Sophie'den aldı. "Şimdi cenaze için hazırlanmaya başlayaca-

ğım," dedi. "Lütfen ben hazırlanırken ikiniz de hiçbir şey yapmayın. Sophie'nin şu anda formunda olduğunu söyleyebilirim, ama tekrar dışarı çıktığımda bu odanın aynı boyda kalmasını istiyorum."

Mavi-beyaz takımın içinde zorlukla ama asaletle ilerleyerek banyoya girdi. Mavi-beyaz elbisenin geri kalanı onu takip ediyor, merdivenden aşağı kayıyor ve yerde birikiyordu. Howl banyoya girdiğinde ceketin büyük bir kısmı yere inmişti ve pantolon merdivenin başında belirmişti. Howl banyonun kapısını yarı yarıya kapadı ve takımı elleriyle içeri çekmeye devam etti. Sophie, Michael ve köpek-adam metrelerce mavi-beyaz kumaşın zeminde ilerlemesini izlediler. Zaman zaman değirmentaşı büyüklüğünde gümüş düğmeler ve devasa, halat kalınlığında dikişler görüyorlardı. Elbise neredeyse bir kilometre uzunluğa erişmişti.

Dev boyutlardaki kenar işlemesi banyo kapısının ardında kaybolurken, "Büyüyü doğru yapmayı becerebildiğimi hiç sanmıyorum," dedi Michael.

"Howl da pek iyi gösterdi ya!" dedi Calcifer. "Bir odun daha alabilir miyim lütfen."

Michael hemen Calcifer'e bir odun verdi. Sophie köpeğin karnını doyurdu. İkisi de Howl banyodan çıkıncaya kadar peynir ekmekle kahvaltı ederek dikilmekten başka bir şey yapmaya cesaret edemedi.

İki saat sonra Howl mine çiçeği kokulu buhar bulutlarının içinden çıktı. Tamamen siyah giyinmişti. Takımı siyahtı, çizmeleri siyahtı, saçları da Bayan Angorian'ın saçları gibi mavimsi kuzgun siyahı olmuştu. Kulağına da bir kehribar takmıştı. Saçını Bayan Pentstemmon'un anısına siyaha boyamış olduğunu düşündü Sophie. Siyah

saçın Howl'a yakıştığı konusunda Sophie de Bayan Pentstemmon'la aynı fikirdeydi. Cam gibi yeşil gözlerine iyi gidiyordu. Ama Sophie bu siyah takımın hangisi olduğunu çok merak etmişti. Howl havada bir siyah mendil yarattı ve gürültüyle burnunu temizledi. Pencereler takırdadı. Masanın üstünden bir dilim ekmek ve bal alıp eliyle köpek-adamı çağırdı. Köpek-adam tereddütlü görünüyordu. "Seni görebileceğim bir yere gelmeni istiyorum sadece," dedi Howl kısılmış sesiyle. Nezlesi hâlâ kötüydü. "Gel buraya kuçu kuçu." Köpek gönülsüzce odanın ortasına doğru ilerlerken, "Diğer takımımı banyoda bulamayacaksın Buruniye Hanım. Bir daha kıyafetlerime dokunmayacaksın," dedi Howl. Parmak uçlarına basarak banyoya gitmekte olan Sophie durdu ve Howl'un kâh bal sürülmüş ekmeğini yiyerek kâh burnunu temizleyerek köpek-adamın çevresinde dönmesini izledi.

"Bu kılığa ne dersin?" dedi. Siyah mendili Calcifer'e attı ve elleri ile dizlerinin üstüne düştü. Daha hareket etmeye başlamadan kaybolmuştu. Zemine indiğinde ise tıpkı köpek-adam gibi kıvırcık tüylü, kızıl bir seter olmuştu.

Köpek-adam afallamıştı. Bir anda içgüdüleri harekete geçti. Tüyleri dikildi, kulaklarını indirdi ve hırladı. Howl da onu taklit etti –belki o da aynı şeyleri hissediyordu. Birbirinin aynısı iki köpek dişlerini göstererek, hırlayarak, kabararak birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar ve kavgaya hazırlandılar.

Sophie köpek-adam olduğunu düşündüğü seteri kuyruğundan yakaladı. Michael da Howl olduğunu düşündüğü köpeği yakaladı. Howl çabucak eski haline döndü. Sophie hemen önünde siyahlar içinde, uzun bir adam

buldu ve Howl'un ceketinin eteğini bıraktı. Köpek-adam acıklı bir ifadeyle Michael'ın ayaklarının dibine oturdu.

"Güzel," dedi Howl. "Başka bir köpeği kandırabiliyorsam, herkesi kandırabilirim. Cenazede hiç kimse mezar taşlarına işeyen başıboş bir köpeğe dikkat etmeyecektir." Kapıya gidip tokmağı maviye çevirdi.

"Bir dakika," dedi Sophie. "Madem cenazeye kızıl bir seter olarak gidecektin, neden siyahlara bürünmek için bunca zahmete girdin?"

Howl çenesini kaldırarak soylu bir eda takındı. "Bayan Pentstemmon'a saygımdan," dedi kapıyı açarken. "Bütün ayrıntıları hesaba katmayı severdi." Porthaven'daki sokağa çıkıp gözden kayboldu.

16

Bu İşte Çok Cadılık Var

Birkaç saat geçti. Köpek-adam yine acıkmıştı. Michael ve Sophie de öğlen yemeği yemeye karar verdiler. Sophie kızartma tavasıyla Calcifer'e yaklaştı.

"Niye bir kez olsun peynir ekmekle idare etmiyorsunuz?" diye homurdandı Calcifer.

Yine de boyun eğdi. Sophie tam kıvrım kıvrım yeşil alevlerin üstüne tavayı yerleştirmişti ki, Howl'un kısık sesi boşlukta yankılandı.

"Kolla kendini Calcifer! Cadı beni buldu!"

Calcifer bir anda yukarı fırladı. Kızartma tavası devrilip Sophie'nin ayaklarının dibine düştü. "Beklemeniz gerekecek!" diye gürledi Calcifer. Gürül gürül yanmaya başlayıp göz kamaştırıcı bir parlaklığa ulaştı. Hemen o anda bulanıklaştı ve şiddetle sarsılıyormuş gibi on, on beş ayrı mavi yüze dönüştü, gürül gürül, çıtırtılar çıkararak, döne döne alevler saçmaya başladı.

"Herhalde bu, dövüşün başladığı anlamına geliyor," diye fısıldadı Michael.

Calcifer'den bir an bile gözlerini ayırmayan Sophie hafifçe yanmış parmağını emerken diğer eliyle pastırma dilimlerini eteğinden topladı. Calcifer ocağın kâh bir köşesine kâh öbür köşesine savruluyordu. Bulanık yüzleri laciverde dönüyor, açık mavi oluyor, sonra neredeyse

bembeyaz kesiliyordu. Bir an bir sürü turuncu gözü varken, bir sonraki an hepsi yıldız gibi beyaz olmuştu. Sophie böyle bir şeyi düşünde görse inanmazdı.

Üstlerinden geçerken patlayan bir şey odadaki her şeyi sarstı. Hemen arkasından başka bir şey uzun, tiz bir kükremeyle geçti. Calcifer birden koyu laciverde döndü ve Sophie'nin teni büyünün etkisiyle ürperdi.

Michael güçlükle pencereye doğru ilerledi. "Çok yakındalar!"

Sophie de topallayarak pencerenin önüne gitti. Büyü fırtınası odadaki şeylerin çoğunu etkilemiş gibi görünüyordu. Kafatası dişlerini birbirine öyle sert vuruyordu ki masanın üstünde küçük daireler çizmeye başladı. Paketler yerlerinde zıplıyorlardı. Kavanozların içindeki tozlar havalanıyordu. Raftaki kitaplardan biri güm diye yere düşüp açıldı, sayfaları ileri geri çevrilmeye başladı. Odanın diğer ucunda banyodan kokulu buharlar fışkırıyor, diğer uçta Howl'un gitarı akortsuz tıngırtılar çıkarıyordu. Calcifer de daha büyük bir şiddetle sağa sola savruluyordu.

Michael dişleri takırdayan kafatasını düşmesin diye lavaboya koyduktan sonra pencereyi açtı ve dışarı uzandı. Dışarıda olup bitenleri görememek insanı çılgına çevirebilirdi doğrusu. Sokağın karşısındaki evlerde oturanlar kapılara ve pencerelere çıkmış, yukarıdaki bir şeyi birbirlerine gösteriyorlardı. Sophie ile Michael hemen süpürge dolabına koştular ve birer kadife pelerin alıp sırtlarına geçirdiler. Sophie giyen kişiyi kızıl sakallı bir adama çeviren pelerini almıştı. Geçen sefer diğerini aldığında Calcifer'in neden güldüğünü şimdi anlıyordu. Michael bir at olmuştu. Ama o anda hiç gülecek halleri yoktu.

Sophie kapıyı güç bela açtı ve sokağa fırladı. Peşinden de tüm bu olanlar karşısında şaşılacak ölçüde sakin kalan köpek-adam geldi. Michael var olmayan nallarını takır takır vurarak arkasından gelmiş, maviden beyaza dönen Calcifer'i geride bırakmıştı.

Başını yukarı kaldırmış insanlar sokağı doldurmuştu. Kimsenin evlerden çıkan atlara dikkat edecek hali yoktu. Sophie ile Michael da yukarı baktılar ve bacaların hemen üstünde kocaman bir bulutun kaynadığını, eğilip bükülerek farklı şekiller aldığını gördüler. Bulut kapkaraydı ve kendi etrafında çılgınca dönüyordu. Işığa hiç benzemeyen beyaz, parlak şeyler de bu karanlığa saplanıyordu. Fakat Michael ve Sophie geldikten kısa süre sonra, bulutumsu, büyülü kütle sisler içinde kavga eden yılanlara dönüştü. Ardından kedilerin kavga ederken çıkardıklarına benzer korkunç çığlıklarla iki parçaya ayrıldı. Parçalardan biri uluyarak çatıların üzerinden denize doğru ilerledi, diğer parça da çığlıklar atarak onun peşine takıldı.

Bunun üzerine bazı insanlar evlerine çekildiler. Sophie ve Michael ise rıhtım sokaklarından yokuş aşağı inen daha cesur insanların arasına karıştılar. Orada herkes olup biteni en iyi görecekleri yerin liman duvarının köşesi olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu. Sophie de bu köşeye gitti, ama liman şefinin kulübesinin ötesine geçmeye gerek yoktu. İki bulut liman duvarının diğer tarafında, biraz açıkta havada duruyordu. Masmavi, sakin gökyüzünde başka hiç bulut yoktu. Onları rahatlıkla görebiliyorlardı. Ayrıca, iki bulutun arasındaki denizin üstünde oluşan karanlık fırtına da rahatlıkla görülebiliyordu. Bir anda kocaman, köpüklü dalgalar çıkmıştı. Fırtı-

nanın ortasında talihsiz bir gemi vardı. Direkleri bir ileri bir geri sallanıp duruyordu. Dört bir yandan devasa dalgaların gemiye çarptığını gördüler. Mürettebat ümitsizce yelkenleri toplamaya çalışıyordu, ama şimdiden bir tanesi yırtılmış, gri paçavralar halinde rüzgarda savruluyordu.

"O gemiye biraz dikkat etseler olmaz mı!" diye öfkeyle bağırdı birisi.

Sonra fırtına ve dalgalar liman duvarına çarptı. Köpüklü sular duvarı aşınca, duvarın üstüne çıkmış cesur insanlar birbirlerini ezerek rıhtım tarafına doğru kaçıştılar. Rıhtımda demirli gemiler de dalgaların üstünde sallanıyor, halatları geriliyordu. Bu sırada tiz, ahenkli çığlıklar kopuyordu. Sophie başını kulübenin arkasından çıkarıp çığlıkların geldiği tarafa baktığında, bu büyülü fırtınanın sadece denizi ve zavallı gemiyi rahatsız etmediğini anladı. Yeşil-kahverengi saçları havada uçuşan ıslak kadınlar çığlık çığlığa liman duvarına çıkmaya çalışıyorlar ve dalgaların arasında çığlıklar atan başka kadınlara uzun ve ıslak kollarını uzatıyorlardı. Kadınların hepsinde ayak yerine balık kuyruğu vardı.

"Kahretsin!" dedi Sophie. "Lanette bahsedilen denizkızları!" Demek ki geriye gerçekleşmesi gereken sadece iki imkânsız şey kalmıştı.

Başını kaldırıp tekrar iki buluta baktı. Beklediğinden çok daha büyük ve yakında olan soldaki bulutta Howl diz çökmüştü. Hâlâ siyahlar içindeydi. Tam ona yakışacak şekilde başını çevirmiş, göz ucuyla aşağıdaki çılgına dönmüş denizkızlarına bakıyordu. Yalnız ifadesinde onların lanetin bir parçası olduğunu hatırladığına dair hiçbir iz yoktu.

"Dikkatini Cadı'dan ayırma!" diye bağırdı Sophie'nin arkasındaki at.

Cadı da biçimlendi. Alev rengi bir elbisesi ve dalgalanan kızıl saçlarıyla sağdaki bulutun içindeki bir hortumun üstünde ayakta duruyordu ve yeni bir büyü yapmak için kollarını kaldırmıştı. Howl dönüp ona baktığında Cadı kollarını indirdi. Howl'un bulutu gül rengi alevlerden bir fıskiyeye dönüştü. Çevreye saçtığı ısı yüzünden duvarın taşlarından buhar çıktı.

"Tamam, sorun yok!" dedi at heyecanla.

Savrulan ve batmak üzere olan geminin ana direğine dayanmış olan Howl artık minicik, siyah bir benek kadar kalmıştı. Cadı'ya hamlesinin boşa çıktığını göstermek için arsızca el salladı. Cadı el salladığı anda hemen onu gördü. Bulut, Cadı ve geri kalan her şey bir anda kocaman, kızıl bir kuşa dönüşüp gemiye doğru dalışa geçti.

Gemi bir anda gözden kayboldu. Denizkızları acıyla çığlık attılar. Geminin bulunduğu yerde, çırpınan dalgalardan başka hiçbir şey kalmamıştı. Ama dalışa geçen kuş duramayacak kadar hızlıydı. Büyük bir şapırtı çıkararak denize daldı.

Rıhtım tarafında herkes sevinçle bağrıştı. "Onun gerçek bir gemi olmadığını biliyordum zaten!" dedi Sophie'nin arkasından birileri.

"Evet, anlaşılan bir göz yanılmasıydı," dedi at bilgece. "Fazla küçüktü."

Geminin göründüğünden çok daha yakın olduğunu kanıtlarcasına, kuşun sebep olduğu dalgalar daha Michael konuşmasını bitirmeden liman duvarına ulaştı. Yedi metre yüksekliğinde yeşil bir su tepeciği duvarı yalayarak geçti ve çığlıklar atan denizkızlarını limana sürükle-

di. Bütün demirli gemiler şiddetle yan yattı ve sular liman şefinin kulübesinin çevresine saçıldı. Atın yan tarafından bir kol çıktı ve Sophie'yi rıhtıma doğru geri çekti. Sophie paniğe kapılmış, dizlerine kadar gelen suyun içinde ayakta kalmaya çalışıyordu. Hemen yanındaki köpek-adam da kulaklarına kadar ıslanmıştı.

Tam rıhtıma ulaşmışlar ve limandaki gemilerin hepsi tekrar doğrulmuştu ki, ikinci bir su tepeciği liman duvarını aştı. Dalganın düz tarafından bir canavar fırladı. Pençeli, siyah, uzun bir şeydi, yarı kedi yarı deniz aslanı gibi görünüyordu ve duvardan inmiş, rıhtıma doğru hızla ilerliyordu. Dalganın içinden başka bir şey daha fırlayıp birinci canavarın peşine düştü. O da uzun ve basıktı, ama daha pulluydu.

Kavganın henüz sona ermediğini anlayan insanlar rıhtımdaki barakalara ve evlere doğru kaçıştılar. Sophie bir halata takılıp bir kapı eşiğine doğru yuvarlandı. Atın yan tarafından çıkan kol onu ayağa kaldırırken, iki canavar etrafa tuzlu sular saçarak yanlarından geçti. Başka bir dalga liman duvarını aştı ve suların içinden iki canavar daha fırladı. Bunlar da öncekilerin aynısıydı, ama bu kez pullu olan, kediye benzeyeni daha yakından takip ediyordu. Bir sonraki dalgadan iki canavar daha çıktı, bu seferkilerin arasındaki mesafe daha da kısaydı.

Üçüncü çift mendireğin taşlarını sarsarak önlerinden geçerken Sophie, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Yanılsamalar," dedi Michael'ın sesi atın ağzından. "Bazıları yanılsama. Birbirlerini yanıltmak için sahte görüntüler yaratıyorlar."

"Peki hangisi kim?" dedi Sophie.

"Hiçbir fikrim yok," dedi at.

Çevredekilerin bazıları canavarları çok korkutucu bulmuş ve çoğu evlerine girmişti. Diğerleri de beşik gibi sallanan gemilere atlayarak onları rıhtımdan uzaklaştırmaya çalıştı. Sophie ve Michael, canavarların ardından Porthaven sokaklarına dalan çetin ceviz izleyicilerin arasına girdiler. İlk önce bir deniz suyu nehrini, sonra devasa, ıslak pati izlerini ve nihayet yaratıkların pençelerinin sokak taşlarında açtığı oyukları ve sıyrıkları takip ettiler. Bu izler herkesi şehrin arka tarafına, Sophie ile Michael'ın daha önce kayan yıldızı kovaladığı bataklığa götürdü.

O zamana kadar altı yaratık hoplaya zıplaya ilerleyen siyah beneklere dönüşmüştü ve ufukta kaybolmak üzereydiler. Kalabalık, bataklığın kıyısına yayıldı ve hem daha fazlasını görmeyi umarak hem de görebilecekleri şeylerden korkarak beklemeye başladılar. Bir süre hiç kimse ıssız bataklıktan başka bir şey göremedi. Hiçbir şey olmadı. Tam aralarından birkaçı geri dönüyordu ki, herkes, "*Bakın!*" diye bağırdı birden. Uzaklarda solgun bir ateş topu tembel tembel havaya yükseldi. Devasa boyutlarda olmalıydı. Ateş topuna eşlik eden patlamanın sesi, izleyenlerin kulağına ancak ateş topu bir duman bulutu halinde dağılırken ulaştı. İzleyen insanlar kopan gümbürtüyle irkildiler. Bataklığın üstündeki sise karışıncaya kadar dumanın dağılmasını izlediler. Ondan sonra da bakmaya devam ettiler. Bataklıktaki sazlıklar rüzgarda nazlı nazlı salınırken, kuşlar nihayet tekrar ötmeye cesaret edebildi.

"Herhalde sonunda birbirleriyle işlerini bitirdiler," dedi insanlar. Kalabalık yavaş yavaş farklı yönlere doğru dağıldı ve insanlar yarım bıraktıkları işlerine dönmek için aceleyle uzaklaştılar.

Sophie ile Michael herkes gidinceye ve patırtının sona erdiğinden emin oluncaya kadar beklediler. Sonra onlar da yavaş yavaş Porthaven'a doğru yollandılar. İkisinin de konuşacak hali kalmamıştı. Sadece köpek-adam mutlu görünüyordu. Çevrelerinde neşeyle hoplayıp zıplamasından onun Howl'un işinin bittiğine inandığından emin olmuştu Sophie. Köpek-adam hayatından o kadar memnundu ki, Howl'un evinin bulunduğu sokağa geldiklerinde karşıdan karşıya geçen başıboş bir kedi görünce keyifle havlayarak onun peşine takıldı. Bütün gücüyle koşarak kediyi şatonun kapısına kadar kovaladı. Kapıya gelince kedi geri dönüp hiddetle baktı.

"Çekil şuradan!" diye miyavladı kedi. "Bir sen eksiktin!"

Köpek utanmış gibi geri çekildi.

Michael koşarak kapının önüne geldi. "Howl!" diye haykırdı.

Kedi küçülerek yavru kedi oldu ve mahzun mahzun baktı. "İkiniz de çok komik görünüyorsunuz!" dedi. "Kapıyı aç, yorgunluktan öldüm."

Sophie kapıyı açtı ve kedi güç bela yürüyerek içeri girdi. Calcifer'in ufacık bir mavi alev kadar kaldığı ocağa ilerledi ve orada son gücünü de kullanarak ön patilerini koltuğa dayadı. Yavaş yavaş büyüyerek, iki büklüm olmuş Howl'a dönüştü.

"Cadıyı öldürdün mü?" dedi pelerinini çıkaran ve tekrar kendisi olan Michael heyecanla.

"Hayır," dedi Howl. Arkasını dönüp koltuğa çöktü. Gerçekten de çok yorgun görünüyordu. "Nezlenin üstüne, başıma bir de bunlar geldi!" dedi kısık sesiyle. "Sophie, ne olursun şu korkunç kızıl sakalı çıkar da dolapta-

ki brendi şişesini buraya getir –tabii eğer içmediysen ya da neft yağına çevirmediysen."

Sophie pelerinini çıkardı, sonra da brendi şişesiyle birlikte bir bardak getirdi. Howl birinci bardağı su içer gibi kafasına dikti. Ardından ikinci bir bardak doldurdu ve içmek yerine dikkatle Calcifer'in üstüne döktü. Calcifer hafifçe parladı, cızırdadı ve biraz kendine geldi. Howl üçüncü bir bardak daha doldurup yavaş yavaş içmeye koyuldu. "Orada dikilip durmayın!" dedi. "Kim kazandı bilmiyorum. Cadı'ya ulaşmak çok zor. Genellikle kendi ateş cinini öne sürüyor ve zarar görmemeyi beceriyor. Ama bundan sonra üstümüze gelirken iki kere düşünecektir, değil mi Calcifer?"

"Çok yaşlı," dedi Calcifer odunların arasından cılız bir cızırtıyla. "Ben daha güçlüyüm, ama aklıma hayalime gelmeyecek şeyler biliyor. Yüz yıldır birlikteler. Neredeyse canımı çıkarıyordu!" Biraz cızırdadıktan sonra odunların arasından daha yukarıya tırmanıp yakındı: "Beni uyarmalıydın!"

"Uyardım, seni sahtekar!" dedi Howl bıkkın bir halde. "Benim bildiklerimi sen de biliyorsun."

Michael onlara ekmek ve sosis çıkarırken, Howl uzanıp brendisini yudumlamaya devam etti. Yemek hepsine iyi gelmişti, tabii Howl'un geri döndüğü gerçeğini kabul etmek zorunda kalan köpek-adam hariç. Calcifer biraz daha alevlendi ve her zamanki mavi rengine döndü.

"Bu işe yaramayacak!" dedi Howl. Güç bela ayağa kalktı. "Daha kurnaz olmalıyız Michael. Cadı artık Porthaven'da olduğumuzu biliyor. Şatoyu taşıyıp Kingsburgy girişinin yerini değiştirmek yetmeyecek. Calcifer'i şapka dükkanıyla birlikte aldığım eve taşımam gerek."

"Beni mi taşıyacaksın?" dedi Calcifer çıtırtılar çıkararak. Endişeden rengi koyulaştı.

"Evet, doğru," dedi Howl. "Ya Pazar Kasabası'nı ya da Cadı'yı seçeceksin. Bana zorluk çıkarma."

Calcifer söylene söylene ızgaranın diplerine çekildi.

17

Howl'un Yürüyen Şatosu Taşınıyor

Howl sanki bir haftadır dinleniyormuş gibi gayretle işe koyuldu. Sophie onun daha bir saat önce meşakkatli bir sihir savaşına girdiğini kendi gözleriyle görmese buna asla inanmazdı. Michael'la birlikte oraya buraya koşuyor, birbirlerine ölçümleri söylüyor ve daha önce metal dirsek yerleştirdikleri yerlere tebeşirle tuhaf işaretler koyuyorlardı. Avlu dahil olmak üzere her yeri tebeşirlemeleri gerekiyormuş gibiydi. Sophie'nin merdiven altındaki yeri ve banyo tavanındaki biçimsiz kısım onları epeyce sıkıntıya soktu. Sophie ve köpek-adam kâh bir tarafa kâh öbür tarafa itelendiler ve en sonunda Michael emekleyerek zemindeki bir halkanın içine beş köşeli yıldız çizmek için uğraşırken tamamen kenara atıldılar.

Michael tam bu işi bitirmiş ve dizlerindeki tozu ve tebeşiri silkelerken, Howl siyah elbisesi badanaya batmış bir halde içeri daldı. Sophie ile köpek-adam yine bir kenara itildiler ve Howl yerde emekleyerek yıldızın ve halkanın hem içine hem dışına badanayla semboller yaptı. Sophie ile köpek-adam merdivene oturup beklediler. Köpek-adam titriyordu. Bu büyüden pek hoşlanmamış gibiydi.

Howl ile Michael hızla koşup avluya çıktılar. Howl hemen geri döndü. "Sophie!" diye bağırdı. "Çabuk cevap ver! Dükkanda ne satacağız?"

Sophie, "Çiçekler," dedi; aklına yine Bayan Fairfax gelmişti.

"Mükemmel," dedi Howl. Elinde bir kutu boya ve ince bir fırçayla kapıya koştu. Fırçayı kutuya batırdı ve çarktaki mavi kısmı dikkatle sarıya boyadı. Fırçayı tekrar kutuya daldırdı ve yeşil kısmı mora boyadı. Üçüncü kez batırdığında fırça turuncu olmuştu ve onu da kırmızı yerin üstüne sürdü. Howl siyah yere dokunmadı. Tekrar onlara döndüğünde manşetinin ucu fırçayla birlikte boya kutusunun içine girdi. "Hay aksi!" dedi Howl manşetini çekerken. Manşetinin ucu gökkuşağının renklerine bürünmüştü. Howl şöyle bir silkeleyince tekrar siyah oldu.

"Gerçekten hangi takım bu?" diye sordu Sophie.

"Unuttum. Dikkatimi dağıtma. Şimdi en zor kısma geldik," dedi Howl. Boya kutusunu götürüp masanın üstüne koydu. Minik bir toz kavanozu aldı. "Michael! Gümüş kürek nerede?"

Michael kocaman, parlak bir kürekle avludan içeri koştu. Küreğin sapı ahşaptan, kendisi som gümüştendi. "Orada da her şey tamam!" dedi Michael.

Howl küreği dizine koyup hem sapına hem de gümüş kısmına birer işaret koydu. Kavanozdaki kırmızı tozun birazını küreğin üstüne serpti. Aynı tozu yıldızın tüm uçlarına biraz serpiştirdikten sonra geri kalanı tam ortaya boşalttı. "Açıl biraz, Michael," dedi. "Herkes kenara çekilsin. Hazır mısın Calcifer?"

Calcifer odunların arasında mavi alevden bir iplik gibi belirdi. "Olabildiğince hazırım," dedi. "Bunun beni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bir de iyi tarafından bak," dedi Howl. "Beni de öldürebilir. Şimdi sıkı dur. Bir, iki, üç." Küreği hiç sarsmadan

ızgaraya yavaş yavaş sokmaya başladı. Mümkün olduğunca düz ve çubuklarla aynı hizada tutuyordu. Calcifer'in altına sokmak için bir an usulca aşağı yukarı oynattı. İyice sabit tutarak küreği nazikçe kaldırdı. Michael nefesini tutmuştu. "Tamam!" dedi Howl. Kütükler iki yana devrildi. Artık yanmıyorlardı. Howl kürekteki Calcifer'le birlikte doğrulup arkasını döndü.

Oda dumanla dolmuştu. Köpek-adam sızlanıyor ve titriyordu. Howl öksürdü. Küreği sarsmadan tutmakta zorlanıyordu. Sophie'nin gözleri sulanmıştı ve net göremiyordu, ama görebildiği kadarıyla Calcifer'in –tıpkı daha önce kendisinin söylediği gibi– ayakları ya da bacakları yoktu. Hafifçe ışıldayan siyah bir kütleden çıkan uzun, sivri bir mavi yüzden ibaretti. Siyah kütlenin ön tarafında bir girinti vardı ve bu yüzden Calcifer ilk bakışta minik, kıvrılmış ayaklar üzerindeymiş gibi görünüyordu. Ama kütle hafifçe sarsılıp alt tarafının yuvarlak olduğu anlaşılınca Sophie'nin ortada ayak filan olmadığından kuşkusu kalmadı. Calcifer kendini korkunç derecede güvensiz hissediyor olmalıydı. Turuncu gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı ve küreğin iki tarafına tutunmak için boşu boşuna uğraşırken etrafa kol şeklinde cılız alevler saçıyordu.

"Uzun sürmez!" dedi Howl öksürüklerinin arasında teskin edici bir sesle. Bir an ağzını sımsıkı kapayıp öksürmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. Kürek birden sarsıldı ve Calcifer'in ödü koptu. Ama Howl kendini toparladı. Tebeşirle çizilmiş halkanın içine doğru uzun, dikkatli bir adım attı, sonra bir adım daha atıp beş köşeli yıldızın ortasına geçti. Orada küreği sarsmadan, yavaşça kendi etrafında tam bir dönüş yaptı. Yaşadığı

panik yüzünden açık mavi bir renk alan Calcifer de çevresine bakarak onunla birlikte döndü.

Sanki bütün oda onlarla birlikte dönüyordu. Köpekadam Sophie'ye doğru sokuldu. Michael sendeledi. Sophie'ye dünyanın bir kısmı yerinden oynamış, baş döndürücü bir hızla sarsılıyor ve sıçrıyormuş gibi geldi. Calcifer'i bu kadar korkmuş göründüğü için suçlayamazdı. Howl uzun, dikkatli adımlarla yıldızdan ve halkadan çıkarken her şey sallanıyor ve savruluyordu. Ocağın başına eğildi ve büyük bir dikkatle Califer'i tekrar ızgaranın üstüne koyup odunları etrafına dizdi. Calcifer bir anda kocaman yeşil alevler saçmaya başladı. Howl ise küreğe yaslanarak öksürmeye koyuldu.

Oda sürekli sarsılıp yerleşiyordu. Her taraf hâlâ duman içindeyken Sophie doğduğu evin tanıdık salonunu görünce hayretler içinde kaldı. Zeminde sadece tahtalar kalmış ve duvardaki resimler indirilmiş olmasına rağmen salonu tanımıştı. Şatonun odası kendini bu salona sığdırmaya çalışıyor gibiydi; şurayı itiyor, burayı çekiyor, kendi kirişli tavanına denk gelmesi için tavanı indiriyordu. En sonunda ikisi birbirinin içinde eriyip tekrar şatonun odası oldular. Gerçi artık biraz daha yüksek tavanlı ve daha dört köşeydi.

"Bitirdin mi Calcifer?" diye sordu Howl.

"Öyle sanıyorum," dedi bacaya doğru alevlenen Calcifer. Kürekteki yolculuğunun etkisini üzerinden atmış görünüyordu. "Yalnız bir kontrol etsen iyi olur."

Howl küreğe dayanarak doğruldu ve tokmağı sarıya getirerek kapıyı açtı. Dışarıda, Sophie'nin hayatı boyunca yaşadığı Pazar Kasabası'ndaki sokak vardı. Tanıdığı insanlar akşam yemeğinden önce gezintiye çıkmışlardı.

Yazları pek çok kişi böyle yapardı. Howl başını sallayarak Calcifer'i onayladı ve kapıyı kapadı, sonra tokmağı turuncuya çevirip tekrar açtı.

Bu sefer kapının önünde otlarla kaplı geniş bir yol vardı ve iki yanında, batan güneşin canlı bir şekilde aydınlattığı ağaçlar diziliydi. Uzakta, üstünde heykeller olan kocaman, taştan bir bahçe kapısı duruyordu. "Burası neresi?" dedi Howl.

"Vadinin sonundaki boş bir malikane," dedi Calcifer hemen. "Benden bulmamı istediğin güzel ev bu işte. Gayet güzel bir yer."

"Hiç kuşkum yok," dedi Howl. "Umarım gerçek sahipleri itiraz etmez." Kapıyı kapadı ve tokmağı mora getirdi. "Şimdi de yürüyen şatonun nerede olduğuna bakalım," diyerek kapıyı tekrar açtı.

Dışarıda güneş batmak üzereydi. Ilık bir rüzgar içeriye çeşit çeşit güzel kokular getirdi. Sophie kocaman, mor çiçeklerle dolu bitkilerin yanından geçtiklerini gördü. Yavaş yavaş geride bıraktıkları bu bitkilerin yerini beyaz zambaklar aldı ve batan güneşin suda yansıması göründü. Kokular o kadar güzeldi ki, Sophie farkına bile varmadan odanın yarısını geçmiş, kapıya yanaşmıştı.

"Hayır, yarına kadar uzun burnun oradan uzak kalacak," diyen Howl kapıyı pat diye kapadı. "Burası Çöl'ün hemen kenarında. Eline sağlık Calcifer. Mükemmel olmuş. Sipariş ettiğim gibi güzel bir ev ve bir sürü çiçek." Küreği yere fırlatıp yatmaya gitti. Çok yorulmuş olmalıydı. Ne inleme, ne bağırma, ne de bir öksürük duyuldu.

Sophie ve Michael da yorulmuştu. Michael koltuğa çöküp köpek-adamı okşamaya koyuldu. Sophie ise içinde tuhaf bir hisle tabureye tünedi. Taşınmışlardı. Her şey

aynı gibiydi, ama yine de başını döndürecek kadar farklıydı. Peki yürüyen şato neden Çöl'ün kıyısındaydı? Yoksa lanet hâlâ Howl'u Cadı'ya doğru mu çekiyordu? Acaba Howl ödleklik ederken kendi olmaktan çıkıp, pek çok kişinin dürüst diyebileceği birine mi dönüşmüştü?

Sophie ne düşündüğünü anlamak için Michael'a baktı. Michael uyuyakalmıştı, köpek-adam da öyle. Bunun üzerine Sophie bakışlarını Calcifer'e çevirdi. O da gül rengine dönmüş odunlar arasında uyuşuk uyuşuk yanıyordu ve turuncu gözleri neredeyse kapalıydı. Calcifer'in neredeyse bembeyaz kesilmesini, gözlerinin bile beyazlaşmasını hatırladı, sonra da onun kürekle alındığında nasıl endişeyle baktığını düşündü. Bunlar ona bir şey hatırlatmıştı. Calcifer'in biçimi aklına bir şey getirmişti.

"Calcifer," dedi, "sen eskiden kayan bir yıldız mıydın?"

Calcifer turuncu gözlerinden birini açtı. "Elbette," dedi. "Artık bildiğine göre konuşabilirim. Sözleşme buna izin veriyor."

"Howl da seni yakaladı değil mi?"

"Beş yıl önce," dedi Calcifer, "Porthaven Bataklığı'nda, Sihirbaz Jenkin olarak iş kurduktan hemen sonra. Beni yedi fersahlık çizmelerle kovaladı. Ondan çok korkmuştum. Ama zaten korku içindeydim, çünkü düştüğün zaman öleceğini gayet iyi bilirsin. Ölmekten kurtulmak için her şeyi yapabilirdim. Howl insanların hayatta kaldığı gibi beni hayatta tutmayı teklif edince, hemen oracıkta ona sözleşmeden bahsettim. İkimiz de ne yaptığımızın pek farkında değildik. Howl sırf halime acıdığı için kabul etmişti ve ona minnettardım."

"Tıpkı Michael gibi," dedi Sophie.

"Nedir o?" dedi uyanan Michael. "Sophie, keşke Çöl'ün kenarında olmasaydık. Buraya geleceğimizi bilmiyordum. Kendimi emniyette hissetmiyorum."

Calcifer dokunaklı bir sesle, "Bir büyücünün evinde kimse emniyette değildir," dedi.

Sabah olduğunda kapının tokmağı siyahtaydı ve Sophie tüm çabalarına rağmen çevirmeyi başaramadı. O çiçekleri görmek istiyordu. Cadı umurunda bile değildi. Bir kova su alıp yerdeki tebeşir izlerini silerek sabırsızlığını biraz giderdi.

Sophie bu işle uğraşırken Howl çıkageldi. "İş, iş, iş," dedi yeri ovalayan Sophie'nin üzerinden atlayarak. Biraz tuhaf görünüyordu. Üzerinde hâlâ koyu siyah takımı vardı, ama saçını tekrar sarıya çevirmişti. Siyah takımın üstünde saçları neredeyse beyaz görünüyordu. Sophie göz ucuyla ona bakarak laneti düşündü. Howl da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Kafatasını lavabodan çıkardı ve tek eliyle havaya kaldırdı. "Ah, zavallı Yorick!" dedi kederle. "Denizkızlarını duymuştu, demek ki Danimarka devletinde yozlaşmış bir şeyler var. Hiç geçmeyecek bir nezleye yakalandım, ama neyse ki dürüstlükten korkunç derecede uzağım. Buna güvenebilirim işte." Acıklı acıklı öksürdü. Nezlesi biraz iyileşmişti ve öksürüğü pek inandırıcı değildi.

Sophie oturmuş, kendisini izleyen ve en az Howl kadar kederli görünen köpek-adamla göz göze geldi. "Lettie'nin yanına dönmelisin," diye mırıldandı. "Sorun nedir?" diye seslendi Howl'a. "Bayan Angorian'la işler iyi gitmiyor mu?"

"Korkunç gidiyor," dedi Howl. "Lily Angorian'ın taş-

tan bir kalbi var." Kafatasını tekrar lavaboya bırakıp Michael'ı çağırdı. "Yemek! İş!" diye bağırdı.

Kahvaltıdan sonra süpürge dolabındaki her şeyi çıkardılar. Michael ve Howl dolabın yan duvarında bir delik açtı. Dolaptan dışarı toz bulutları çıktı ve içeriden tuhaf takırtılar geldi. Sonunda ikisi birden bağırarak Sophie'yi çağırdılar. Sophie elinde bir süpürgeyle geldi. Eskiden duvar olan yerde kemerli bir giriş vardı ve dükkan ile evi birbirine bağlayan merdivene çıkıyordu. Howl gelip dükkana bakması için eliyle onu çağırdı. İçerisi boştu ve yankı yapıyordu. Zemin tıpkı Bayan Pentstemmon'un salonu gibi siyah-beyaz taşlarla döşeliydi. Bir zamanlar şapkaların durduğu raflarda, içinde balmumundan ipek güller ve küçük bir demet kadife çuhaçiçeğinin olduğu bir vazo vardı. Sophie oraya hayran kalmasının beklendiğini fark etti, bu yüzden bir şey söylememeyi başardı.

"Çiçekleri arka taraftaki atölyede buldum," dedi Howl. "Gel de dışarıya bir bak."

Sokak kapısını açtığında Sophie'nin hayatı boyunca duyduğu çıngırak çaldı. Sophie sabahın körü olduğu için boş görünen sokağa çıktı. Dükkanın cephesi yeşil ve sarıya boyanmıştı. Vitrine kıvrımlı harflerle şöyle yazılmıştı: H. JENKINS GÜNLÜK TAZE ÇİÇEKLER.

"Yaygın isimler konusunda fikrini değiştirmişsin bakıyorum," dedi Sophie.

"Sadece gizlenmek için," dedi Howl. "Pendragon'u tercih ederim."

"Peki taze çiçekleri nereden bulacağız?" diye sordu Sophie. "İnsanlara taze çiçek sözü verip sonra şapkalardan kopardığın balmumu gülleri satamazsın."

"Bekle de gör," dedi Howl onu tekrar dükkanın içine çağırarak.

Sophie'nin hayatı boyunca bildiği avludan geçtiler. Avlu yarı yarıya küçülmüştü, çünkü diğer yarısını yürüyen şatonun avlusu kaplıyordu. Howl'un avlusunun tuğla duvarlarının yukarısına, büyüdüğü eve baktı. Howl'un yatak odasına ait yeni bir pencere eklendiği için ev biraz tuhaf görünüyordu. Üstelik Howl'un penceresinden şu anda görmekte olduğu şeylerin görünmediğini hatırlayınca Sophie kendini daha da tuhaf hissetti. Dükkanın üst tarafındaki eski yatak odasının penceresini görebiliyordu. Bu da ona tuhaf geldi, çünkü artık oraya çıkmanın bir yolu kalmamış gibiydi.

Sophie Howl'un arkasından içeri girip merdiveni çıktı, süpürge dolabına doğru ilerlerken, ona çok hırçın davrandığını fark etti. Eski evini bu halde görmek Sophie'de korkunç derecede karışık duygular uyandırmıştı. "Bence hepsi çok hoş," dedi.

"Sahi mi?" dedi Howl soğuk bir edayla. Duyguları incinmişti. Howl şato kapısına gidip tokmağı mora çevirirken, Takdir görmekten çok hoşlanıyor, diye düşündü Sophie içini çekerek. Öte yandan, kendisi de Howl'u hiç övmemişti. Yani Calcifer'den daha fazla övmemişti ve neden şimdi övmeye başlasındı ki.

Kapı açıldı. Önlerinden ağır ağır geçmekte olan çiçekli, büyük çalılar yavaşladı ve şato Sophie onların arasına inebilsin diye durdu. Çalıların arasında uzun, açık yeşil çimenlikler her yana uzanıyordu. Howl ve Sophie bu yollardan birine doğru giderken şato da çiçekleri eze eze onları takip ediyordu. Şato yüksek, siyah ve biçimsiz görünmesine, bacalarından minik, tuhaf duman bu-

lutları çıkarmasına rağmen, buraya gayet iyi uyum sağlamıştı. Bu işte bir sihir vardı. Sophie bundan kesinlikle emindi. Şato da bu sihre bir şekilde uyum sağlamıştı.

Sıcak ve nemli hava binlerce çiçeğin kokusuyla doluydu. Sophie aldığı kokunun Howl çıktıktan sonra banyodan gelen kokuya benzediğini söyleyecekti ki, dudaklarını ısırdı ve sustu. Burası gerçekten olağanüstüydü. Üstlerinde mor, kırmızı ve beyaz çiçekler olan çalıların arasındaki ıslak çimenlerin üstü daha küçük çiçeklerle doluydu: üç yapraklı pembe çiçekler, devasa menekşeler, yabani alevçiçeği, her renkten acıbakla, turuncu zambaklar, beyaz zambaklar, süsen çiçekleri ve daha sayısız çeşitte çiçek. Şapkalara takılacak kadar büyük çiçekleri olan sarmaşıklar, peygamberçiçekleri, gelincikler, tuhaf biçimli ve tuhaf renkli yaprakları olan bitkiler vardı. Sophie'nin düşlediği gibi Bayan Fairfax'ın bahçesine benzeyen bir yer değildi burası, ama yine de Sophie hırçınlığı üstünden atıp sevince yer açtı.

"Görüyorsun," dedi Howl. Kolunu açınca, siyah manşeti sarı gül çalısının üstünde ziyafet çeken yüzlerce mavi kelebeği havalandırdı. "Buradan her sabah kucak kucak çiçek toplar ve daha üstlerindeki çiğ kurumadan Pazar Kasabası'nda satabiliriz."

Yeşil yolun sonunda otlar iyice ıslak görünüyordu. Çalıların altından kocaman orkideler fışkırmıştı. Howl ve Sophie aniden nilüferlerle kaplı ve yüzeyinden buharlar yükselen bir gölcüğe geldiler. Şato gölcüğün çevresinden dolaştı ve farklı farklı çiçeklerle dolu bir başka çimenlik yola girdi.

"Buraya tek başına gelirsen, yeri yoklamak için bastonunu getirmeyi unutma," dedi Howl. "Her tarafta pı-

narlar ve bataklık yerler var. Ayrıca şu yöne doğru fazla uzaklaşma."

Nemli havada güneşin beyaz bir top gibi göründüğü güneydoğuyu işaret ediyordu. "O tarafta Çöl var –çok sıcak ve çoraktır, ayrıca Cadı doludur."

"Peki bu çiçekleri Çöl'ün kenarına kim dikti?" diye sordu Sophie.

"Büyücü Suliman burayı bir yıl önce yapmış," dedi Howl, şatoya doğru dönerken. "Herhalde niyeti Çöl'ü çiçeklendirmek ve böylece Cadı'dan kurtulmakmış. Su kaynaklarını yüzeye çıkarmış ve çiçekleri büyütmüş. Cadı onu yakalayıncaya kadar da bu işi gayet iyi götürmüş."

"Bayan Pentstemmon ondan başka bir isimle bahsediyordu," dedi Sophie. "O da senin geldiğin yerden geldi, öyle değil mi?"

"Öyle sayılır," dedi Howl. "Ama onu hiç görmedim. Birkaç ay sonra ben geldim ve bu çiçeklerle ilgilenmeye başladım. İyi bir fikir gibi gelmişti. Cadı'yla da böyle karşılaştım. Çiçeklere bakmama karşı çıktı?"

"Niçin?" dedi Sophie.

Şato onları bekliyordu. "Kendisini bir çiçek gibi görmekten hoşlanıyor," dedi Howl kapıyı açarken. "Çöl'de açmış, yapayalnız bir orkide. Gerçekten hasta bir kadın."

Sophie onun peşinden içeri girerken dönüp çiçeklere tekrar baktı. Gülleri gördü, binlercesi vardı. "Cadı burada olduğunu anlayamaz mı?"

"En ummadığı şeyi yapmaya çalıştım," dedi Howl.

"Peki, Prens Justin'i bulmaya çalışıyor musun?" diye sordu Sophie. Ama Howl bu soruyu yanıtlamaktan kaçmak için hemen süpürge dolabına koştu ve Michael'a seslendi.

1 8

Korkuluk ve Bayan Angorian Tekrar Ortaya Çıkıyor

Ertesi gün çiçekçiyi işletmeye başladılar. Howl'un da söylediği gibi işleri çok kolaydı. Her sabah tek yapmaları gereken tokmağı mora getirip kapıyı açmak, nemli yeşil labirentin içine dalıp çiçek toplamaktı. Kısa sürede işler rutine bindi. Sophie bastonunu ve makasını alıp etrafta dolaşıyor, bastonuyla bir yandan gevezelik ediyor, bir yandan da onu ıslak zemini yoklamak ya da boyunun yetişmediği güzel bir gül dalını indirmek için kullanıyordu. Michael bir şey icat etmişti ve bundan gurur duyuyordu. İçinde su olan büyük bir küvet havada süzülerek Michael'ı çalıların arasında takip ediyordu. Köpek-adam da onlarla birlikte çıkıyordu. Çim yollardan koşarak, kelebekleri kovalayarak ya da çiçeklerden beslenen minik, parlak renkli kuşları yakalamaya çalışarak harika vakit geçiriyordu. Köpek-adam çiçeklerin arasında koştururken Sophie uzun süsenler, zambaklar, turuncu yapraklı çiçekler ya da mavi gülhatmi dalları topluyordu. Michael da küvetini orkidelerle, güllerle, parlak beyaz ve alev kızılı çiçeklerle ya da gönlü ne çekerse onunla dolduruyordu. Çiçek toplama faslını hepsi çok seviyorlardı.

Sonra, çiçekli arazide hava iyice ısınmadan önce o gün topladıkları çiçekleri dükkana götürüp Howl'un avludan

çıkardığı rengarenk kavanoz ve kovalara koyuyorlardı. Kovalardan ikisi yedi fersahlık çizmelerdi. Sophie bu çizmelere kuzgunkılıcı yerleştirirken, hiçbir şeyin Howl'un Lettie'ye olan ilgisini tamamen kaybettiğini bu kadar iyi gösteremeyeceğini düşündü. Artık Sophie'nin bu çizmeleri kullanması umurunda bile değildi anlaşılan.

Onlar çiçek toplarken Howl neredeyse hiç ortada görünmüyordu. Kapı tokmağı da sürekli siyaha çevrili oluyordu. Genellikle öğleden önce, hâlâ siyah giysiler içinde gelip geç bir kahvaltı yapıyordu. Bu siyah takımın aslında hangisi olduğunu Sophie'ye kesinlikle söylemiyordu. "Bayan Pentstemmon'un arkasından yas tutuyorum," diyor, başka bir şey demiyordu. Sophie ya da Michael onun sabahları neden sürekli dışarıda olduğunu sorduğunda da incinmiş gibi bakarak, "Bir öğretmenle konuşmak istiyorsan, onu okul başlamadan önce yakalaman gerekir," diyordu. Ardından banyoya giriyor ve en az iki saat kalıyordu.

Bu arada Sophie ve Michael en güzel kıyafetlerini giyip dükkanı açıyorlardı. Howl iyi giyinmelerinde ısrar etmiş, bunun müşteri çekeceğini söylemişti. Sophie ise hepsinin önlük giymesinde ısrarlıydı. Pazar Kasabası halkının sadece pencereden baktığı ve dükkana girmediği ilk birkaç günden sonra çiçekçi çok rağbet gören bir yer haline geldi. Jenkins'in dükkanında, daha önce hiç görülmemiş çiçekler bulunduğu her yerde duyuldu. Sophie'nin hayatı boyunca tanıdığı insanlar gelip demet demet çiçek alıyorlardı. Hiçbiri onu tanımıyordu ve bu da kendisini çok tuhaf hissetmesine yol açıyordu. Gelen herkes onun Howl'un yaşlı annesi olduğunu sanıyordu.

Ama Sophie artık Howl'un yaşlı annesi olmaktan bık-

mış usanmıştı. "Ben onun teyzesiyim," demişti Bayan Cesari'ye. Ondan sonra da Sophie Teyze olarak bilinmeye başlamıştı.

Howl takımına uygun siyah bir önlükle dükkana geldiğinde genellikle içeriyi çok kalabalık buluyordu. Howl'un gelişiyle dükkan daha da kalabalıklaşıyordu. Böyle zamanlarda Sophie onun siyah takımının aslında büyülü gri-kırmızı takım olduğunu düşünüyordu. Howl'un çiçek sattığı kadınlar, ilk başta istediklerinin en az iki katı çiçek almış olarak geri dönüyorlardı. Howl çoğu zaman onları ayartarak on kat daha fazla almalarını sağlıyordu. Çok geçmeden Sophie kadınların dükkanın önünden geçerken içeriye şöyle bir baktıklarını ve Howl'u görürlerse içeri girmediklerini fark etti. Onları suçlayamazdı. Yakanıza takacak bir gül için içeri giriyorsanız, üç düzine orkide almaya zorlanmak hoşunuza gitmez. Howl avlunun öbür tarafındaki atölyede uzun saatler harcamaya başlayınca Sophie bundan hiç şikayetçi olmadı.

"Sormadan söyleyeyim," dedi Howl. "Cadı'ya karşı savunma büyüleri hazırlıyorum. İşimi bitirdiğim zaman bu mekânın hiçbir yerine kesinlikle giremeyecek."

Artan çiçekler zaman zaman sorun oluyordu. Sophie onların geceleyin solup gitmelerine katlanamıyordu. Eğer onlarla konuşursa daha uzun süre canlı kaldıklarını keşfetti ve çiçeklerle konuşmaya daha fazla zaman ayırdı. Michael'a bitkileri besleyecek bir büyü hazırlattı, lavabonun içine koyduğu kovalarda ve daha önce şapka süslemekte kullandığı cumbadaki teknelerde deneyler yaptı. Bazı bitkileri günlerce taze tutabildiğini keşfetti. Bu yüzden daha da fazla deney yaptı. Avludaki kurumları topladı ve mırıl mırıl söylenerek oraya bir şeyler

dikti. Lacivert bir gül yetiştirince çok mutlu oldu. Gülün tomurcukları kömür karasıydı ve çiçeklerinin rengi giderek açılıyor, en sonunda Calcifer kadar mavi oluyordu. Sophie bundan o kadar hoşlandı ki, kirişlere asılı duran torbalardaki bütün kökleri alıp dikti. Daha önce hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını söyleyip duruyordu kendine.

Ama bu doğru değildi. Yanlış giden bir şeyler vardı ve Sophie bunun ne olduğunu çözemiyordu. Kimi zaman Pazar Kasabası'nda hiç kimsenin onu tanımamasının sıkıntı yarattığını düşünüyordu. Gidip Martha'yı görmeye cesareti yoktu, çünkü Martha'nın da kendisini tanımayacağından korkuyordu. Yedi fersahlık çizmelerdeki çiçekleri çıkarıp Lettie'yi ziyarete gitmemesinin sebebi de aynıydı. Kardeşlerinin onu yaşlı bir kadın olarak görmesine katlanamazdı.

Michael fazla çiçekleri demet yapıp Martha'yı görmeye gidiyordu. Kimi zaman Sophie asıl sıkıntısının bundan kaynaklandığını düşünüyordu. Michael çok neşeliydi ve Sophie dükkanda giderek daha fazla yalnız kalıyordu. Gerçi bu da kötü bir şey sayılmazdı. Sophie tek başına çiçek satmaktan hoşlanıyordu.

Kimi zaman meselenin Calcifer olduğunu düşünüyordu. Calcifer sıkılmıştı. Şatoyu çimenli yollarda ağır ağır götürmekten, havuz ve göllerin çevresinde dolaşmaktan ve her sabah yeni çiçeklerin olduğu yeni yerlerde durmaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. Sophie ile Michael çiçeklerle birlikte içeriye her girdiklerinde, mavi yüzünü hevesle ızgaradan dışarı uzatıyor ve, "Ben de dışarısının nasıl olduğunu görmek istiyorum," diyordu. Sophie ona yakması için hoş kokulu dallar getiriyordu. Ama

Calcifer'in asıl istediği onlarla birlikte olmaktı. Bütün gün dükkanda çalışıyor ve onu yalnız bırakıyorlardı.

Bu yüzden Sophie her sabah Michael'ı dükkanda en az bir saat yalnız bırakıp Calcifer'le sohbet etmeye başladı. Kendisi çalışırken Calcifer'i meşgul etmek için de bilmeceler icat ediyordu. Ama Calcifer hâlâ halinden memnun değildi. "Howl'la sözleşmemi ne zaman bozacaksın?" diye gittikçe daha sık soruyordu.

Sophie sürekli Calcifer'i oyalıyordu. "Üzerinde çalışıyorum," diyordu. "Çok geçmeden hallederiz." Ama bu kesinlikle doğru değildi. Sophie mecbur kalmadıkça bu meseleyi düşünmeyi bırakmıştı. Bayan Pentstemmon'un söyledikleriyle Howl ve Calcifer'in söylediklerini kafasında bir araya getirdiğinde, bu sözleşme konusunda son derece şiddetli, hattâ korkunç fikirler edinmişti. Sözleşmeyi bozarsa hem Howl'un hem de Calcifer'in sonunun geleceğinden neredeyse emindi. Howl bunu hak etmiş olabilirdi, ama Calcifer hak etmemişti. Üstelik Howl Cadı'nın lanetinin geri kalanından sıyrılmak için çok sıkı çalışıyormuş gibi göründüğünden, Sophie faydalı olduğunu düşünmediği hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Sophie bazen moralini bozanın şu köpek-adam olduğunu düşünüyordu. Öyle kederli bir yaratıktı ki. Sadece her sabah yeşil yollarda ve çalıların arasında koştururken keyfi yerine geliyormuş gibiydi. Günün geri kalanında Sophie'nin arkasından kederle yürüyor, derin derin içini çekiyordu. Sophie onun için hiçbir şey yapamadığından, yazdönümü yaklaşırken havalar iyice ısındığında, köpek-adam avludaki gölge yerlerde hızlı hızlı nefes alarak yatmaya başlayınca biraz memnun oldu.

Bu arada Sophie'nin diktiği kökler çok ilginç biçimler

almaya başlamıştı. Soğan minik bir palmiye haline geldi ve soğan kokulu yemişleri çıktı. Başka bir kökten de pembe ayçiçeği çıktı. Sadece bir tanesi çok yavaş büyüyordu. En sonunda iki yuvarlak yeşil filiz verince, Sophie artık neye dönüşeceğini görmek için sabredemez oldu. Ertesi gün orkide olacakmış gibi göründü. Leylak benekli, sivri yaprakları ve ortasında da kocaman tomurcuklu uzun bir sapı vardı. Ondan sonraki gün Sophie taze çiçekleri küvete bıraktı ve çiçeğin nasıl bir hal aldığını görmek için hevesle cumbaya koştu.

Tomurcuk, ezilmiş orkideye benzer pembe bir çiçek açmıştı. Dümdüzdü ve yuvarlak ucunun tam altından sapla birleşiyordu. Ortasındaki pembe, şişkin yuvarlaktan dört taçyaprak çıkmıştı. Bunlardan ikisi aşağıyı gösteriyor, diğer ikisi de hafifçe yukarı kalkıp yana doğru uzanıyordu. Sophie çiçeğe bakarken, aniden burnuna çarpan bahar çiçeklerinin kokusundan Howl'un içeri girdiğini ve arkasında dikilmekte olduğunu anladı.

"Bu da nedir?" dedi. "Morötesi bir menekşe ya da kızılötesi bir sardunya bekliyorsan, yanlış yapmış olmalısın, Çılgın Bilimkadını."

"Bana ezilmiş bir yavru çiçek gibi göründü," dedi bakmaya gelen Michael.

Gerçekten öyle görünüyordu. Howl telaşla Michael'a bakıp, çiçeği saksıdan çekip çıkardı. Havaya kaldırdıktan sonra beyaz, yumak yumak kökleri, isi ve gübre büyüsünün kalıntılarını temizledi. En nihayetinde Sophie'nin diktiği kahverengi, çatallı kökü ortaya çıkardı. "Tahmin etmeliydim," dedi. "Bu bir adamotu kökü. Sophie yine saldırıya geçti. Bu işte senin parmağın var, değil mi Sophie?" Bitkiyi dikkatle geri koyduğu saksıyı Sophie'ye

uzattı ve beti benzi atmış bir halde uzaklaştı.

Sophie dükkanın vitrinine taze çiçekleri yerleştirmeye giderken, lanet neredeyse tamamlandı, diye düşündü. Adamotu kökünün bir bebeği olmuştu. Geriye sadece tek bir şey kalıyordu. Dürüst bir zihnin belirdiği rüzgar. Eğer burada bahsedilen Howl'un zihninin dürüst olacağıysa, diye düşündü Sophie, lanetin hiçbir zaman gerçekleşmeme ihtimali vardı. Her sabah büyülü takımla Bayan Angorian'a kur yapmaya gittiği için Howl'un bu laneti sonuna kadar hak ettiğini düşündü, ama yine de kendini telaşlı ve suçlu hissediyordu. Yedi fersahlık çizmeye bir demet beyaz zambak yerleştirdi. Onları düzgün bir yere koymak için vitrinde emeklerken dışarıdaki sokakta düzenli bir tok, tok, tok sesi duydu. Bu ses bir attan geliyor olamazdı. Taşlara vuran bir sopa sesiydi bu.

Sophie daha vitrinden dışarı bakmaya cesaret edemeden kalbi yine bir tuhaf oldu. Tam tahmin ettiği gibi, gelen korkuluktu. Sokağın ortasında ağır ağır zıplayarak kararlı bir edayla geliyordu. Açık kollarından sarkan paçavralar azalmıştı ve baş yerine duran şalgam iyice pörsüyüp, yüzüne kararlı bir ifade vermişti. Sanki Howl onu uzaklara fırlattığından beri zıplıyordu ve en nihayetinde yolu bulup dönmüştü.

Korkuluktan korkan tek kişi Sophie değildi. Günün bu erken saatinde dışarıda bulunan birkaç kişi tabana kuvvet korkuluktan kaçıyordu. Ama korkuluk onları hiç dikkate almıyor ve hoplayarak gelmeyi sürdürüyordu.

Sophie başını eğip saklandı. "Biz burada değiliz!" dedi korku dolu bir fısıltıyla. "Burada olduğumuzu bilmiyorsun! Bizi bulamayacaksın. Hızla uzaklaş!"

Hoplayan çubuğun takırtısı dükkana yaklaşıyordu.

Sophie çığlığı basıp Howl'u çağırmak istiyordu, ama tek yapabildiği aynı sözleri tekrar etmekti: "Biz burada değiliz. Hemen buradan uzaklaş!"

Korkuluğun hoplaması tıpkı Sophie'nin söylediği gibi hızlandı ve korkuluk dükkanı geçip Pazar Kasabası'nda yoluna devam etti. Sophie bayılmak üzereydi. Ama sonra sadece nefes almayı unuttuğunu fark etti. Derin bir nefes aldı ve rahatlama hissiyle sarsıldı. Korkuluk geri gelecek olursa onu yine uzağa gönderebilirdi.

Sophie şato odasına girdiğinde Howl çıkmıştı. "Çok üzgün görünüyordu," dedi Michael. Sophie kapıya baktı. Tokmak siyaha çevrilmişti. O kadar da üzgün değilmiş! diye düşündü.

O sabah Michael da Cesari'ye gitti ve Sophie dükkanda yalnız kaldı. Hava çok sıcaktı. Büyülere rağmen çiçekler soluyordu ve çiçek almaya gelen çok az insan vardı. Müşteri yokluğu, adamotu kökü ve korkuluk Sophie için artık bardağı taşıran son damlalar olmuştu. Kendini perişan hissediyordu.

"Belki de Howl'u yakalamak için etrafta dolaşan lanettendir," dedi çiçeklere. "Ama bence en büyük kız olmaktan aslında. Bana baksanıza! Kısmetimi aramaya çıktım ve kendimi tam da başladığım yerde buldum, üstelik hâlâ şu tepeler kadar yaşlıyım!"

O anda köpek-adam parlak kırmızı burnunu avlu kapısından içeri sokarak inledi. Sophie bir of çekti. Hayvan onu kontrol etmeyeli neredeyse bir saat olmuştu. "Evet, hâlâ buradayım," dedi. "Nerede olduğumu sanıyordun ki?"

Köpek dükkandan içeri girdi. Oturup patilerini öne doğru uzatmaya başladı. Sophie onun insana dönüşme-

ye çalıştığını anladı. Zavallı yaratık. Sophie kendisinden daha kötü durumda olduğu için hayvana iyi davranmaya çalışıyordu.

"Gayret et," dedi. "Sırtını da ger. Eğer istersen insana dönüşebilirsin."

Köpek gerindi ve sırtını düzeltti, sonra patilerini uzatmaya devam etti. Tam Sophie onun artık vazgeçeceğinden ya da devrilip kalacağından emin olmuştu ki, arka ayaklarını kaldırıp kızıl saçlı, perişan bir adam haline geldi.

"Howl'u... kıskanıyorum," dedi. "Çok kolay... yapıyor. Çitteki köpek bendim... yardım etmiştin. Lettie'ye... seni tanıdığımı... sana göz kulak olacağımı söyledim. Buraya... daha önce de gelmiştim..." Tekrar iki büklüm olup köpeğe dönüşürken üzüntüyle uludu. "Cadıyla beraber dükkandaydım!" diye inledi, sonra dizlerinin üstüne düştü, her yerinden gri ve beyaz tüyler fışkırdı.

Sophie karşısında duran kabarık tüylü, kocaman köpeğe dikkatle baktı. "Sen Cadı'nın yanındaydın!" dedi. Şimdi hatırlamıştı. Ona dehşetle bakan, kızıl saçlı kaygılı adam. "O halde kim olduğumu ve büyünün etkisi altında olduğumu da biliyorsun. Lettie de biliyor mu?"

Köpek kocaman, tüylü kafasını sallayarak onu onayladı.

"Sana Gaston dediğini duymuştum," dedi Sophie. "Ah, senin için hayatı çok zorlaştırmış dostum! Böyle bir havada bu kadar tüylü olmak ne feci! Serin bir yere gitsen iyi olacak."

Köpek yine onaylayarak perişan halde avluya gitti.

"Peki ama Lettie seni niçin gönderdi?" dedi Sophie kendi kendine. Bu keşfi onu çok sinirlendirmiş ve tedir-

gin etmişti. Merdivenden çıkıp süpürge dolabından geçerek Calcifer'le konuşmaya gitti.

Calcifer'in pek faydası olmadı. "Büyülenmiş olduğunu kaç kişinin bildiği önemli değil," dedi. "Köpeğe de pek faydası olmamış, öyle değil mi?"

"Hayır, ama..." diye başladı Sophie. Fakat tam o sırada şato kapısında bir tıkırtı oldu ve kapı açıldı. Sophie ile Calcifer kapıya doğru baktılar. Kapı tokmağı hâlâ siyahtaydı ve içeri Howl'un girmesini bekliyorlardı. Dikkatle içeri süzülen kişinin Bayan Angorian olduğunu görünce hangisinin daha fazla hayrete düştüğünü söylemek zordu doğrusu.

Bayan Angorian da en az onlar kadar şaşırmıştı. "Ah, çok affedersiniz!" dedi. "Bay Jenkins'in burada olacağını düşünmüştüm."

"Dışarıda," dedi Sophie sertçe. Howl Bayan Angorian'ı görmeye gitmediyse nereye gitmişti peki? Bayan Angorian hâlâ tutmakta olduğunu şaşkınlıkla fark ettiği kapı kolunu bıraktı. Kapıyı hiçliğe doğru açık bırakarak, yalvarırcasına Sophie'ye doğru ilerledi. Sophie kendisinin de ayağa kalkıp ona doğru ilerlemiş olduğunu fark etti. Bayan Angorian'ın yolunu kesmeye çalışıyor gibiydi. "Lütfen Bay Jenkins'e buraya geldiğimi söylemeyin," dedi Bayan Angorian. "Doğrusunu söylemek gerekirse, onu cesaretlendirmemin tek sebebi nişanlımdan... yani Ben Sullivan'dan haber almayı ummam. Ben'in kaybolduğu yerin Bay Jenkins'in kaybolup durduğu yerle aynı olduğundan eminim. Ama Ben hiç geri dönmedi."

"Burada Bay Sullivan diye biri yok," dedi Sophie. Büyücü Suliman'ın adı olmalı! diye düşündü. Bu kadının söylediği tek kelimeye inanmıyorum!

"Bunu biliyorum," dedi Bayan Angorian. "Ama doğru yere geldiğimi hissediyorum. Ben'in artık nasıl bir hayat sürdüğü hakkında biraz fikir edinmek için etrafa bakmamın sakıncası var mı?" Kapkara saçının bir demetini kulağının arkasına attı ve odanın içinde ilerlemeye çalıştı. Sophie onun yolunu kesti. Bunun üzerine Bayan Angorian yalvarırcasına bakarak, parmak uçlarına basa basa çalışma masasına doğru ilerledi. "Ne kadar ilginç!" dedi şişelere ve kavanozlara bakarak. Sonra da pencereden dışarı baktı: "Ne kadar ilginç bir kasaba burası!"

"Buranın adı Pazar Kasabası," dedi Sophie. Peşinden giderek Bayan Angorian'ı kapıya doğru geriletmeye çalıştı.

Bayan Angorian merdivene açılan kapıyı göstererek, "Peki bu merdivenin yukarısında ne var?" diye sordu.

"Howl'un odası," dedi Sophie sertçe. Bir yandan da üstüne yürüyerek onu geriletiyordu.

"Peki şu açık olan diğer kapının ardında ne var?" diye sordu Bayan Angorian.

"Bir çiçekçi," dedi Sophie. Her şeye de burnunu sokuyor! diye düşündü.

Bayan Angorian'ın ya koltuğa ya da kapıya doğru gerilemekten başka şansı kalmamıştı. Calcifer'e doğru kaşlarını çatarak, boş boş baktı, ne gördüğünden emin değil gibiydi. Calcifer de tek kelime etmeden gözlerini ona dikti. Bunun üzerine Sophie kadına dostça davranmamakta haklı olduğunu düşündü. Ancak Calcifer'i anlayanlar Howl'un evinde hoş karşılanabilirdi.

Ama tam o sırada Bayan Angorian koltuğun öbür tarafına doğru seğirtti ve Howl'un köşeye dayanmış gitarını gördü. Gitarı şaşkınlıkla kaptı ve göğsüne bastırarak

geri döndü. "Bunu nereden aldınız?" dedi kısık, duygusal bir sesle. "Ben'in de aynı böyle bir gitarı vardı! Ben'in gitarı olabilir!"

"Howl'un bunu geçen kış aldığını duymuştum," dedi Sophie. Tekrar ilerledi ve Bayan Angorian'ı köşeden çıkarıp kapıya doğru sürmeye çalıştı.

"Ben'in başına bir şey geldi!" dedi Bayan Angorian titreyerek. "Gitarından asla ayrılmazdı! O nerede? Ölmediğinden eminim. Ölseydi yüreğimde hissederdim!"

Sophie, Cadı'nın Büyücü Suliman'ı yakaladığını Bayan Angorian'a söyleyip söylememekte kararsız kaldı. Kafatasının nerede olduğunu görmek için etrafına bakındı. Kafatasını Bayan Angorian'ın yüzüne sallayıp Büyücü Suliman'a ait olduğunu söylemek geçti içinden. Ama kafatası lavabonun içinde, aşkmerdiveni ve zambak kovasının arkasında kalmıştı. Sophie, eğer o tarafa giderse, Bayan Angorian'ın tekrar odanın içine süzüleceğinden emindi. Üstelik bu kaba olurdu.

Bayan Angorian gitara sıkıca sarılarak, "Bu gitarı alabilir miyim?" dedi boğuk bir sesle. "Bana Ben'i hatırlatsın istiyorum."

Bayan Angorian'ın sesindeki bir şeyler Sophie'yi kızdırmıştı. "Hayır," dedi. "Bu kadar ısrarcı olmanız lüzumsuz. Onun gitarı olduğuna dair bir kanıtınız yok. Bayan Angorian'a doğru topalladı ve gitarı sapından yakaladı. Bayan Angorian gitarın arkasından kocaman açılmış, ızdırap dolu gözlerle ona bakıyordu. Sophie gitarı çekti. Bayan Angorian bırakmadı. Gitardan korkunç, akortsuz tıngırtılar geliyordu. Sophie bütün gücüyle çekerek gitarı Bayan Angorian'ın kollarından kurtardı. "Budalalık etmeyin," dedi. "İnsanların şatosuna girip gitarlarını almaya

hakkınız yok. Bay Sullivan'ın burada olmadığını söyledim. Artık Galler'e geri dönün. Hadi." Sonra da Bayan Angorian'ı gitarla geri geri iterek açık kapıya yöneltti.

Bayan Angorian yarısı gözden kaybolana dek hiçliğe doğru geriledi. "Çok sertsiniz," dedi hınçla.

"Evet, öyleyim," dedi Sophie ve kapıyı üzerine sertçe kapadı. Bayan Angorian'ın tekrar içeri girmesini önlemek için tokmağı turuncuya çevirdi ve gitarı da sert bir hareketle köşesine geri koydu. "Onun buraya geldiğini sakın Howl'a söyleme!" dedi Calcifer'e gereksiz yere. "Bahse girerim Howl'u görmeye gelmişti. Geri kalanı yalandan ibaretti. Büyücü Suliman yıllar önce buraya yerleşmişti. Herhalde bu kadının hayvani, hırıltılı sesinden kaçmaya çalışıyordu!"

Calcifer kıkırdadı. "Birinin bu kadar hızlı kapı dışarı edildiğini hiç görmemiştim!" dedi.

Sophie bunu duyunca kendisini hem insafsız hem de suçlu hissetti. Neticede kendisi de aynı şekilde şatodan içeri girmişti ve Bayan Angorian'dan en az iki kat daha meraklıydı. "Pöh!" dedi. Paldır küldür banyoya girdi ve aynada kırışıklarla dolu ihtiyar yüzüne baktı. Üzerinde TEN yazan paketlerden birini aldı, ama sonra hızla geri koydu. Genç ve taze bile olsa, yüzünün Bayan Angorian'ın yüzüyle kıyaslanamayacağından emindi. "Pöh!" dedi. "Oof!" Hızla geri dönüp lavabodaki aşkmerdivenlerini ve zambakları aldı. Sularını akıtarak onları dükkana götürdü ve büyütme büyüsünün içine tıktı. "Nergis olun!" dedi onlara çılgın, öfkeli ve çatallı bir sesle. "Haziran nergisi olun sizi çirkin şeyler!"

Köpek-adamın tüylü yüzü avlu kapısında belirdi. Sophie'nin nasıl bir ruh halinde olduğunu görünce he-

men geri çekildi. Bir dakika sonra Michael kocaman bir parça börekle neşe içinde geldiğinde, Sophie ona öyle öfkeli bir bakış fırlattı ki, Michael hemen Howl'un hazırlanmasını istediği büyüyle ilgilenmesi gerektiğini hatırladı ve süpürge dolabına doğru tabanları yağladı.

"Pöh!" diye homurdandı Sophie onun arkasından. Tekrar kovanın üstüne eğildi. "Nergis olun! Nergis olun!" dedi çatallı sesiyle. Böyle davranmanın aptalca olduğunu bilmek, kendini daha iyi hissetmesine yetmiyordu.

19

Sophie Hislerini Otkıranla Açığa Vuruyor

Howl akşama doğru dükkan kapısını açtı ve ıslık çalarak keyifle içeri girdi. Adamotu kökü meselesini unutmuşa benziyordu. Onun Galler'e gitmemiş olduğunu öğrenmek Sophie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. En korkutucu ve öfkeli ifadesiyle ona baktı.

"Tanrım bana acı!" dedi Howl. "Sanırım taş kesildim! Sorun nedir?"

Sophie, "Hangi takımı giyiyorsun?" diye homurdandı sadece.

Howl siyah takımına şöyle bir baktı. "Ne fark eder ki?"

"Fark eder!" dedi Sophie dişlerinin arasından. "Yine yas tutuyorum filan deme sakın! Bu giydiğin aslında hangisi?"

Howl omzunu silkerek uzun manşetlerinden birini havaya kaldırdı. Hangisi olduğundan kendisi de emin değilmiş gibiydi. Hayret dolu bir ifadeyle manşete baktı. Elbisenin siyah rengi omzundan aşağıya, manşetin sarkan sivri ucuna doğru akmaya başladı. Omzu ve manşetinin üst tarafı önce kahverengiye döndü, sonra manşetin alt ucunun rengi koyulaşırken, üst taraflar grileşti. En sonunda Howl'un siyah takımının bir kolu mavi-beyaz

olmuş, manşetinin alttaki ucu ise kapkara kesilmişti. "Bunu giyiyorum," dedi, sonra da siyah renk tekrar omzuna doğru yayıldı.

Sophie nedense daha fazla öfkelenmişti. Hiddetle birtakım anlaşılmaz şeyler mırıldandı.

Howl hem gülerek hem de yalvarırcasına, "Sophie!" dedi.

Köpek-adam avlu kapısını itip açtı ve içeri daldı. Howl'un Sophie'yle uzun süre konuşmasına asla izin vermiyordu.

Howl dikkatle köpeğe baktı. "Şimdi de yaşlı bir çoban köpeğin var," dedi. Konunun değişmesine memnun olmuş gibiydi. "İki köpek için bir sürü mama gerekecek."

"Aslında sadece bir köpek var," dedi Sophie ters ters. "Sadece büyülenmiş."

"Öyle mi?" dedi Howl. Sophie'den uzaklaşmaktan gayet memnun olduğunu gösteren bir hızla köpeğin yanına gitti. Köpek-adamın en son isteyeceği şey buydu elbette. Geriledi. Howl derhal atıldı ve kapıya ulaşmasına meydan vermeden iki eliyle birden uzun tüylerini yakaladı. "Gerçekten büyülenmiş!" dedi. Uzun tüylü köpeğin gözlerine dikkatle bakmak için diz çöktü. "Sophie," dedi, "bana bunu neden söylemedin? Bu köpek bir insan! Üstelik çok kötü durumda!" Howl köpeği bırakmadan dizinin üstünde geriye döndü. Sophie onun bakışındaki öfkeyi görünce Howl'un bu sefer çok ama çok kızmış olduğunu anladı.

İyi. Sophie tam kavga edecek havadaydı. Bakışına aynı öfkeyle karşılık verdi ve Howl'un ne kadar yeşil sümük salgılayacağını umursamadığını göstererek, "Sen

kendin fark edebilirdin," dedi. "Zaten köpek istemedi..."

Howl onu dinleyemeyecek kadar öfkeliydi. Ayağa fırlayıp köpeği çekmeye başladı. "Eğer kafamda bin türlü şey olmasaydı fark edebilirdim," dedi. "Gel buraya. Seni Calcifer'in önüne çıkarmalıyım." Köpek dört tüylü ayağıyla birden direniyordu. Howl onu bütün gücüyle çekmeye çalışıyordu, ama ayakları kayıyordu. "Michael!" diye bağırdı.

Ses tonunda öyle bir şey vardı ki, Michael koşarak geldi.

Michael'la birlikte inatçı köpeği merdivenden yukarı sürüklerlerken, "Bu köpeğin aslında insan olduğunu sen biliyor muydun?" diye sordu Howl.

"Köpek değil mi... insan mı?" dedi Michael hayretle.

Köpeği süpürge dolabından geçirirlerken, "O halde sadece Sophie'yi suçluyorum," dedi Howl. "Böyle bir işi Sophie'den başkası yapmaz zaten!" Köpeği ocağın önüne getirdiklerinde Howl, "Ama senin haberin vardı, değil mi Calcifer?" dedi.

Calcifer sırtı bacanın tuğlalarına dayanıncaya kadar geri çekildi. "Hiç sormadın ki?" dedi.

"Sormak zorunda mıyım?" dedi Howl. "Pekala, fark etmiş olmam gerekirdi! Ama bezdirdin beni artık Calcifer! Cadı'nın kendi cinine nasıl davrandığı düşünülürse, sen çok rahat bir yaşam sürüyorsun ve bunun karşılığında senden tek istediğim bilmem gerekenleri bana söylemen. İkinci kez beni yarı yolda bırakıyorsun! Şimdi yardım et de bu yaratığı kendi biçimine sokalım!"

Calcifer'de olağandışı, nahoş bir mavilik vardı. "Tamam," dedi somurtarak.

Köpek-adam uzaklaşmaya çalıştı, ama Howl onun

omzuna göğsünü dayayıp iterek arka ayaklarının üstüne dikti. Sonra da Michael'la birlikte onu sıkı sıkı tuttular. "Bu zavallı aptal mahluk neden bu kadar ayak diriyor?" dedi Howl şaşkınlıkla. "Gene Çöl Cadısı'nın işlerinden biri gibi görünüyor bu."

"Evet. Çok katmanlı bir büyü bu," dedi Calcifer.

"Neyse, biz köpek kısmından kurtulalım," dedi Howl.

Calcifer derinden bir kükremeyle laciverde döndü. Onları ihtiyatla süpürge dolabından izlemekte olan Sophie, tüylü köpeğin yavaş yavaş insan biçimine girdiğini gördü. Tekrar köpeğe dönüştü, ardından yine insan oldu, görünüşü bulanıklaştı, sonra tamamen keskinleşti. Howl ile Michael buruşuk mavi takım elbiseli, kızıl saçlı bir adamı kollarından tutuyorlardı. Sophie adamı tanımamış olmasına hiç şaşırmadı. Endişeli ifadesini bir yana bırakırsak, yüzünde karakteristik hiçbir şey yoktu.

"Evet, sen de kimsin dostum?" diye sordu Howl.

Adam titreyen ellerini kaldırarak yüzünü yokladı. "Ben... ben emin değilim."

"En son kullandığı isim Percival'mış," dedi Calcifer.

Adam Calcifer'in bunu bilmemesini tercih edermiş gibi görünüyordu. "Öyle miymiş?" dedi.

"O halde seni şimdilik Percival diye çağıracağız," dedi Howl. Köpek eskisini çevirip koltuğa oturttu. "Şuraya otur ve rahatla, sonra da bize neler hatırladığını anlat. Haline bakılırsa bir süre Cadı'yla birlikte kalmışsın."

"Evet," dedi Percival tekrar yüzünü ovalarken. "Başımı aldı. Bir rafta durduğumu ve kendi bedenime baktığımı hatırlıyorum."

Michael çok şaşırmıştı. "Ama ölmüş olurdun!" diye karşı çıktı.

"Şart değil," dedi Howl. "O tür büyüleri bilmiyorsun daha. Senin herhangi bir parçanı alıp geri kalanını canlı tutabilirim. Sadece doğru şekilde yapılması gerek." Kaşlarını çatarak köpek eskisine baktı. "Ama Cadı'nın bu adamı doğru şekilde geri birleştirdiğinden pek emin değilim."

Howl için gayretle çalıştığını ispatlama derdindeki Calcifer de ekledi: "Bu adam eksik, ayrıca başka bir adamın parçalarını da taşıyor."

Percival'ın aklı iyice başından gitmiş gibiydi.

"Onu telaşlandırma Calcifer," dedi Howl. "Zaten kendini çok kötü hissediyor olmalı. Cadı başını neden aldı, biliyor musun dostum?" dedi Percival'a.

"Hayır," dedi Percival. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Sophie bunun doğru olamayacağını biliyordu. Ama sadece pofurdanmakla yetindi.

Michael'ın aklına aniden çok heyecan verici bir fikir geldi. Percival'ın üstüne eğildi: "Hayatında hiç Justin... ya da Majesteleri diye çağrıldın mı?"

Sophie yine pofurdandı. Bunun ne kadar saçma olduğunu anlamak için Percival'ın, "Hayır. Cadı bana Gaston diyordu, ama adım bu değil," demesine gerek yoktu.

"Onu sıkıştırma Michael," dedi Howl. "Ayrıca Sophie'nin bir daha pofurdanmasına sebep olma. Bu ruh haliyle bir dahaki sefere şatoyu başımıza yıkacak."

Howl'un öfkesi dinmiş gibi görünse de, Sophie kendisini her zamankinden daha öfkeli hissetti. Ayaklarını yere vura vura dükkana gitti, bir sürü patırtı çıkardı, dükkanı kapadı ve ortalıktaki şeyleri kaldırdı. Sonra da nergislerine bakmaya gitti. Nergislerin başına çok kötü bir şey gelmişti. Kovadan nergis yerine ıslak kahverengi

şeyler sarkıyordu ve kovanın içi de o güne kadar karşılaştığı kokusu en zehirli sıvıyla doluydu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Sophie.

"Neler oluyor aşağıda?" dedi dükkana giren Howl. Kovanın üstüne eğilerek kokladı. "Galiba çok etkili bir otkıran yapmışsın Malikane yolundaki zararlı otlar üzerinde kullanmaya ne dersin?"

"Kullanacağım," dedi Sophie. "Bir şeyler öldürmek istiyorum!" Kapıları çarparak etrafta biraz dolandıktan sonra bir süzgeçli kova buldu. Sonra da elinde süzgeçli kova ve zehir dolu kovayla şatodaki odaya daldı. Kapı tokmağını sert bir şekilde turuncuya çevirip malikaneye giden yola çıktı. Percival endişeyle ona bakıyordu. Bebeğe emzik verir gibi, eline gitarı tutuşturmuşlardı ve o da oturmuş korkunç tangırtılar çıkarıyordu.

"Sen de onunla git Percival," dedi Howl. "Şu haliyle ağaçları da öldürmesinden korkuyorum."

Percival gitarı bıraktı ve Sophie'nin elindeki kovayı dikkatle aldı. Sophie vadinin sonundaki altın sarısı yaz akşamına çıktı. O kadar meşgullerdi ki, hiçbiri malikaneyle ilgilenememişti. Burası Sophie'nin düşündüğünden çok daha büyüktü. Kenarında heykeller olan, otla kaplı bir terastan merdivenle yola iniliyordu. Percival'a acele etmesini söyleme bahanesiyle arkasına baktığında, malikanenin de epeyce büyük olduğunu, çatıda ve pencerelerde başka heykeller bulunduğunu gördü. Ama bina çok bakımsız kalmıştı. Duvarın boyası tüm pencerelerin altında dökülmüş, yerini yeşil küfe bırakmıştı. Pencerelerin çoğu kırıktı ve duvara takılı durması gereken panjurlar griye dönmüş, şişmiş ve yamulmuştu.

"Pöh!" dedi Sophie. "Howl en azından bu evi daha

oturulacak bir yer haline getirebilirdi. Ama yok! İkide bir Galler'e gitmekle fazla meşgul. Orada öyle dikilme Percival! Şunun birazını süzgeçli kovaya dök ve arkamdan gel."

Percival uysalca denileni yaptı. Ona zorbalık etmek hiç eğlenceli değildi. Howl'un onu bu yüzden yanına verdiğini düşündü Sophie. Öfkeli bir homurtu çıkardı ve hıncını otlardan aldı. Nergisleri öldüren her neyse çok güçlüydü. Yoldaki otları daha dokunur dokunmaz öldürüyordu. Sophie biraz sakinleşinceye kadar yolun kenarlarındaki otlar da aynı kaderi paylaştı. Akşam havası Sophie'yi biraz rahatlatmıştı. Uzaktaki tepelerden taze bir esinti geliyor, yolun kenarına dikilmiş heybetli ağaçlar usul usul hışırdıyordu.

Sophie yolun dörtte birini otkıranla temizledi. Süzgeçli kovasını tekrar doldururken, "Anlattığından çok daha fazlasını hatırlıyorsun," diye suçladı Percival'ı. "Cadı aslında ne istiyordu senden? Niçin seni beraberinde dükkana getirdi?"

"Howl hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu," dedi Percival.

"Howl mu?" dedi Sophie. "Ama sen onu tanımıyordun, öyle değil mi?"

"Hayır, ama bir şeyler biliyordum galiba. Howl'u lanetlemesiyle ilgili bir şeydi," diye açıkladı Percival, "ama tam olarak ne olduğundan haberim yoktu. Laneti biz dükkana geldikten sonra tamamladı. Kendimi suçlu hissediyorum. Onun bilmesini engellemeye çalışıyordum, çünkü lanetlenmek çok kötü bir şey. Bunun için de hep Lettie'yi düşünüyordum. Aklımda hep Lettie vardı. Onu nereden tanıdığımı bilmiyorum, çünkü Yukarı Kıvrım'a

gittiğimde Lettie beni hayatında hiç görmediğini söyledi. Ama onun hakkında her şeyi biliyordum... Cadı bana Lettie'yi anlattırdığında, Pazar Kasabası'nda bir şapka dükkanı işlettiğini ağzımdan kaçırdım. Bu yüzden Cadı ikimize de bir ders vermek için beni oraya götürdü. Dükkanda sen vardın. Senin Lettie olduğunu sandı. Ben de korku içindeydim, çünkü Lettie'nin kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Sophie süzgeçli kovayı savurarak bir sürü otu öldürdü, otların yerinde Cadı'nın olmasını isterdi. "Peki hemen ondan sonra mı seni köpeğe çevirdi?"

"Kasabanın hemen dışında," dedi Percival. "İstediği şeyleri ona söyler söylemez arabanın kapısını açarak, 'Koş git buradan. Lazım olursan seni çağıracağım,' dedi. Ben de koştum, çünkü bir tür büyünün peşimden geldiğini hissedebiliyordum. Tam bir çiftliğe varmıştım ki, büyü arkamdan yetişti ve oradaki insanlar da köpeğe dönüştüğümü görünce kurtadam olduğumu sanıp beni öldürmeye çalıştılar. Kaçmak için birini ısırmak zorunda kaldım. Ama işte şu bastondan kurtulamadım, çitin içinden geçmeye çalışırken sıkışıp kaldım.

Sophie yolun başka bir dönemecindeki otları temizlerken onu dinliyordu. "Sonra da Bayan Fairfax'a mı gittin?"

"Evet. Lettie'yi bulmaya çalışıyordum. İkisi de bana çok iyi davrandılar," dedi Percival. "Üstelik beni daha önce hiç görmemişlerdi. Büyücü Howl sık sık Lettie'yi baştan çıkarmaya geliyordu. Lettie ondan hoşlanmamıştı ve benden onu ısırmamı istedi. Sonra bir gün aniden Howl ona senin hakkında sorular sormaya başladı ve..."

Sophie neredeyse otkıranı ayakkabılarına dökecekti. İlacın döküldüğü taşlardan duman çıktığına göre ayakla-

rına ne olacağını hayal etmek zor değildi. "Ne dedin sen?"

"'Sana çok benzeyen Sophie adında birini tanıyorum,' dedi. Bunun üzerine Lettie de hiç düşünmeden, 'O benim kardeşim,' diye cevap verdi," dedi Percival. "O andan sonra feci kaygılandı, özellikle de Howl ona kardeşi hakkında sorular sormayı sürdürünce. Lettie ona kardeşinden bahsetmektense dilini kesip atmadığına pişman olduğunu söylüyordu. Senin geldiğin gün Howl'un seni nereden tanıdığını anlayabilmek için ona iyi davranıyordu. Howl senin yaşlı bir kadın olduğunu söyledi. Bayan Fairfax da seni gördüğünü söyledi. Lettie günlerce ağladı. 'Sophie'nin başına korkunç bir şey gelmiş! En kötüsü de, Howl'un ona dokunmayacağını sanıyordur şimdi. Sophie onun ne kadar kalpsiz olduğunu anlayamayacak kadar iyi niyetlidir!' dedi. O kadar üzülmüştü ki, bir süreliğine insana dönüşmeyi başarıp, sana göz kulak olacağımı söyledim ona." Sophie kovayı savurarak kocaman bir alanı ilaçladı. "Baş belası Lettie! Doğrusu çok zahmet etmiş ve bunun için ona müteşekkirim. Ben de onun için bir o kadar endişelenmiştim. Ama benim bekçi köpeğine ihtiyacım yok!"

"Evet, var," dedi Percival. "Daha doğrusu vardı. Ama çok geç geldim."

Sophie elindeki otkıranla birlikte öyle şiddetli bir şekilde ona doğru döndü ki, Percival havaya sıçrayıp canını kurtarmak için en yakın ağacın arkasına saklandı. O koşarken arkasında ölü otlardan uzun, kahverengi bir leke oluştu. "Hepinize lanet olsun!" diye bağırdı Sophie. "Bıktım usandım artık sizden!" Dumanlar çıkaran süzgeçli kovayı yolun ortasına bıraktı ve otların arasından taş bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. "Çok geç!" di-

ye mırıldandı yürürken. "Ne saçmalık! Howl sadece kalpsiz değil, benim için imkânsız! Üstelik," diye ekledi, "ben yaşlı bir kadınım."

Ama yürüyen şato taşındığından, hattâ daha öncesinden beri bir şeylerin yanlış gittiğini inkar edemezdi. Her şey Sophie'nin gizemli bir şekilde kardeşlerinin ikisiyle de yüzleşememesiyle bağlantılı görünüyordu.

"Ayrıca Kral'a söylediğim şeylerin hepsi doğru!" diye devam etti. Yedi fersahlık çizmeleri ayağına geçirip gidecek ve bir daha gelmeyecekti. Herkese gösterecekti! Zavallı Bayan Pentstemmon'un Howl'un kötüye gidişini engellemek için Sophie'ye güvenmesi kimin umurundaydı! Zaten Sophie hiçbir şeyi beceremiyordu. Bunun sebebi en büyük kız olmasıydı. Üstelik Bayan Pentstemmon onun Howl'un sevgili yaşlı annesi olduğunu sanmıştı. Yoksa sanmamış mıydı? Sanmış mıydı? Bir takım elbiseye dikilmiş büyüyü görebilecek kadar eğitimli gözlere sahip bir kadının, Cadı'nın çok daha güçlü büyüsünü kolayca fark edeceğini düşününce tereddüt etti Sophie.

"Ah, şu lanet olası gri-kırmızı takım!" dedi Sophie. "Beni o takım sayesinde ağına düşürdüğüne inanmayacağım işte!" Asıl sorun mavi-beyaz takımın da aynı işi yapmış olmasıydı. Sophie ayaklarını yere vurarak birkaç adım daha gitti. "Hem zaten," dedi büyük bir rahatlamayla, "Howl benden hoşlanmıyor!"

Bu rahatlatıcı düşünce Sophie'nin bütün gece yürümesine yetebilirdi, ama aniden tanıdık bir huzursuzluk zihnini kapladı. Kulakları çok uzaktan gelen tok, tok, tok seslerini yakalamıştı. Gözlerini kısarak, batan güneşe doğru baktı. İşte orada, taş bahçe kapısının arkasındaki

yolda kollarını açmış hoplaya hoplaya gelen minik bir şekil vardı.

Sophie hemen eteğini topladı, geriye döndü ve koşmaya başladı. Koşarken çevresine toz ve çakıl taşları saçılıyordu. Percival yolda tek başına, kovaların yanında üzgün üzgün dikiliyordu. Sophie onu kolundan yakaladığı gibi en yakındaki ağaçların arkasına çekti.

"Bir sorun mu var?" dedi Percival.

"Ses çıkarma! Yine o kahrolası korkuluk geldi," dedi Sophie heyecanla. Gözlerini kapadı. "Burada değiliz," dedi. "Bizi bulamazsın. Git buradan, çabuk, çabuk git buradan!"

"Peki ama neden?.." dedi Percival.

"Sen sus! Burada değiliz, burada değiliz, burada değiliz!" dedi Sophie ümitsizce. Bir gözünü açtı. Korkuluk bahçe kapısının önüne gelmiş, kararsızca dikiliyordu. "Evet böyle," dedi Sophie. "Burada değiliz. Çabuk git buradan. İki kat hızlı, üç kat hızlı, on kat hızlı. Git buradan!"

Korkuluk tereddütle biraz dengede durduktan sonra dönüp geriye doğru hoplamaya başladı. Birkaç kez hopladıktan sonra tıpkı Sophie'nin söylediği gibi daha hızlı ve daha yükseğe sıçrayarak uzaklaştı. Nefes almaya bile çekinen Sophie korkuluk gözden kayboluncaya kadar Percival'ın kolunu bırakmadı.

"Onun nesi var?" dedi Percival. "Neden onu istemiyorsun?"

Sophie korkuyla ürperdi. Korkuluk yolda olduğuna göre çıkıp gitmeye cesaret edemezdi. Süzgeçli kovayı alıp malikaneye doğru ilerlemeye başladı. Giderken gözüne bir dalgalanma çarptı. Başını kaldırıp binaya baktı. Terastaki heykellerin arkasında kalan açık bir Fransız balkonundaki

uzun, beyaz perdeler rüzgarda dalgalanıyordu. Heykeller artık tertemiz beyaz taştandı, ayrıca pencerelerin çoğuna perde, hattâ cam takılmış olduğunu görebiliyordu. Panjurlar yeni beyaza boyanmış, düzgün bir şekilde katlanmıştı. Evin cephesindeki yepyeni krem rengi boyada en ufak bir yeşil leke ya da kabarma görünmüyordu. Ön kapı siyaha boyanmıştı ve altın varakla süslenmiş bir sanat şaheseri gibi duruyordu. Tam ortasında altın yaldızlı bir aslan ve aslanın ağzında da kapıyı vurmak için bir halka vardı.

"Vay!" dedi Sophie.

Açık balkondan içeri girip etrafa bakmanın cazibesine direndi. Howl da zaten bunu yapmasını istiyor olmalıydı. Doğrudan ön kapıya gitti, altın kapı tokmağını tuttu ve kapıyı hızla ardına kadar açtı. Howl ve Michael masanın üstünde aceleyle bir büyüyü ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı. Büyünün bir kısmı malikaneyi değiştirmek için olmalıydı, ama geri kalanının bir tür gizlice dinleme büyüsü olduğunu gayet iyi biliyordu. Sophie içeri dalınca ikisi birden başlarını çevirip korkuyla ona baktılar. Calcifer hemen odunların arasına kaçtı.

"Arkamda kal Michael," dedi Howl.

"Gizlice bizi dinlediniz!" diye bağırdı Sophie. "Sizi röntgenciler!"

"Sorun nedir?" dedi Howl. "Panjurları da altın varaklı ve siyah yapmamızı ister misin?"

"Seni arsız..." diye kekeledi Sophie. "Duyduğunuz tek şey bu değildi! Siz.. siz... ne zamandır biliyordunuz benim... benim?.."

"Büyülenmiş olduğunu mu?" dedi Howl. "Şey..."

"Ben söyledim," dedi Michael tedirgince Howl'un arkasından bakarak. "Benim Lettie..."

"Sen!" diye bir çığlık attı Sophie.

"Diğer Lettie de ağzından kaçırmıştı," dedi Howl aceleyle. "Sen de biliyorsun. Ayrıca Bayan Fairfax da o gün bir sürü şey söyledi. Bir ara herkes bana seni anlatıyordu. Calcifer bile... ona sorunca söyledi. İyi ama, böyle güçlü bir büyüyü görür görmez tanımayacak kadar işimin ehli olmadığımı düşünmüyordun herhalde, değil mi? Sen başka tarafa bakarken büyüyü kaldırmak için bir sürü şey yaptım. Ama hiçbiri işe yaramadı. Seni Bayan Pentstemmon'a götürdüm, onun bir çare bulabileceğini düşünmüştüm, ama anlaşılan o da bulamadı. Senin kılık değiştirmekten hoşlandığına karar verdim ben de."

"*Kılık değiştirmek mi*!" diye bağırdı Sophie.

Howl bir kahkaha attı. "Öyle olmalı, çünkü büyünün kaynağı sensin," dedi. "Siz ne tuhaf bir ailesiniz öyle! Senin gerçek adın da mı Lettie yoksa?"

Artık bu kadarı fazlaydı. Percival tam o sırada elinde yarısına kadar otkıran dolu kovayla tedirgince içeri girdi. Sophie elindeki kovayı bıraktı, onun kovasını kaptığı gibi Howl'a fırlattı. Howl hemen yere eğildi. Michael yana kaçtı. Otkıran zeminden tavana doğru cızırdayan yeşil alevler saçarak döküldü. Kova bir tangırtıyla lavaboya düştü ve oradaki çiçeklerin hepsi anında öldü.

Calcifer odunlarının altından, "Of, bu çok fenaydı," dedi.

Howl dumanı tüten çiçek kalıntılarının altından kafatasını çıkardı ve manşetlerinden biriyle kuruladı. "Elbette fenaydı," dedi. "Sophie asla bir işi yarım yapmaz." Howl şöyle bir silince kafatası bembeyaz oldu ve elbisenin kolunda mavi-beyaz bir leke oluştu. Howl kafatasını masanın üstüne koyarken acıklı acıklı koluna baktı.

Sophie'nin içinden şatodan dışarı fırlamak ve basıp gitmek geldi. Ama korkuluk orada bir yerlerdeydi. Onun yerine, sert adımlarla koltuğa doğru yürüdü ve oturup somurttu. Hiçbiriyle tek kelime konuşmayacağım, diye düşünüyordu.

"Sophie," dedi Howl, "elimden gelenin en iyisini yaptım. Ağrılarının ve sızılarının son zamanlarda azaldığını fark etmedin mi? Yoksa onlar da mı hoşuna gidiyordu?" Sophie cevap vermedi. Howl omuzlarını kaldırarak Percival'a döndü. "Biraz aklının çalıştığını gördüğüme sevindim," dedi. "Senin için kaygılanmıştım."

"Gerçekten pek fazla bir şey hatırlamıyorum," dedi Percival. Ama sonra yarım akıllı gibi davranmayı bıraktı. Gitari alıp akort etti. Az sonra da çok daha güzel sesler çıkarmaya başladı.

"Üzüntüm biraz azaldı," dedi yine kendini acındırmaya çalışan Howl. "Müzikten anlamayan bir Galli olarak doğmuşum. Sophie'ye her şeyi anlattın mı? Yoksa Cadı'nın neyi öğrenmeye çalıştığını biliyor musun?"

"Galler hakkında bildiklerimi öğrenmek istedi," dedi Percival.

"Bunu tahmin etmiştim," dedi Howl ciddiyetle. "Pekala." Banyoya girdi ve iki saat boyunca çıkmadı. Bu sırada Percival sanki kendi kendine gitar öğretiyormuş gibi ağır ağır gitar çalıyordu. Michael diz çökmüş, dumanlar çıkaran bir paçavrayla yerdeki otkıranı temizlemeye çalışıyordu. Sophie koltukta oturmayı sürdürdü ve tek kelime etmedi. Calcifer arada sırada odunların arasından yüzünü uzatıp ona bakıyor, sonra yine odunların altına kaçıyordu.

Howl kantaron kokan buharlar içinde banyodan çık-

tığında takımı parlak siyah, saçları düz ve beyazdı. "Çok geç gelebilirim," dedi Michael'a. "Gece yarısından sonra Yazdönümü olacak ve Cadı bir şeyler yapmaya kalkabilir. Bütün savunmaları işler tut ve sana söylediğim hiçbir şeyi unutma lütfen."

"Tamam," dedi Michael. Sonra da tüten paçavra kalıntılarını lavaboya koydu.

Howl bu kez Percival'a döndü. "Galiba sana neler olduğunu biliyorum," dedi. "Seni düzene sokmak gerekecek, ama yarın geldikten sonra yapacağım bunu." Howl kapıya gitti ve tam tokmağı çevirecekken durdu. "Sophie, bana hâlâ küs müsün?" dedi perişan bir halde.

Howl'un canı isterse cennette bile mutsuzmuş gibi yapabileceğini biliyordu Sophie. Ayrıca daha biraz önce Percival'dan bilgi almak için onu kullanmıştı. "Evet!" dedi öfkeyle.

Howl içini çekerek dışarı çıktı. Sophie başını çevirdiğinde tokmağın siyahı gösterdiğini gördü. İşte bu kadar! diye düşündü. Yarının Yazdönümü olması umurumda bile değil! Gidiyorum.

20

Sophie Şatodan Ayrılmakta Yeni Güçlüklerle Karşılaşıyor

Yazdönümü'nün şafağı söktü. Tam o anda Howl kapıdan öyle bir gürültüyle içeri daldı ki, Sophie Cadı'nın peşinde olduğu düşüncesiyle yatağından fırladı.

"Beni o kadar çok düşünüyorlar ki, hep bensiz oynuyorlar!" diye bağırdı Howl. Sophie onun sadece Calcifer'in tava şarkısını söylemeye çalıştığını fark ederek tekrar yatağa uzandı. Bu sırada Howl koltuğa doğru sendeledi ve ayağıyla çarparak tabureyi devirdi. Sonra süpürge dolabından yukarı çıkmaya çalıştı, ardından avlu kapısını denedi. Biraz güçlük yaşıyormuş gibi görünüyordu. Ama en nihayetinde merdiveni buldu, fakat ilk basamağa ayağını isabet ettiremeyip yüzüstü düştü. Bütün şato sarsıldı.

"Sorun nedir?" dedi Sophie tırabzanın arasından başını çıkararak.

"Futbol Kulübü Toplantısı," dedi Howl ciddiyetle başını dikleştirerek. "Üniversite takımındayken kanatlarda rüzgar gibi uçtuğumu bilmiyordun, değil mi Buruniye Hanım?"

"Uçmaya çalışıyorsan, nasıl yapıldığını unutmuşsun anlaşılan," dedi Sophie.

"Tuhaf şeyleri," dedi Howl, "gözden saklanan şeyleri görmek için doğmuşum, ayrıca beni durdurmasaydın

yatmaya gidiyordum. Geçmiş yılların nerede olduğunu biliyorum, Şeytan'ın toynağını kimin yardığını da."

"Git yat, seni budala," dedi Calcifer uykulu bir sesle. "Sarhoşsun."

"Kim, ben mi?" dedi Howl. "Tamamen ayık olduğuma sizi temin ederim dostlarım." Ayağa kalktı ve yukarı çıkmaya koyuldu. Sanki dokunmazsa kaybedecekmiş gibi eliyle sürekli duvara tutunuyordu. Yatak odasının kapısını kaçırdı. "Ne biçim yalan söyledim!" dedi Howl duvara çarpınca. "Yalancılığımın ışıltısı kurtulmamı sağlayacak." Birkaç kez duvara çarptıktan sonra yatak odasının kapısını buldu ve paldır küldür içeri girdi. Sophie onun yatağın kaçmaya çalıştığını söylediğini, sonra da yere yıkıldığını duydu.

"Gerçekten katlanılacak adam değil!" dedi Sophie ve hemen şatodan ayrılmaya karar verdi.

Ne yazık ki Howl'un çıkardığı gürültü Michael'ı ve onun odasında yerde uyumakta olan Percival'ı uyandırmıştı. Michael aşağıya indi ve artık nasıl olsa uykularının kaçtığını, bu yüzden hava serinken çıkıp Yazdönümü çelenkleri için çiçek toplayabileceklerini söyledi. Sophie çiçeklerin olduğu yere son bir kez gitmek istediği için itiraz etmedi. Dışarısı süt beyazı, ılık bir sisle kaplıydı ve kokularla, belli belirsiz renklerle doluydu. Sophie ıslak zemini bastonuyla yoklaya yoklaya ilerler ve binlerce kuşun çıkardığı cıvıltıları dinlerken büyük bir üzüntü duydu. Nemli ve pürüzsüz bir zambağı okşadı ve uzun, tozlu ercikleri olan dağınık mor çiçeklerden birine dokundu. Hemen arkalarında sisin içinde ilerleyen yüksek, kara şatoya baktı. Derin derin iç geçirdi.

Percival bir kucak gülhatmiyi Michael'ın havada süzü-

len küvetine koyarken, "Burayı çok daha güzel yapmış," dedi.

"Kim yapmış?" dedi Michael.

"Howl," dedi Percival. "İlk başta burada sadece çalılar vardı ve onlar da çok küçük ve kuruydu."

"Buraya daha önce geldiğini mi hatırladın?" diye heyecanla sordu Michael. Percival'ın Prens Justin olabileceği fikrinden hiç vazgeçmemişti.

"Galiba buraya Cadı'yla birlikte geldim," dedi Percival tereddütle.

İki küvet dolusu çiçek topladılar. İkinci kez içeri girdiklerinde Michael'ın kapı tokmağını birkaç kez çevirdiğini fark etti Sophie. Herhalde Cadı'yı dışarıda tutmak için aldıkları önlemlerden biriydi bu. Ondan sonra da Yazdönümü çelenklerini hazırlamaya koyuldular. Bu çok zamanlarını aldı. Sophie'nin aklında bu işi Michael ve Percival'a bırakmak vardı, ama Michael Percival'a kurnazca sorular sormakla meşguldü ve Percival da çok yavaş çalışıyordu. Sophie aslında Michael'ı neyin heyecanlandırdığını biliyordu. Percival'ın davranışlarında, yakında bir şeyler olmasını bekler gibi bir hava vardı. Sophie onun hâlâ Cadı'nın etkisinde olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sophie çelenklerin çoğunu tek başına yapmak zorunda kaldı. Şatoda kalıp Cadı'ya karşı Howl'a yardım etmeye dair tüm isteğini yitirmişti. Howl isteseydi elini şöyle bir sallayıp bütün çelenkleri yapabilirdi, ama şu anda öyle yüksek sesle horluyordu ki, Sophie onun sesini dükkandan duyuyordu.

Çelenkleri yapmak çok uzun sürdü ve daha işleri bitmeden dükkanı açma saati geldi. Michael ekmek ve bal getirdi. İlk korkunç müşteri akınıyla başa çıkmaya çalı-

şırken kahvaltı ettiler. Yazdönümü olmasına rağmen, her tatilde olduğu gibi Pazar Kasabası'nda hava bulutlu ve serindi. Şehrin yarısı en güzel giysileriyle bayram için çiçek ve çelenk almaya gelmişti. Sokakta da her zamanki gibi yoğun bir kalabalık vardı. Dükkana o kadar çok girip çıkan oldu ki, Sophie'nin merdivenden çıkıp süpürge dolabından geçmesi öğleni buldu. Sophie biraz yiyecekle beraber eski kıyafetlerini bir bohçaya yerleştirirken, O kadar çok para kazandık ki, diye düşündü, Michael'ın ocak taşının altındaki hazinesi herhalde on kat artmıştır.

"Benimle konuşmaya mı geldin?" diye sordu Calcifer.

"Bir saniye," dedi Sophie sırtında bohçasıyla onun önünden geçerken. Calcifer'in şu sözleşme yüzünden patırtı koparmasını istemiyordu.

Uzanıp bastonunu koltuğun kenarından almak için elini uzattığı sırada kapı çaldı. Sophie'nin uzanan eli donakaldı ve merakla Calcifer'e baktı.

"Malikane kapısı," dedi Calcifer. "Etten, kandan ve zararsız."

Kapı tekrar çaldı. Ne zaman gitmeye kalksam böyle şeyler oluyor! diye düşündü Sophie. Tokmağı turuncuya çevirip kapıyı açtı.

Heykellerin biraz ötesinde, bir çift iyi atın çektiği bir araba duruyordu. Sophie kapıyı çalmakta olan uşağın iri gövdesinin arkasından şöyle böyle görebilmişti arabayı.

"Bayan Sacheverell Smith evin yeni sahiplerini ziyaret etmek istiyor," dedi uşak.

Ne kadar uygunsuz bir durum! diye düşündü Sophie. Howl'un yaptığı yeni boyanın ve taktığı perdelerin sonucuydu bu. "Şu anda evde değiliz..." diye başlayacak ol-

du. Ama Bayan Sacheverell Smith uşağı kenara itip içeri daldı.

"Arabada bekle Theobald," dedi kadın şemsiyesini kapayıp Sophie'nin yanından içeri süzülürken.

Bu Fanny'ydi –üstelik krem rengi ipeğin içinde inanılmaz zengin görünüyordu. Başında ise Sophie'nin gayet iyi hatırladığı, güllerle süslü, krem rengi ipekten şapka vardı. Sophie şapkayı süslerken, "Sen paralı biriyle evleneceksin," dediğini hatırladı. Fanny'nin durumuna bakılırsa gerçekten de öyle olmuştu.

"Eyvah!" dedi Fanny etrafına bakarak. "Herhalde bir hata oldu. Burası uşakların kaldığı yer!"

"Şey... henüz tam yerleşmedik Madam," dedi Sophie. Fanny eski şapka dükkanının hemen şu süpürge dolabının ardında olduğunu bilse ne düşünürdü acaba, dedi kendi kendine.

Fanny ona doğru dönünce hayretten ağzı açıldı. "*Sophie!*" diye bağırdı. "Yüce Tanrım, sana neler oldu kızım? Neredeyse doksan yaşında görünüyorsun! Kötü bir hastalık mı geçirdin yoksa?" Sophie'nin şaşkın bakışları arasında Fanny şapkasını ve şemsiyesini bir tarafa attı; kibar tavırlarını bırakıp Sophie'ye sarılarak ağlamaya başladı. "Ah, başına neler geldiğini bilmiyordum!" dedi hıçkırıklar arasında. "Martha'ya gittim, Lettie'ye haber gönderdim, ama onlar da bilmiyordu. Bu arada birbirleriyle yer değiştirmiş o aptal kızlar, biliyor muydun? Ama kimse senin hakkında bir şey bilmiyordu! Başına ödül bile koydum. Oysa sen burada hizmetçi olarak çalışıyorsun. Tepenin yukarısında benimle ve Bay Smith'le lüks içinde yaşayabilirdin!"

Sophie kendisinin de ağlamakta olduğunu fark etti.

Hemen bohçasını yere bıraktı ve Fanny'yi götürüp koltuğa oturttu. Kendisi de tabureyi devrildiği yerden aldı ve Fanny'nin yanına oturup elini tuttu. İkisi de bir yandan ağlıyor bir yandan gülüyorlardı. Birbirlerini gördükleri için çok mutlu olmuşlardı.

Fanny başına gelenleri altıncı kez sorduğunda, "Çok uzun hikâye," dedi Sophie. "Aynaya baktığımda kendimi böyle gördüm ve o kadar dehşete düştüm ki, çekip gittim..."

"Fazla çalışmaktan," dedi Fanny perişan bir halde. "Kendimi ne kadar suçluyorum bilsen!"

"Aslında öyle değil," dedi Sophie. "Endişelenmene gerek yok, çünkü Büyücü Howl beni yanına aldı..."

"Büyücü Howl mu!" dedi Fanny hayretle. "O kötü, alçak adam mı! Sana ne yaptı? Şu anda nerede? Beni onun yanına götür!"

Şemsiyesini kaptı ve kavgaya hazırlandı, ama Sophie onu tutup geri oturttu. Fanny şemsiyesiyle vurarak uyandırırsa Howl'un nasıl bir tepki vereceğini hayal bile edemiyordu. "Hayır, hayır!" dedi. "Howl bana çok iyi davrandı."

Sophie bunun gerçekten de doğru olduğunu fark etti. Howl iyi kalpliliğini biraz tuhaf şekillerde göstermişti, ama Sophie'nin ona yaptıklarını düşününce, sahiden de çok iyi davranmıştı.

"Fakat onun kadınları canlı canlı yediğini söylüyorlar!" dedi Fanny ayağa kalkmaya çalışarak.

Sophie havada sallanan şemsiyeyi yakalayıp aşağıya indirdi. "Aslında böyle bir şey yok," dedi. "Şimdi beni dinle. O hiç de kötü biri değil!" Bu sözler üzerine, Calcifer'in ilgiyle onları izlediği ocaktan bir cızırtı geldi. "Ke-

sinlikle değil!" dedi Sophie hem Fanny'ye hem de Calcifer'e. "Burada olduğum sırada bir kere bile kötü bir büyü yaptığını görmedim!" Bu da doğruydu.

"O halde sana inanıyorum," dedi Fanny rahatlayarak, "gerçi ıslah olduysa bile bunun senin sayende olduğundan eminim. Sen hep böyleydin Sophie. Benim elimden hiçbir şey gelmezken Martha'nın öfke nöbetlerini durdururdun. Lettie'nin her zaman değil de zaman zaman kafasına göre işler yapmasının da senin sayende olduğunu hep söylemişimdir! Ama bana nerede olduğunu söylemeliydin tatlım!"

Sophie de ona hak verdi. Martha'nın Fanny hakkında söylediklerini bütünüyle kabul etmişti, oysa kendi sağduyusunu dinlemeliydi. Bu utanç vericiydi.

Fanny sabırsızlıkla Sophie'ye Bay Sacheverell Smith'ten bahsetmeye başladı. Sophie'nin gittiği hafta Bay Smith'le tanıştığını ve hafta sonuna kadar da evlendiğini uzun uzun ve coşkuyla anlattı. Fanny konuşurken Sophie onu izliyordu. İlerleyen yaşı sayesinde Fanny'ye yepyeni bir gözle bakmaya başlamıştı. Hâlâ genç ve güzel bir kadındı ve şapka dükkanını en az Sophie kadar sıkıcı buluyordu. Yine de dükkanda kalıp elinden gelenin en iyisini yapmış, Bay Hatter ölene kadar hem dükkana hem de üç kıza bakmıştı. Sonra aniden tıpkı Sophie gibi olmaktan korkmaya başlamıştı: yaşlı, amaçsız, hiçbir şeyi olmayan.

"Ondan sonra, sana devretmem de mümkün olmayınca, dükkanı satmaktan başka çıkar yol göremedim," diyordu Fanny. Tam o sırada süpürge dolabından ayak sesleri geldi.

Michael içeri girdi. "Dükkanı kapadık. Ayrıca bak ki-

mi getirdim!" Onun elini tutmakta olan Martha içeri girdi.

Martha daha ince ve solgundu, neredeyse tamamen kendisi gibi olmuştu. Michael'ın elini bırakıp Sophie'ye doğru koştu. "Sophie, bana söylemeliydin!" diye bağırarak kollarını boynuna doladı. Ardından sanki arkasından o sözleri hiç söylememiş gibi Fanny'nin boynuna sarıldı.

Ama hepsi bu kadar değildi. Martha'nın arkasından Lettie ve Bayan Fairfax da bir piknik sepetini iki ucundan tutarak içeri girdiler. Arkalarından da, Sophie'nin hiç o kadar canlı görmediği Percival geliyordu. "Sabahın ilk ışıklarında arabaya binip geldik," dedi Bayan Fairfax, "yanımızda da şunları getir... Aman Tanrım! Fanny!" Sepetin bir ucunu bırakıp Fanny'ye sarılmak için koştu. Lettie de diğer ucunu bıraktı ve Sophie'yi kucaklamaya koştu.

Aslında o kadar çok kucaklaşılmış, sevinç çığlıkları atılmış ve yüksek sesle konuşulmuştu ki, Sophie Howl'un uyanmamasının mucize olduğunu düşünüyordu. Tüm o bağrış çağrışa rağmen yukarıdan gelen horultusunu duyabiliyordu. Bu akşam gitsem iyi olacak, diye düşündü. Yanına gitmeyi düşünebileceği herkesi bir arada bulmaktan memnundu.

Lettie Percival'dan çok hoşlanıyordu. Michael sepeti masanın üstüne koyup içindeki soğuk tavukları, şarapları, ballı tatlıları çıkarırken, Lettie de –Sophie'nin kesinlikle tasvip etmeyeceği bir şekilde– sahibiymişçesine Percival'ın koluna yapışmış, başına gelen her şeyi anlatmasını istiyordu. Percival da seve seve anlatıyormuş gibi görünüyordu. Lettie o kadar tatlı görünüyordu ki, Percival'ı bunun için suçlayamazdı.

"Bir insana bir farklı köpeklere dönüşerek beni tanı-

dığını söyleyip durdu," dedi Lettie. "Onu daha önce hiç görmediğimi biliyordum, ama önemi yoktu." Sanki hâlâ köpekmiş gibi Percival'ın omzunu okşadı.

"Ama Prens Justin'le karşılaştın, değil mi?" dedi Sophie.

"Gördüm ya," dedi Lettie hiç düşünmeden. "Kılık değiştirmek için yeşil bir üniforma giymişti, ama kim olduğunu şıp diye anladım. Bulma büyüleri konusunda sinirlendiğinde bile o kadar cazibeli ve zarifti ki. Ona aynı büyüyü iki kere vermek zorunda kaldım, çünkü hep Büyücü Suliman'ın bizimle Pazar Kasabası arasında bir yerde olduğunu gösteriyorlardı ve Prens de bunun doğru olamayacağına yemin ediyordu. Ben çalışırken sürekli 'tatlı hanımefendi' diye benimle alay ediyor, kim olduğumu, ailemin nerede oturduğunu ve kaç yaşında olduğumu soruyordu. Onun çok arsız olduğunu düşünmüştüm! Büyücü Howl'u bile ona tercih ederim, düşün, o kadar yani!"

Bu arada herkes etrafa dağılmış, tavuk yiyor ve şarabını yudumluyordu. Calcifer'in utanmış gibi bir hali vardı. Küçülüp minik, yeşil alevlere dönüşmüş, kimsenin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Sophie onu Lettie'yle tanıştırmak istedi. Tatlı sözlerle dışarı çıkarmaya çalıştı.

Lettie minik, yeşil alevlere inanmayan gözlerle bakarak, "Howl'un hayatından sorumlu olan cin bu mu gerçekten?" dedi.

Sophie tam Calcifer'in gerçek olduğuna Lettie'yi temin etmek için başını kaldırmıştı ki, Bayan Angorian'ın mahcup ve tereddütlü bir halde kapıda dikilmekte olduğunu gördü. "Şey, kusura bakmayın. Galiba kötü bir zamanda geldim," dedi Bayan Angorian. "Sadece Howell ile konuşmak istemiştim."

Sophie ne yapacağını bilemeden ayağa kalktı. Daha önce Bayan Angorian'ı kapı dışarı ettiği için kendinden utanıyordu. Bunu yapmasının tek sebebi Howl'un Bayan Angorian'a kur yaptığını bilmesiydi. Öte yandan, sırf bunun için ondan hoşlanması da gerekmiyordu.

Michael hemen sırıtarak Bayan Angorian'ı selamlayıp içeri davet etti ve Sophie'yi daha fazla zahmetten kurtardı. "Howl şimdi uyuyor," dedi. "Gelin, beklerken bir kadeh şarap için."

"Çok incesiniz," dedi Bayan Angorian.

Fakat Bayan Angorian'ın pek de mutlu olmadığı belliydi. Şarap içmeyi reddetti ve bir tavuk budunu dişleyerek etrafta dolanmaya başladı. Birbirini çok iyi tanıyan insanlarla dolu odada o bir yabancıydı. Fanny'nin bir ara Bayan Fairfax'la gevezelik etmeyi keserek dönüp, "Ne kadar ilginç bir elbise!" demesinin de bir faydası olmadı. Martha'nın da bir iyiliği dokunmadı. Michael'ın ne kadar hevesle ve hayranlıkla Bayan Angorian'ı selamladığını fark etmişti. Hemen gidip Michael'ın kendisinden ve Sophie'den başkasıyla konuşmaması için gereken tedbirleri aldı. Lettie de Bayan Angorian'ı tamamen görmezden gelmiş, Percival'la birlikte merdivende oturmayı sürdürüyordu.

Bayan Angorian çok geçmeden orada kendisine yer olmadığını anlamıştı. Sophie onun kapıyı açmaya çalıştığını gördü. Kendini suçlu hissederek hemen yanına gitti. Ne de olsa Bayan Angorian'ın Howl'a karşı duyguları onu buraya getirecek kadar güçlü olmalıydı. "Lütfen hemen gitmeyin," dedi Sophie. "Gidip Howl'u uyandırayım."

"Ah, hayır, hiç gerek yok," dedi Bayan Angorian te-

dirgince gülümseyerek. "Bugün tatil ve beklememin hiç sakıncası yok. Dışarı çıkıp biraz etrafa bakarım diye düşünmüştüm. Şu tuhaf yeşil ateş yüzünden burada kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Sophie ondan kurtulmanın kusursuz bir yolunu bulmuştu. Kibarca kapıyı açtı. Nedense kapı tokmağı mora çevrilmişti –herhalde Howl'un Michael'dan çalıştırmasını istediği savunma mekanizmalarından biriydi bu. Dışarıdaki sıcak ve güneşli havada kırmızı ve mor çiçekler rüzgarla dalgalanıyordu.

"Aman ne güzel orman gülleri!" dedi Bayan Angorian boğuk ve heyecanlı bir sesle. "Yakından bakmalıyım!" Hevesle aşağıya, ıslak çimlerin üstüne atladı.

"Fazla güneydoğuya gitmeyin," diye seslendi Sophie.

Şato yan tarafa doğru ağır ağır ilerliyordu. Bayan Angorian güzel yüzünü beyaz çiçeklerin içine gömdü. "Hiç uzağa gitmem," dedi.

"Yüce Tanrım!" dedi Sophie'nin arkasında beliren Fanny. "Arabam nereye gitti?"

Sophie elinden geldiğince durumu açıkladı. Ama Fanny o kadar endişelenmişti ki, Sophie tokmağı turuncuya getirip kapıyı malikanenin önündeki yola açtı. Dışarıda çok daha bulutlu bir hava vardı ve uşak ile arabacı arabanın ön tarafında oturmuş, salam yiyerek kâğıt oynuyorlardı. Fanny ancak o zaman arabasının gizemli bir şekilde kaybolmadığına ikna oldu. Sophie kendisi de gerçekten anlamamış olmasına karşın, kapının farklı yerlere açılabildiğini anlatmaya çalışırken, Calcifer kükreyerek odunların arasından fırladı.

"Howl!" diye haykırdı bacayı mavi alevlerle doldurarak. "Howl! Howell Jenkins, kardeşinin ailesi tehlikede!"

Yukarıda iki şiddetli gümbürtü koptu. Howl yatak odasının kapısını hızla açarak aşağıya koştu. Lettie ve Percival yoldan çekilmek için kendilerini yana attılar. Fanny onu görünce hafif bir çığlık attı. Howl'un saçları saman gibi görünüyordu ve gözlerinin çevresinde kırmızı halkalar vardı. "Beni en zayıf anımda yakaladı, lanet olsun!" diye bağırırken kara manşetlerini savurarak odayı geçti. "Bunu yapacağından korkuyordum! Teşekkürler Calcifer!" Fanny'yi yana ittiği gibi kapıyı açtı. Sophie merdivenden yukarı doğru koşarken Howl'un kapıyı gürültüyle çarpıp çıktığını duydu. Gene fazla meraklı davrandığının farkındaydı, ama neler olacağını görmek istiyordu. Howl'un yatak odasına doğru topallayarak çıkarken herkesin arkasından geldiğini duydu.

"Ne pis bir oda!" dedi Fanny hayretle.

Sophie pencereden dışarı baktı. Çimenli bahçede yağmur çiseliyordu. Salıncağın üstünde su damlacıkları vardı. Cadı'nın dalgalanan kızıl saçları da ıslaktı. Kırmızı bir elbisenin içinde upuzun görünüyordu, buyurgan bir edayla salıncağa yaslanmış, eliyle birilerini çağırıyordu. Howl'un yeğeni Mari ıslak çimlerin üstünden Cadı'ya doğru ayaklarını sürükleyerek ilerliyordu. Gitmek istemiyormuş gibi bir hali vardı, ama başka çaresi de yoktu anlaşılan. Onun arkasında Howl'un diğer yeğeni Neil vardı. Neil daha yavaş ilerliyordu ve yüzünde öfkeli, korkunç bir ifade vardı. Howl'un kardeşi Megan iki çocuğun arkasındaydı. Sophie, Megan'ın kollarının oynadığını ve ağzının açılıp kapandığını görebiliyordu. Cadı'ya bir şeyler söylediği belliydi, ama o da Cadı'ya doğru sürükleniyordu.

Howl hızla bahçeye daldı. Kıyafetini değiştirmekle

vakit kaybetmemişti. Herhangi bir büyü yapmak için de durmadı. Sadece doğrudan Cadı'ya doğru koşmaya başladı. Cadı elini uzatıp Mari'yi yakalamaya çalıştı, ama Mari hâlâ uzaktaydı. Howl ondan önce yetişti, onu geriye itti ve koşmaya devam etti. Cadı kaçmaya başladı. Tıpkı köpek tarafından kovalanan bir kedi gibi koşup, ateş rengi elbisesiyle çitin üstünden atladı. Howl da onu kovalayan bir köpek gibi koşuyordu, arayı kapamak üzereydi. Cadı çitin öbür tarafında kızıl bir leke gibi uzaklaştı. Howl da yerlere sarkan manşetleri olan kara bir leke gibi onu takip etti. Sonra ikisi birden çitin arkasında gözden kayboldular.

"Umarım onu yakalar," dedi Martha. "Küçük kız ağlıyor."

Megan hemen Mari'yi kucağına aldı ve iki çocuğu da eve götürdü. Howl ile Cadı'nın başına neler geldiğini bilmenin imkânı yoktu. Lettie ile Percival ve Martha ile Michael tekrar aşağı indiler. Fanny ile Bayan Fairfax ise Howl'un yatak odasına iğrenerek bakıyorlardı.

"Şu örümceklere bak!" dedi Bayan Fairfax.

"Hele şu perdelerdeki toz!" dedi Fanny. "Annabel, senin geldiğin geçitte birkaç süpürge görmüştüm."

"Haydi gidip alalım," dedi Bayan Fairfax. "Dur şu elbisemi katlayayım da işe koyulalım. Odanın bu haline daha fazla katlanamayacağım!"

Ah, zavallı Howl! diye düşündü Sophie. Örümcekleri çok severdi! Bayan Fairfax ile Fanny'yi nasıl durdurabileceğini düşünerek merdivene yöneldi.

Michael aşağıdan seslendi: "Sophie! Malikanenin çevresinde dolaşacağız. Gelmek ister misin?"

İki kadını temizlikten vazgeçirmek için uygun bir ba-

haneye benziyordu bu. Sophie Fanny'ye seslenerek aceleyle merdivenden inmeye başladı. Lettie ile Percival kapıyı açmışlardı bile. Sophie gezinti meselesini Fanny'ye anlatırken Lettie onları dinlememişti. Anlaşılan Percival da söylediklerini anlamamıştı. Sophie onların tokmak mora çevriliyken kapıyı açtıklarını gördü. Sophie tokmağı düzeltmeye vakit bulamadan kapı açılmıştı bile.

Çiçekli manzaranın önünde korkuluk göründü.

"Kapıyı kapayın!" diye bağırdı Sophie. Neler olduğunu anlamıştı. Gerçekten de geceleyin korkuluğun on kat daha hızlı gitmesini bizzat kendisi sağlamıştı. O da şatonun girişine doğru yola koyulmuştu ve şimdi içeri girmeye çalışıyordu. Fakat Bayan Angorian dışarıdaydı. Acaba çiçeklerin üstünde bayılıp kalmış mıydı? "Hayır, olamaz," dedi cılız bir sesle.

Gerçi kimsenin bunu düşündüğü yoktu. Yüzü Fanny'nin elbisesinin rengini almış olan Lettie sıkı sıkı Martha'ya tutunmuştu. Michael sürekli dişleri takırdayan ve kendisiyle birlikte şarap şişesini de masadan düşürmek üzere olan kafatasını yakalamaya çalışıyordu. Ayrıca kafatasının gitar üzerinde de tuhaf bir etkisi olmuş gibiydi. Şimdi gitardan uzun, yankılı tıngırtılar çıkıyordu: Trannn Drann! Trann Drann!

Calcifer'in alevleri bacaya doğru yükseldi. "Bu şey konuşuyor," dedi Sophie'ye. "Kötü bir niyeti olmadığını söylüyor. Bana kalırsa yalan değil. İçeri girmek için iznini istiyor."

Gerçekten de korkuluk kapının önünde öylece duruyordu. Geçen seferki gibi içeri dalmaya çalışmamıştı. Üstelik Calcifer ona güveniyordu. Şatoyu yürütmeyi bırakmıştı. Sophie rüzgarda dalgalanan paçavralara ve turptan

surata dikkatle baktı. Aslında o kadar da korkutucu değildi. Daha önce onunla kader ortağı olduğunu düşünmüştü. Hattâ aslında şatodan ayrılmak istemediği için onu bahane ediyor da olabilirdi. Artık bunun bir anlamı yoktu. Sophie zaten gitmek zorunda kalacaktı: Howl'un tercih ettiği kişi Bayan Angorian'dı.

"Lütfen içeri gel," dedi biraz boğuk bir sesle.

Gitardan "Ihmmmımm!" diye bir ses çıktı. Korkuluk kendini yana döndürüp odadan içeri girdi. Sanki bir şeyler arıyormuş gibi tek ayağının üstünde sallanıyordu. Beraberinde getirdiği çiçek kokuları toz ve çürümüş turp kokusunu bastırmıyordu.

Michael'ın elindeki kafatası yine dişlerini çarpmaya başladı. Korkuluk sevinçle ona doğru döndü ve yanlamasına onun olduğu tarafa düştü. Michael kafatasını kurtarmak için bir hamle yaptı, ama sonra irkilerek geri çekildi. Çünkü korkuluğun masaya düştüğü yerde şiddetli bir büyünün etkisiyle etrafa ateşler saçılmıştı ve kafatası korkuluğun turp kafasının içinde eriyip kaybolmuştu. Adeta şalgamın içine giriyor ve onu dolduruyordu. Artık turptan kafada kaba saba bir insan yüzü oluşmuştu. Ama asıl sorun, yüzün korkuluğun ters tarafında olmasıydı. Korkuluk tereddütle sıçrayıp ayağa dikildi, sonra hemen yontulmamış yüzü öne gelecek şekilde bedenini döndürdü. Açık kolları yavaş yavaş iki yanına doğru indi.

"Artık konuşabilirim," dedi peltemsi bir sesle.

"Bayılacağım galiba," dedi Fanny merdivenin oradan.

"Saçmalama," dedi Fanny'nin arkasındaki Bayan Fairfax. "Bu sadece bir büyücünün kuklası. Ne için gönderildiyse onu yapar. Zararsızdır."

Lettie de bayılacak gibi görünüyordu. Ama bayılan tek kişi Percival oldu. Sessizce yere yığıldı ve uykusu gelmiş gibi kıvrıldı. Lettie tüm korkusuna rağmen ona doğru koştu, ama korkuluk bir hoplayışta Percival'ın önüne geçince geriledi.

"Bulmak için gönderildiğim parçalardan biri buydu," dedi yumuşak sesiyle. Sophie'yle yüz yüze gelene kadar sopanın üstünde döndü. "Size teşekkür etmeliyim," dedi. "Kafatasım çok uzaktaydı ve ona ulaşmayı başaramadan güçten düşmüştüm. Gelip benimle konuşarak canlanmamı sağlamasaydınız sonsuza kadar o çitte takılı kalabilirdim." Sonra Bayan Fairfax ve Lettie'ye döndü. "Size de çok teşekkür ederim," dedi.

"Seni kim gönderdi? Görevin nedir?" diye sordu Sophie.

Korkuluk tereddütle ona doğru döndü. "Bundan daha fazlası gerek," dedi. "Hâlâ eksik parçalar var." Herkes bekledi, çoğu konuşamayacak kadar sarsılmıştı. Bu arada korkuluk da düşünceli düşünceli odada dolaşıyordu.

"Percival neyin bir parçası?" dedi Sophie.

"Bırak kendisi bulsun," dedi Calcifer. "Kimse ondan açıklamalar yapmasını..." Aniden konuşmayı kesti ve küçülerek minicik, yeşil bir aleve dönüştü. Michael ile Sophie telaşla birbirlerine baktılar.

Ardından nereden geldiği belli olmayan yeni bir ses konuştu. Yankılı ve boğuktu, adeta bir sandığın içinden geliyordu; bu kesinlikle Cadı'nın sesiydi. "Michael Fisher," dedi, "efendin Howl'a söyle, yemimi yuttu. Şu anda Lily Angorian denen kadını Çöl'deki kalemde tutuyorum. Ancak kendisi almaya gelirse onu bırakırım. Anlaşıldı mı Michael Fisher?"

Korkuluk hemen geriye döndü ve açık kapıya doğru hopladı.

"Hayır, olmaz!" diye bağırdı Michael. "Durdurun onu! Cadı buraya girebilmek için onu göndermiş olmalı!"

21

Şahitler Huzurunda Sözleşme Bozuluyor

İçeridekilerin çoğu korkuluğun ardından koştu. Sophie ise bastonunu kaptığı gibi ters yöne koşarak süpürge dolabından geçip dükkana girdi.

"Bu benim hatam!" diye mırıldandı. "Her şeyi batırmakta üstüme yok. Bayan Angorian'ı içeride tutabilirdim. Tek yapmam gereken zavallıyla kibarca sohbet etmekti! Howl beni pek çok şey için affetmiş olabilir, ama bunu bir çırpıda affetmesine imkân yok!"

Yedi fersahlık çizmeleri çiçekçinin vitrininden aldı ve içlerindeki gülhatmileri, gülleri ve suyu boşalttı. Dükkanın kapısını kilitleyip çıktı ve ıslak çizmeleri kalabalık kaldırımda yere koydu. Önünde duran çeşitli ayakkabılara ve yerlerde sürünen manşetlere, "Pardon, müsaade edin," dedi. Başını kaldırıp bulutlu havada güneşi aradı. "Bir bakalım. Güneydoğu. Şu taraf. Affedersiniz, affedersiniz, diye seslenerek çizmeleri için kalabalığın içinde küçük bir yer açtı. Onları doğru yere çevirdikten sonra, ayaklarını içlerine soktu ve yürümeye başladı.

Vın-vın, vın-vın, vın-vın, vın-vın, vın-vın, vın-vın, vın-vın. Her şey bu kadar hızlı oluyordu ve iki çizmeyi birden giydiğinden etraf daha çok bulanıklaşıyor, nefes alamıyordu. Sophie uzun adımlar arasında göz ucuyla bir

şeyler görüyordu: vadinin sonundaki ağaçların arasında ışıldayan malikane ve önünde bekleyen Fanny'nin arabası; yamaçlardaki otlar; yeşil bir vadide hızla akan küçük bir nehir; çok daha geniş bir vadide yavaşça akmakta olan aynı nehir; mavi ufuklara uzanan engin bir düzlük haline gelmiş aynı vadi; çok, çok uzaklarda ve büyük ihtimalle Kingsbury'de olan kuleler; dağların arasına doğru daralan ova; bastonuna rağmen sendelemesine yol açacak kadar dik bir dağ; bu sendeleme neticesinde indiği derin, mavi sisli boğaz; düşmemek için gitmek zorunda kaldığı uzaktaki ağaçlar.

En sonunda yumuşak sarı kumların üstüne bastı. Bastonunu yere sokup dikkatle çevresine bakındı. Sol omzunun arkasında, kilometrelerce uzakta beyaz, yoğun bir sis az önce zıplaya zıplaya geldiği dağları neredeyse gözlerden saklıyordu. Sisin aşağısında da koyu yeşil bir kuşak vardı. Sophie başını salladı. Yürüyen şatoyu bu mesafeden göremiyor olsa da, sisin bulunduğu yerde çiçeklerin olduğundan emindi. Dikkatle bir adım daha attı. Vın. Bu sefer hava korkunç sıcak olmuştu. Her yöne doğru dümdüz uzanan kil sarısı kumlar sıcakta parıldıyordu. Uzaklarda yer yer kayalıklar vardı. Etrafta yetişen tek şey öbek öbek, sönük gri çalılardan ibaretti. Uzaktaki dağlar ufukta bulut gibi görünüyorlardı.

"Çöl dedikleri yer buysa," dedi Sophie bütün kırışıklıklarından terler akarken, "Cadı'nın burada yaşamak zorunda kalmasına çok üzüldüm."

Bir adım daha attı. Bir anlığına esen rüzgar onu hiç serinletmemişti. Kayalar ve çalılar aynı görünüyordu, ama kum daha gri bir renk almıştı ve anlaşılan dağlar da ufukta kaybolmuştu. Sophie taşlardan daha yüksek bir

şeyler görmek umuduyla ileride titreşen gri düzlüğe dikkatle baktı. Bir adım daha attı.

Şimdi kendini fırına girmiş gibi hissediyordu. Ama yarım kilometre kadar ileride, şurasında burasında kayalar olan arazinin hafifçe yükseldiği bir yerde tuhaf görünüşlü bir yapı vardı. Fantastik biçimli bu binanın eğri büğrü minik kuleleri vardı ve tam ortada da tıpkı yaşlı ve boğumlu bir parmak gibi hafifçe çarpık duran bir ana kule görünüyordu. Sophie çizmeleri ayağından çıkardı. Hava böylesine ağır şeylerin taşınamayacağı kadar sıcak olduğundan, onları bırakıp sadece bastonuyla ilerlemeye devam etti.

Yapı Çöl'ün sarı-gri kumlarından yapılmış gibi duruyordu. Sophie ilk başta bunun tuhaf bir karınca yuvası olabileceğini düşündü. Ama yaklaştığı zaman, ince uzun kulelerin pütürlü sarı topraktan, binlerce saksı üst üste yığılarak yapılmış gibi göründüğünü fark etti ve sırıttı. Yürüyen şato ona hep bir bacanın içi gibi görünmüştü. Bu yapı da esasen bacalardan oluşuyordu. Bir ateş cininin eseri olduğu açıktı.

Sophie nefes nefese yukarı doğru çıkarken, buranın Cadı'nın kalesi olduğundan hiç şüphesi kalmadı. Bacaların dibindeki kara bir delikten iki minik turuncu şekil çıkmış, onu bekliyordu. Cadı'nın uşakları olan iki çocuğu tanıdı. Terlemiş ve nefesi kesilmiş olmasına rağmen, onlarla bir derdi olmadığını göstermek için nazikçe konuşmaya çalıştı. "Tünaydın," dedi.

Uşaklar somurtarak yüzüne baktılar. Bir tanesi eğilip elini uzattı ve çarpık bacaların arasındaki şekilsiz, karanlık deliği işaret etti. Sophie omuzlarını kaldırarak onu içeri doğru takip etti. Diğer uşak da arkasından yürüyor-

du. Onlar içeri girer girmez delik gözden kayboldu. Sophie yine omuzlarını kaldırdı. Bu sorunla, geri döndüğü zaman ilgilenecekti.

Dantelli şalını düzeltti, tozlanmış eteğini silkeledi ve yürümeye devam etti. Tokmak siyahı gösterirken şato kapısından geçmek gibi bir şeydi bu. Bir an hiçbir şey göremedi, sonra belli belirsiz bir aydınlık oldu. Aydınlık her tarafta titreşerek yanan yeşilli sarılı alevlerden kaynaklanıyordu, ama o kadar sönüklerdi ki, hiç ısı vermiyorlardı ve etrafı çok az aydınlatıyorlardı. Sophie alevlere baktığı zaman onları göremiyordu, hep göz ucuyla bakılabilecek bir yerdeydiler. Ama büyü böyle bir şeydi işte. Sophie yine omuzlarını kaldırdı ve yapının geri kalanı gibi bacaya benzeyen ince sütunların arasında uşağı izlemeyi sürdürdü.

En sonunda uşaklar onu bir tür orta ine çıkardılar. Belki de burası sadece sütunlar arasındaki bir boşluktu. Sophie o zamana kadar yönünü çoktan şaşırmıştı. Kale muazzam boyutlarda gibi görünse de, Sophie tıpkı şatodaki gibi bunun da aldatıcı olabileceğini düşünüyordu. Cadı ayakta dikilmiş bekliyordu. Gerçi Sophie'nin onu nasıl tanıdığı da belli değildi –ama elbette başka kimse olamazdı. Cadı şimdi son derece uzun ve sıskaydı, saçları sarıydı ve halat gibi ördüğü saçlarını kemikli omzundan arkaya atmıştı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Sophie bastonunu sallayarak doğrudan üzerine yürüyünce Cadı geriledi.

"Beni tehdit etme!" dedi Cadı yorgun ve kırılgan bir sesle.

"O halde Bayan Angorian'ı bana ver de tehdit etmeyeyim," dedi Sophie. "Onu alıp yoluma gideceğim."

Cadı biraz daha gerileyerek iki eliyle bir hareket yaptı. Uşaklar yapışkan turuncu kütlelere dönüşerek havaya yükseldiler ve Sophie'ye doğru uçtular. "Ay! Çekilin!" diye bağırdı Sophie bastonuyla onlara vurarak. Turuncu kütleler bastondan çekiniyor gibiydi. Yüzeyleri dalgalanarak yanlara kaçtılar ve Sophie'nin arkasına geçtiler. Sophie tam onlardan kurtulduğunu düşündüğü anda kendisini bacalardan birine yapışmış buldu. Turuncu yapışkan madde ayaklarını sardı ve hareket etmeye kalktığı zaman da şiddetle saçlarını çekti.

"Yeşil sümüğü tercih edeceğim neredeyse!" dedi Sophie. "Umarım bunlar gerçek çocuklar değildi."

"Çocuklar hayalden ibaret," dedi Cadı.

"Bırak beni," dedi Sophie.

Cadı, "Hayır," dedi. Dönüp uzaklaştı ve bir daha da onunla ilgilenmedi. Yapışkan madde aynı anda hem sertleşiyor hem de esnekleşiyordu. Hareket etmeye kalktığında onu topraktan bacaya geri yapıştırıyordu. "Bayan Angorian nerede?" dedi.

"Onu bulamayacaksın," dedi Cadı. "Howl gelinceye kadar bekleyeceğiz."

"Howl gelmeyecek," dedi Sophie. "O kadar akılsız değildir. Zaten lanetin hiçbir işe yaramadı."

"Yarayacak," dedi Cadı hafif bir tebessümle. "Sen tuzağımıza düştün ve buraya geldin. Howl en azından bir kereliğine dürüst davranmak zorunda kalacak." Bu sefer loş alevlere doğru bir hareket yaptı ve iki sütunun arasından çıkan bir tür taht sürüklenerek gelip Cadı'nın önünde durdu. Tahtta yeşil üniformalı ve uzun, parlak çizmeli bir adam oturuyordu. Sophie ilk önce adamın başı önüne düşmüş ve uyuyakalmış olduğunu düşündü.

Ama Cadı tekrar bir hareket yaptı. Adam ayağa kalktı. Omuzlarının üstünde baş filan yoktu. Sophie o anda Prens Justin'den geriye kalanlara bakmakta olduğunu fark etti.

"Fanny olsaydım," dedi Sophie, "Şimdi seni bayılmakla tehdit ederdim. Hemen onun başını yerine koy! Bu haliyle korkunç görünüyor!"

"İki baştan da aylar önce kurtuldum," dedi Cadı. "Büyücü Suliman'ın kafatasını gitarıyla birlikte sattım. Prens Justin'in kafası ise geri kalan parçalarla birlikte etrafta dolanıyor olmalı. Bu beden Prens Justin ile Büyücü Suliman'ın mükemmel bir karışımı. Eksiksiz bir insan olmak için Howl'un başını bekliyor. Howl'un başını da ele geçirince yeni Ingary Kralı'nı tahta çıkaracağız ve ben de Kraliçe olacağım."

"Sen delirmişsin!" dedi Sophie. "İnsanları yapboz gibi kullanmaya hakkın yok! Üstelik Howl'un başının senin istediğin hiçbir şeyi yapacağını sanmıyorum. Bir şekilde sıyrılmayı becerecektir."

"Howl ne istersem yapacak," dedi Cadı kurnazca, gizemli bir gülümsemeyle. "Onun ateş cinini biz kontrol edeceğiz."

Sophie artık korkudan ödünün patladığını fark etti. Her şeyi mahvettiğini şimdi anlamıştı. "Bayan Angorian nerede?" dedi bastonunu sallayarak.

Cadı onun bastonu sallamasından hoşlanmamıştı. Birkaç adım geri gitti. "Çok yorgunum," dedi. "Siz benim planlarımı bozup duruyorsunuz. İlk önce Büyücü Suliman bir türlü Çöl'e gelmedi, bu yüzden Kral'dan emir çıkmasını sağlamak için Prenses Valeria'yı tehdit etmem gerekti. Sonra geldiğinde de ağaç dikmeye başladı. Son-

ra Kral aylar boyunca Prens Justin'in Suliman'ın peşinden gelmesine izin vermedi. Prens onu aramaya çıktığında da nedense aptal gibi kuzeyde bir yerlerde dolanıp durdu, buraya gelmesini sağlamak için bütün yeteneklerimi kullanmak zorunda kaldım. Howl bana daha da fazla sorun çıkardı. Bir kere çekip gitti. Onu getirmek için laneti kullanmak zorunda kaldım, laneti hazırlamak için onun hakkında bilgi edinmeye çalışırken de sen ortaya çıkıp Suliman'ın beyninden geri kalanları hayata döndürdün. Şimdi de seni buraya getirdim, ama sürekli bastonunu sallayıp itiraz ediyorsun. Bu an için çok çalıştım ve kesinlikle itiraz kaldıracak durumda değilim." Arkasını döndü ve alacakaranlığın içinde uzaklaştı. Sophie loş alevlerin arasında hareket eden uzun, beyaz şekle öfkeyle baktı. Bunamış anlaşılan! diye düşündü. Kesinlikle delirmiş! Kendimi kurtarmam ve bir yolunu bulup Bayan Angorian'ı onun elinden almam gerek. Tıpkı Cadı gibi turuncu maddenin de bastondan kaçındığını hatırlayan Sophie, bastonunu omzundan arkaya uzatıp yapışkan maddenin sütunla birleştiği yerde sallamaya başladı. "Kop şuradan!" dedi. "Bırak beni!" Saçları şiddetle çekildi, ama etrafa lif lif turuncu parçalar saçılmaya başladı. Sophie bastonuyla daha sert dürtmeye koyuldu.

Başını ve omuzlarını kurtardığı sırada derinden bir gümleme duyuldu. Soluk alevler titreşti ve Sophie'nin arkasındaki sütun sarsıldı. Ardından, merdivenden binlerce çay takımı düşüyormuşçasına bir şangırtıyla şatonun bir kısmı patladı. Uzun ve eğri büğrü bir delikten içeri gözleri kamaştıran bir ışık girdi, sonra da bir şey tek sıçrayışta delikten geçti. Sophie gelenin Howl olduğunu umarak heyecanla başını çevirdi. Ama siyah şeklin sade-

ce tek bir ayağı vardı. Gelen yine korkuluktu.

Cadı hiddetle bir çığlık attı. Sarı saçlarını savurarak ve sıska kollarını ileri uzatarak ona doğru koştu. Korkuluk onun üstüne atladı. Şiddetli bir patlama oldu ve ikisi sihirli bir bulutun içinde kaldılar. Howl ile Cadı Porthaven'da savaştığında da böyle bir bulut oluşmuştu. Bulut tozlu havayı çığlıklar ve gümbürtülerle doldurarak bir o tarafa bir bu tarafa ilerledi. Sophie'nin saçları cızırdamaya başlamıştı. Bulut sadece birkaç metre önündeydi ve toprak sütunların arasında gidip geliyordu. Duvardaki delik de çok yakındaydı. Sophie'nin tahmin ettiği gibi kale aslında büyük değildi. Bulut göz kamaştırıcı beyaz boşluğa her yaklaştığında ışık arkasından vuruyor ve Sophie bulutun ortasında savaşan iki sıska şekli görebiliyordu. Gözlerini onlardan ayırmadan bastonuyla sırtını dürtüklemeye devam etti.

Ayakları dışında her tarafını kurtardığı sırada bulut çığlıklar içinde yine ışığın önüne çıktı ve Sophie başka birinin daha delikten geçip bulutun içine daldığını gördü. Bu seferkinin siyah manşetleri havada uçuşuyordu. Gelen Howl'du. Sophie onu gayet net görebiliyordu. Howl kollarını kavuşturmuş, savaşı izliyordu. Bir an Cadı ile korkuluğun savaşmasına izin verecek gibi göründü. Sonra kollarını kaldırırken uzun manşetleri dalgalandı. Çığlıklar ve gümlemeler arasında Howl tuhaf, uzun bir nara attı ve ardından bir gürleme başladı. Korkuluk ve Cadı aynı anda sarsıldı. Gürleme toprak sütunlar arasında yankılanmaya başladı ve her yankıda sihirli bulut biraz küçüldü. Orasından burasından kopan parçalar döne döne yok oluyordu. Bulutun yerine incecik bir sis kaldığında örgülü saçlı uzun şekil sendelemeye başladı.

Cadı kendi içine katlanıp giderek inceliyor ve beyazlaşıyormuş gibi görünüyordu. En sonunda sis tamamen kalktığında Cadı'dan geriye kalan kemikler takırdayarak düşüp küçük bir yığın oluşturdu. Yankılar sıklaşıp hafiflerken, Howl ile korkuluk kemik yığınının iki tarafında boş boş birbirlerine bakıyorlardı.

Güzel! diye düşündü Sophie. Ayaklarını kurtardı ve tahtta oturan başsız adama doğru yöneldi. Bu adam sinirini bozmaya başlamıştı.

"Hayır, dostum," dedi Howl korkuluğa. Korkuluk kemiklerin arasına hoplamış ve ayağıyla onları sağa sola itiyordu. "Hayır, kalbini orada bulamazsın. Ateş cini almış olmalı. Galiba uzun zamandır onu kontrol ediyormuş. Gerçekten çok üzücü." Sophie şalını çıkarıp Prens Justin'in başsız omuzlarına düzgünce yerleştirirken, "Herhalde aradığın şeyin geri kalanı burada," dedi Howl. Yanında hoplayan korkulukla birlikte tahta yaklaştı. "Ne kadar tipik!" dedi Sophie'ye. "Ben buraya gelinceye kadar canım çıkıyor ve seni yine sakince ortalığı toplarken buluyorum!"

Sophie ona dikkatle baktı. Korktuğu şey başına gelmişti. Duvardaki delikten gelen ışıkta Howl'un tıraş olmayı ya da saçını taramayı unuttuğunu görebiliyordu. Gözlerinin etrafında hâlâ kırmızı halkalar vardı ve siyah manşetleri yer yer yırtılmıştı. Howl ile korkuluk arasında pek fazla fark kalmamıştı. Yüce Tanrım! diye düşündü Sophie. Bayan Angorian'ı çok seviyor olmalı. "Bayan Angorian için gelmiştim," dedi.

"Ben de ailenin seni ziyaret etmesini sağlarsam bir kez olsun yerinde durursun sanmıştım!" dedi Howl öfkeyle. "Ama sen hiç durur musun!"

O sırada korkuluk Sophie'nin önüne hopladı. "Beni Büyücü Suliman gönderdi," dedi peltemsi sesiyle. "Cadı onu ele geçirdiğinde Çöl kuşlarına karşı çiçekleri koruyordum. Bütün büyü gücünü bana aktardı ve onu kurtarmaya gitmemi emretti. Ama Cadı onu parçalarına ayırmış ve parçaları farklı yerlere göndermişti. Bu çok zor bir görevdi. Sen ortaya çıkıp konuşarak beni canlandırmasaydın, başarısız olacaktım."

Oradan aceleyle çıkmadan önce Sophie'nin sorduğu soruları yanıtlıyordu.

"Demek Prens Justin bulma büyüleri yaptırdığında, büyüler hep seni gösteriyordu," dedi Sophie. "Neden böyle oldu?"

"Ya beni ya da kafatasını gösteriyordu," dedi korkuluk. "Biz onun en iyi parçalarıyız."

"Percival da Büyücü Suliman ve Prens Justin'den yapılmış, öyle değil mi?" dedi Sophie. Lettie'nin bundan hoşlanacağını pek sanmıyordu.

Korkuluk pörsümüş şalgam başını sallayarak onu onayladı. "Her iki parça da Cadı'nın ve ateş cininin artık birlikte olmadıklarını ve Cadı tek başına kaldığından onu yenebileceğimi söyledi," dedi. "Beni eskisine göre on kat daha hızlı yaptığın için sana minnettarım."

Howl korkuluğa parmağıyla işaret etti. "Şu bedeni yanında şatoya getir," dedi. "Orada seni düzene sokacağım. Ateş cini savunma kalkanlarımı aşmanın bir yolunu bulmadan önce Sophie'yle birlikte geri dönmem gerek." Sophie'yi sıska bileğinden yakaladı. "Haydi gel. Şu yedi fersahlık çizmeler nerede?"

Sophie geri çekildi. "Peki ya Bayan Angorian!.."

"Anlamıyor musun?" dedi Howl onu bileğinden çeke-

rek. "Bayan Angorian ateş cininin ta kendisi. Şatodan içeri girerse Calcifer yandı demektir, ben de öyle!"

Sophie iki elini birden şaşkınlıkla ağzına götürdü. "Her şeyi mahvettiğimi biliyordum!" dedi. "Şimdiden iki kez girdi. Ama sonra... dışarı çıkmıştı."

"Yüce Tanrım!" diye inledi Howl. "Bir şeye dokundu mu?"

"Gitar," dedi Sophie.

"O halde hâlâ içeride," dedi Howl. "Gel çabuk!" Sophie'yi duvardaki delikten dışarı çıkardı. "Bizi dikkatle takip et," diye bağırdı korkuluğa. Duvar yıkıntıları arasından kavurucu güneşe çıktıklarında, "Şimdi bir rüzgar çıkaracağım!" dedi Sophie'ye. "Çizmeleri aramaya vaktimiz yok. Sadece koşmaya başla. Kesinlikle durma, yoksa seni hareket ettiremem."

Bastonuna dayanan Sophie, taşların arasında topallayarak koşmaya başladı. Howl da yanında koşuyor ve onu çekiyordu. Önce hafif bir rüzgar çıktı, sonra sıcak ve tozlu bir gürleme oldu. Gri kumlar çevrelerinde yükseldi ve toprak kalenin üstünde uğuldayan bir fırtınaya dönüştü. Artık koşmuyor, ağır çekimde adım atar gibi hızla ilerliyorlardı. Kayalık zemin hızla altlarından geçti. Tozlar ve kumlar çevrelerinde hızla dönüyor, başlarının üstüne yükselip geride uzun bir kuyruk oluşturuyordu. Çok gürültülü ve rahatsız bir yolculuktu, ama Çöl şimşek gibi geçip geride kaldı.

"Calcifer'in bir suçu yok!" diye bağırdı Sophie. "Söylememesini ben istedim."

"Zaten söylemezdi," diye bağırdı Howl. "Kendisi gibi bir ateş cinini asla ele vermeyeceğini biliyordum. En zayıf yönüm hep oydu."

"Ben zayıf yönünün Galler olduğunu sanıyordum!" dedi Sophie.

"Hayır! Orayı kasten açık bıraktım!" dedi Howl. "Orada bir şey yapmaya kalkarsa onu durduracak kadar hiddetleneceğimi biliyordum. Ona bir açık kapı bırakmalıydım. Prens Justin'e yaklaşmanın tek yolu laneti kullanarak Cadı'nın yanına gitmekti."

"Demek Prens'i kurtaracaktın!" dedi Sophie. "Neden kaçıyormuş gibi yaptın? Cadı'yı aldatmak için mi?"

"Hiç de değil!" dedi Howl. "Ben ödleğin tekiyim. Bu kadar korkutucu bir şeyi yapmamın tek yolu, kendimi yapmadığıma inandırmaktı!"

Yüce Tanrım! diye düşündü Sophie çevresinde dönen kumlara bakarak. Dürüst davranıyor! İşte bu da rüzgar. Lanetin son parçası da gerçekleşti!

Sıcak kumlar hızla tenine çarpıyordu ve Howl'un kavradığı yer canını acıtıyordu. "Koşmaya devam et!" diye bağırdı Howl. "Bu hızınla yaralanacaksın!" Sophie derin bir nefes alıp yeniden bacaklarını çalıştırdı. Artık dağları açıkça görebiliyordu ve aşağıdaki yeşil çizgi de çiçeklerin yetiştiği yer olmalıydı. Sarı kumlar hâlâ çevrelerinde dönüyor olmasına rağmen, dağlar giderek büyüyor ve yeşil çizgi de kalınlaşıyordu. "Aslında her yönden zayıftım!" dedi Howl. "Suliman'ın hayatta olmasına güveniyordum. Ondan geriye kalanın Percival olduğunu anlayınca o kadar korktum ki, gidip sarhoş oluncaya kadar içtim. Ondan sonra da sen Cadı'nın eline düştün!"

"Ben en büyük kızım!" dedi Sophie. "Ben bir rezaletim!"

"Saçmalıyorsun!" dedi Howl. "Sürekli bunu düşünmekten başka bir şey yapmıyorsun!" Howl yavaşlıyordu.

Çevrelerindeki toz bulutları yoğunlaştı. Sophie çiçek bahçesinin yakında olduğunu ancak kumlu rüzgarın yapraklara çarpınca çıkardığı sesten anlayabildi. Hızla çiçeklerin arasına indiler. Hâlâ çok hızlı gittikleri için Howl yön değiştirmek ve Sophie'yi bir gölün üstünden geçirmek zorunda kaldı. Suyun üstünde şapırtılar çıkararak ilerlerken, nilüfer çiçeklerine dökülen kum tanelerinin sesi arasında, "Ayrıca çok tatlısın," diye ekledi. "O cini eve yaklaştırmayacak kadar kıskanç olacağını ummuştum."

Yavaş yavaş koşarak kıyıya geldiler. Onların geçtiği yeşil yolun iki tarafındaki çiçekler bükülmüş ve kuşlarla taçyaprakları arkalarındaki hortuma kapılmıştı. Bacasından dumanlar savuran şato hızla onlara doğru geliyordu. Howl kapıyı bir hamlede açacak ve Sophie'yle birlikte içeri dalacak kadar yavaşlamıştı.

"Michael!" diye bağırdı.

"Korkuluğu içeri alan ben değildim!" dedi Michael suçlulukla.

Her şey normal görünüyordu. Sophie aslında ne kadar kısa süre dışarıda kaldığını fark edince şaşırdı. Merdivenin altındaki yatağı ortaya çekip bilinçsiz Percival'ı üzerine yatırmışlardı. Lettie, Martha ve Michael onun çevresine toplanmıştı. Sophie yukarıdan Bayan Fairfax'ın ve Fanny'nin konuşmalarını duyabiliyordu. Onların sesine karışan uğursuz süpürme ve vurma sesleri Howl'un örümceklerinin zor anlar yaşadığını gösteriyordu.

Howl Sophie'nin bileğini bıraktığı gibi gitara doğru atıldı. Ama tam dokunacakken gitar uzun, ahenkli bir gümbürtüyle patladı. Teller etrafa saçıldı. Howl'un başından aşağı kıymıklar döküldü. Howl yıpranmış manşetiyle yüzünü saklayarak geri çekilmek zorunda kaldı.

Bayan Angorian ocağın başında gülümseyerek onlara bakıyordu. Howl haklıydı. Bütün o zaman boyunca, gitarın içinde doğru anın gelmesini beklemişti.

"Cadı öldü," dedi Howl.

"Ne kadar üzücü!" dedi Bayan Angorian kayıtsızca. "Şimdi kendime çok daha iyi bir insan yapabilirim. Lanet tamamlandı. Artık kalbine dokunabilirim." Izgaraya uzanıp Calcifer'i odunların arasından çıkardı. Calcifer onun parmaklarının üstüne toplanmış, dehşet içinde bakıyordu. "Kimse kıpırdamasın," dedi Bayan Angorian.

Kimse kılını kıpırdatmaya cesaret edemedi. En hareketsiz duran da Howl'du. "Yardım et!" dedi Calcifer cılız bir sesle.

"Sana kimse yardım edemez," dedi Bayan Angorian. "Asıl sen yeni insanımı kontrol altına almama yardım edeceksin. İstersen göstereyim. Tek yapmam gereken yumruğumu biraz sıkmak." Calcifer'i tutan yumruğunu parmak boğumları beyazlaşıncaya kadar bütün gücüyle sıktı.

Howl ve Calcifer aynı anda çığlık attılar. Calcifer acı içinde sağa sola doğru uzuyordu. Howl'un yüzü mosmor kesildi ve bir ağaç gibi yere yıkılarak, tıpkı Percival gibi bilincini kaybetti. Sophie onun nefes alamadığını düşündü.

Bayan Angorian çok şaşırmıştı. Hayretler içinde Howl'a bakıyordu. "Numara yapıyor," dedi.

"Hayır, yapmıyor!" diye haykırdı Calcifer. Yay gibi gerilmiş, eğilip bükülüyordu. "Kalbi gerçekten çok yumuşak! Bırak artık!"

Sophie bastonunu ağır ağır kaldırdı. Bu sefer harekete geçmeden önce bir an düşündü. "Baston," diye mırıl-

dandı. "Bayan Angorian'a vur, ama başkasını incitme." Sonra da bastonu iyice kaldırıp bütün gücüyle Bayan Angorian'ın yumruğuna vurdu.

Bayan Angorian yaş odun gibi cızırdayarak elini gevşetti ve Calcifer'i düşürdü. Zavallı Calcifer çaresizce yerde yuvarlandı, taşların üzerinde alevler saçarak dehşet içinde gürlüyordu. Bayan Angorian onun üzerine basmak için ayağını kaldırdı. Sophie hemen bastonu bırakıp onu kurtarmak için atıldı. Bastonun Bayan Angorian'a kendi başına tekrar tekrar vurduğunu görünce şaşırdı. Ama elbette ki vuracak! diye düşündü Sophie. Bastonla konuşarak onu canlandırmıştı. Bayan Pentstemmon öyle demişti.

Bayan Angorian bir yandan tıslıyor, bir yandan da sendeliyordu. Sophie avucunda Calcifer'le doğrulduğunda bastonunun Bayan Angorian'a vurmayı sürdürdüğünü ve onun ısısı yüzünden tütmeye başladığını gördü. Calcifer ise tam tersine hiç sıcak görünmüyordu. Şoka girdiğinden açık maviye dönmüştü. Sophie parmaklarının arasında Howl'un kalbi olduğunu düşündüğü kara kütlenin belli belirsiz attığını hissetti. Elindeki muhakkak Howl'un kalbi olmalıydı. Calcifer'i hayatta tutmak için sözleşme gereği kalbini ona vermişti. Calcifer'e acımış olmalıydı, ama yine de bu çok aptalca bir şeydi!

Fanny ve Bayan Fairfax ellerinde süpürgelerle merdivenin başında belirdiler. Bayan Angorian onları görünce planlarının suya düştüğüne ikna oldu. Sophie'nin bastonu kafasına tekrar tekrar inerken kapıya doğru koştu.

"Durdurun onu!" diye bağırdı Sophie. "Dışarı çıkmasına izin vermeyin! Bütün kapıları tutun!"

Herkes kapılara koştu. Bayan Fairfax süpürgesini havaya kaldırarak süpürge dolabının önüne geçti. Fanny

merdivende durdu. Lettie bir sıçrayışta avlu kapısının önüne geçti ve Martha da banyo kapısını tuttu. Michael şato kapısına doğru koştu. Tam bu sırada Percival da ayağa fırlayıp şato kapısına doğru fırladı. Yüzü bembeyazdı ve gözleri kapalıydı, ama Michael'dan daha hızlı koşuyordu. Kapıya ilk o vardı ve ardına kadar açtı.

Calcifer'in çaresiz halinden dolayı şato artık yürümüyordu. Bayan Angorian sisler içindeki çiçek bahçesini görünce insanüstü bir hızla kapıya doğru atıldı. Ama daha kapıya varamadan korkuluk yolunu kesti. Sophie'nin dantelli şalına sarılmış Prens Justin'i sırtına almıştı. Çubuktan kollarını açarak kapıyı tuttu. Bayan Angorian gerilemek zorunda kaldı.

Ona vurmakta olan baston artık alev almış, metal ucu akkor olmuştu. Sophie bastonun daha fazla dayanamayacağını fark etti. Bayan Angorian öyle bunalmıştı ki, Michael'ı yakalayıp önüne geçirdi. Bastona Michael'a vurmaması söylenmişti. Alev alev yanarken havada asılı kaldı. Martha hemen fırlayıp Michael'ı çekmeye çalıştı. Baston ondan da sakınmak zorunda kaldı. Sophie yine işleri berbat etmişti.

Artık kaybedecek vakit yoktu.

"Calcifer," dedi Sophie, "sözleşmeni bozmak zorundayım. Bu seni öldürür mü?"

"Başka biri bozsa öldürürdü," dedi Calcifer kısık bir sesle. "Senin yapmanı o yüzden istemiştim. Konuşarak her şeyi canlandırabiliyorsun. Korkuluğa ve kafatasına yaptıklarına baksana."

"O halde bin yıl daha yaşa!" dedi Sophie. Sadece sözcüklerin yeterli gelmeyeceğinden korktuğu için bunu bütün kalbiyle söylemişti. Yanlış bir şey yapma ihtimali onu

dehşete düşürüyordu. Calcifer'i tuttu ve dikkatle çekerek, tıpkı kurumuş bir tomurcuğu sapından ayırır gibi siyah kütleden ayırdı. Calcifer kalpten koptu ve omzunun üstünde mavi bir su damlası gibi süzülmeye başladı.

"Kendimi çok hafiflemiş hissediyorum!" dedi. Sonra birden neler olduğunun farkına vardı. "Özgürüm!" diye bağırdı. Bir anda ocağa doğru uçup bacaya çıktı ve gözden kayboldu. Sophie onun şapkacının bacasından dışarı çıktığı sırada, "Özgürüm!" diye tekrar bağırdığını duydu.

Sophie cansız görünen kara kütleyi avucunda tutarak Howl'a döndü. Acele etmesine rağmen içi şüpheyle doluydu. Bunu doğru yapması gerekiyordu, ama nasıl yapıldığından emin değildi. "Evet, başlıyoruz," dedi. Howl'un yanına diz çöktü ve kara kütleyi dikkatle göğsünün üstüne, kendi kalbi çarpıntı yaptığı zamanlar hissettiği sol tarafa koydu ve itmeye başladı. "İçeri gir," dedi kütleye. "İçeri gir ve atmaya başla!" Eliyle üstten bastırmayı sürdürdü. Kalp yavaş yavaş göğse girmeye ve atmaya başladı, derine indikçe daha güçlü atıyordu. Sophie elini sarsmadan bastırmayı sürdürmek için kapının oradaki alevleri ve boğuşmayı görmezden gelmeye çalıştı. Saçı sürekli gözünün önüne geliyordu. Kızıl ve canlı tutamlar halinde yüzüne dökülüyordu, ama Sophie bunu da görmezden gelmeye çalıştı. Sadece itiyordu.

Kalp içeri girdi. Gözden kaybolduğu anda Howl kımıldadı. Derin bir iniltiyle yüz üstü döndü. "Lanet olsun!" dedi. "İçkinin etkisi hâlâ geçmemiş!"

"Hayır, başını yere vurdun," dedi Sophie.

Howl güçlükle ellerinin ve dizlerinin üstünde doğruldu. "Burada duramam," dedi. "Gidip o aptal Sophie'yi kurtarmalıyım."

"Ben buradayım!" dedi Sophie onu omuzlarından sarsarak. "Ama Bayan Angorian da burada! Kalk ve bir şeyler yap! Çabuk ol!"

Baston artık alev alevdi. Martha'nın kavrulan saçlarından cızırtılar geliyordu. O anda Bayan Angorian'ın aklına korkuluğun da alev alabileceği geldi. Havada duran bastonu kapıya doğru sürüklemek için hamle yaptı. Her zamanki gibi, bunu yapacağını düşünmemiştim! diye düşündü Sophie.

Howl'un tek bir kez bakması yetti. Hemen ayağa fırladı. Bir elini kaldırıp Bayan Angorian'a uzattı ve gürlemeler içinde kaybolan o sözcüklerden bir cümle söyledi. Tavandaki sıvalar döküldü. Her şey titredi. Baston gözden kayboldu ve Howl elinde küçük, sert ve kara bir şeyle geri çekildi. Sönmüş bir kor parçası olabilirdi, ama Sophie'nin biraz önce Howl'un göğsüne ittiği şeye çok benziyordu. Bayan Angorian su dökülmüş ateş gibi cızırdayarak yalvarırcasına kollarını uzattı.

"Maalesef bunu yapamam," dedi Howl. "Yeterince yaşadın zaten. Buradakinin haline bakılırsa aynı zamanda yeni bir kalp peşindeydin. Benim kalbimi alacak ve Calcifer'i ölüme terk edecektin, değil mi?" Kara kütleyi iki avucunun arasına aldı ve iki yandan bastırdı. Cadı'nın yaşlı kalbi ufalanarak kara kuma ve ise dönüştü, ardından onlar da yok oldu. Kalp ufalanırken Bayan Angorian da şeffaflaştı. Howl boş avuçlarını açtığında, Bayan Angorian da artık gözden kaybolmuştu.

Bu arada başka bir şey daha oldu. Bayan Angorian kaybolduğu anda korkuluk da yok oldu. Sophie başını çevirip baksaydı kapıda uzun boylu iki adamın birbirine bakarak gülümsediğini görebilirdi. Bir tanesinin kemikli

bir yüzü ve kızıl saçları vardı. Yeşil üniformalı olanın yüz hatları biraz belirsizdi ve omuzlarına dantelli bir şal sarılıydı. Fakat tam o sırada Howl Sophie'ye dönmüştü. "Gri gerçekten sana gitmiyor," dedi. "Seni ilk gördüğümden beri böyle düşünüyorum."

"Calcifer gitti," dedi Sophie. "Sözleşmenizi bozmak zorunda kaldım."

Howl biraz hüzünlenmiş gibiydi, ama yine de, "İkimiz de bozacağını umuyorduk," dedi. "İkimiz de Cadı ve Bayan Angorian gibi olmak istemiyorduk. Senin saçın kızıl mıydı?"

"Kızıl ile altın sarısı arası," dedi Sophie. Görebildiği kadarıyla kalbinin geri dönmesi Howl'u pek fazla değiştirmemişti. Sadece gözlerine daha derin bir renk gelmişti –artık cam bilyeden çok göze benziyorlardı. "Bazı insanların saçlarının aksine," dedi, "doğal renginde."

"İnsanların doğal şeylere niye bu kadar kıymet verdiğini hiç anlayamadım," dedi Howl. Sophie onun hemen hiç değişmediğini anlamıştı. Şayet Sophie dikkatini biraz başka yere verseydi, Prens Justin ile Büyücü Suliman'ın tokalaştığını ve neşeyle birbirlerinin sırtına vurduklarını görebilirdi. "Kral ağabeyimin yanına dönsem iyi olacak," dedi Prens Justin. Gözüne kestirdiği Fanny'ye doğru ilerleyip kibarca eğilerek selam verdi. "Bu evin hanımıyla mı konuşuyorum acaba?"

"Şey... pek sayılmaz," dedi Fanny elindeki süpürgeyi arkasına saklamaya çalışarak. "Bu evin hanımı Sophie'dir."

"Ya da kısa süre sonra öyle olacak," dedi Bayan Fairfax ağzı kulaklarına vararak.

Howl, "Bahar Bayramı'nda gördüğüm o çekici kız

olup olmadığını hep merak etmiştim," dedi Sophie'ye. "O gün niçin öyle korkmuştun?"

Sophie dikkatini verseydi Büyücü Suliman'ın Lettie'ye doğru gittiğini görebilirdi. Artık kendisi olan Büyücü Suliman'ın en az Lettie kadar inatçı olduğu her halinden belliydi. Suliman köşeli yüzüyle ona yaklaşırken Lettie biraz tedirgin görünüyordu. "Anlaşılan seninle ilgili hatırladıklarım Prens'in belleğinden geliyormuş," dedi Suliman.

"Hiç sorun değil," dedi Lettie cesurca. "Bu bir hataydı."

"Ama hata değildi!" diye karşı çıktı Büyücü Suliman. "En azından benim çırağım olmayı kabul eder misin?" Kıpkırmızı kesilen Lettie ne diyeceğini bilemedi.

Bunun Lettie'nin sorunu olduğunu düşündü Sophie. Onun kendi sorunları vardı. "Bundan sonra hep mutlu yaşayacağız herhalde," dedi Howl. Gayet samimi görünüyordu. Sophie onunla birlikte hep mutlu yaşamanın o güne dek anlatılmış her hikâyeden daha olaylı geçeceğini biliyordu, ama yine de denemeye kararlıydı. "Başıma bela olacaksın," diye ekledi Howl.

"Sen de hep benden faydalanacaksın," dedi Sophie.

"O zaman tüm elbiselerimi doğrayıp bana bir ders verirsin," dedi Howl.

Sophie ya da Howl çevrelerini görebilecek halde olsalardı, Prens Justin, Büyücü Suliman ve Bayan Fairfax'ın Howl'a bir şeyler söylemeye çalıştığını, Fanny, Martha ve Lettie'nin hep birlikte Sophie'nin kolunu çekiştirdiklerini, Michael'ın ise Howl'u ceketinden tutmuş sarsmakta olduğunu fark edebilirlerdi.

"Bunlar şimdiye kadar duyduğum en zarif güç söz-

cükleriydi," dedi Bayan Fairfax. "Ben olsam bu yaratıkla nasıl başa çıkılacağını hayatta bulamazdım. Hep söylediğim gibi..."

"Sophie," dedi Lettie, "tavsiyene ihtiyacım var."

"Büyücü Howl," dedi Büyücü Suliman, "sizi sık sık ısırmaya çalıştığım için çok üzgünüm. Normalde asla yurttaşlarımdan birine diş geçirmeye kalkmam."

"Sophie, sanırım bu beyefendi bir prens," dedi Fanny.

"Beni Cadı'nın elinden kurtardığınız için size teşekkür etmek isterim," dedi Prens Justin.

"Sophie," dedi Martha, "üzerindeki büyü artık kalktı! Duydun mu beni?"

Ama Sophie ile Howl el ele tutuşmuşlar, gülümsemeyi bir türlü kesemeden bakışıyorlardı. "Beni şimdi rahatsız etmeyin," dedi Howl. "Her şeyi para için yaptım."

"Yalancı!" dedi Sophie.

"Diyorum ki," diye bağırdı Michael, "*Calcifer geri döndü!*"

Bu sefer hem Howl'un hem de Sophie'nin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Ocağa baktıklarında tanıdık mavi yüzün odunların arasında yanmakta olduğunu gördüler.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Howl.

"İstediğim zaman girip çıkabildiğim sürece sorun değil," dedi Calcifer. "Üstelik şu an Pazar Kasabası'nda yağmur yağıyor."

"*Mizah, büyü ve aşkın muhteşem bir karışımı.*" Publishers Weekly

Diana Wynne Jones

YÜRÜYEN ŞATO

Diana Wynne Jones'un usta kaleminden çıkan eğlenceli, macera ve sürprizlerle dolu olağanüstü bir roman...

Sophie Hatter üç kız kardeşin en büyüğü olmak gibi kara bir talihe sahiptir, öyle ki kısmetini aramak için evinden bile ayrılamamaktadır. Ancak farkında olmadan Çöl Cadısı'nın hiddetini üstüne çektiğinde, korkunç bir büyünün etkisi altında kalır: O artık yaşlı bir hanımdır. Bu berbat durumdan kurtulmasının tek yolu, tepelerde durmadan hareket eden bir şatodan, Büyücü Howl'un şatosundan geçmektedir. Sophie büyünün bozulmasını sağlamak için, kalpsiz Howl'la başa çıkmaya, bir ateş ciniyle pazarlık yapmaya ve Çöl Cadısı'yla karşı karşıya gelmeye mecburdur. Bu macera sırasında Howl'un –ve kendisinin– bilinmeyen ve olağanüstü yanlarını keşfedecektir.

Hayao Miyazaki'nin Oscar adayı olan animasyon filmi Yürüyen Şato'nun asıl hikâyesi...

EDEBİYAT - 559 | İNTERNET SATIŞ www.ilknokta.com | www.ithaki.com.tr

ISBN: 978-605-375-090-1

